

ພຣະຄຳພີ

ພຣະຄຳ ອົບພະຍົບ

ສະບັບ 2010

ອົບພະຍົບ

ບົດທີ 1

ຊາວອິສຣາເອນຕົກເປັນທາດໃນປະເທດເອຢິບ

¹ຕໍ່ໄປນີ້ ແມ່ນລາຍຊື່ລູກຂອງຢາໂຄບ ທີ່ໄດ້ອົບພະຍົບໄປຢູ່ປະເທດເອຢິບຄື: ²⁻³ຮູເບັນ ຊິເມໂອນ ເລວີ ຢູດາ ອິດຊາຄາ ເຊບູລູນ ເບັນຢາມິນ, ⁴ດານ ນັບທາລີ ຄາດແລະອາເຊທຸກຄົນຕ່າງກໍໄດ້ເອົາລູກເອົາເມຍໄປນຳດ້ວຍ, ⁵ພວກລູກທຸລານທີ່ໄປນຳຢາໂຄບມີທັງໝົດເຈັດສິບຄົນ ສ່ວນລູກຊາຍ ອີກຜູ້ໜຶ່ງຂອງຢາໂຄບຄື ໂຢເຊັບນັ້ນ ໄດ້ໄປຢູ່ໃນປະເທດເອຢິບກ່ອນແລ້ວ. ⁶ພາຍລຸນມາ ໂຢເຊັບກັບພວກອ້າຍນ້ອງແລະບັນດາຄົນໃນສະໄໝດຽວກັນກໍໄດ້ຕາຍໄປ. ⁷ແຕ່ເມື່ອງຈາກຊາວອິສຣາເອນ ເປັນຄົນມີລູກໄວ ປະຊາຊົນຈຶ່ງເພີ່ມທະວີ ແລະ ມີກຳລັງແຜ່ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວທັງປະເທດນັ້ນ.

⁸ຕໍ່ມາ ໄດ້ມີກະສັດອົງໃໝ່ຂຶ້ນສະເໜີຍລາຊະສົມບັດໃນປະເທດເອຢິບ ກະສັດອົງນີ້ບໍ່ຊົງຮູ້ເລື່ອງຫຍັງກ່ຽວກັບ ໂຢເຊັບ. ⁹ພະອົງໄດ້ປະກາດຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງພະອົງວ່າ, “ເບິ່ງດູ ຄົນອິສຣາເອນ ນັບມື້ນັບເພີ່ມທະວີມີກຳລັງຫລາຍຂຶ້ນ ຊຶ່ງອາດຈະເປັນອັນຕະລາຍແກ່ພວກເຮົາ. ¹⁰ບັດນີ້ໃຫ້ພວກເຮົາໃຊ້ອຸບາຍອັນເລິກແລບ ເພື່ອຂັດຂວາງບໍ່ໃຫ້ຄົນພວກນີ້ເພີ່ມທະວີຫລາຍຂຶ້ນ ເພາະວ່າຖ້າຫາກເກີດສົງຄາມຂຶ້ນເມື່ອໃດ ຄົນພວກນີ້ກໍອາດຈະເຂົ້າຮ່ວມມືກັບສັດຕູທັນມາຕໍ່ສູ້ເຮົາ ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະໜີອອກຈາກປະເທດນີ້ໄດ້.”

¹¹ດ້ວຍເຫດນີ້ ຝ່າຍກະສັດເອຢິບຈຶ່ງແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ຄວບຄຸມຊາວອິສຣາເອນເພື່ອບັງຄັບໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດວຽກການໜັກ ໃຫ້ເຂົາສ້າງເມືອງປີໂທມແລະເມືອງຣາເມເສດ ເພື່ອໄວ້ເຄື່ອງຂອງໆ ກະສັດຟາຣາໂອ. ¹²ເຖິງແມ່ນວ່າຊາວເອຢິບຈະຂົ່ມເຫັງເຂົາຫລາຍປານໃດ ຊາວອິສຣາເອນກໍຍິ່ງເພີ່ມທະວີຂຶ້ນຫຼາຍຈົນຝ່າຍ ເອຢິບ ມີຄວາມຫວັ່ນເກງໃນຈຳນວນຄົນພວກນີ້. ¹³⁻¹⁴ດັ່ງນັ້ນເພື່ອໃຫ້ຊີວິດຂອງເຂົາຂົນຂຶ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຖືກບັງຄັບໃຫ້ເຮັດວຽກໜັກຈົນເຫລືອປາກວ່າແຮງເຊັ່ນ ໃຫ້ເຂົານວດດິນ ບັນດິນຈີ່ແລະເຮັດວຽກໜັກຕ່າງໆ ຢູ່ຕາມທັງນາ.

¹⁵ຕໍ່ມາ ກະສັດເອຢິບ ໄດ້ຊົງບອກນາງຜະດຸງຄັນຊາວເຮັບເຣີສອງຄົນ ຄົນໜຶ່ງຊື່ຊີຟຣາ ແລະອີກຄົນໜຶ່ງຊື່ປູອາ ວ່າ, ¹⁶“ເມື່ອພວກເຈົ້າໄປເອົາລູກອອກໃຫ້ຍິງສາວເຮັບເຣີ ຖ້າເດັກນ້ອຍທີ່ເກີດມານັ້ນຫາກເປັນຜູ້ຊາຍ ໃຫ້ພວກເຈົ້າຂ້າຖິ້ມ ຖ້າເປັນຜູ້ຍິງບໍ່ໃຫ້ຂ້າ.” ¹⁷ແຕ່ນາງຜະດຸງຄັນທັງສອງນັ້ນເປັນຜູ້ຍິງເກງພຣະເຈົ້າ ຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມພະບັນຊາຂອງກະສັດເອຢິບພວກນາງໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍມີຊີວິດຢູ່.

¹⁸ເມື່ອກະສັດເອຢິບຊົງຊາບ ດັ່ງນີ້ ກໍມີພະກະແສດຳລັດສັ່ງໃຫ້ນາງຜະດຸງຄັນສອງຄົນເຂົ້າເຝົ້າ ແລ້ວຊົງຖາມວ່າ, “ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງປ່ອຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍມີຊີວິດຢູ່?” ¹⁹ພວກນາງຜະດຸງຄັນທູນຕອບວ່າ, “ເພາະຜູ້ຍິງຊາວເຮັບເຣີບໍ່ຄືຜູ້ຍິງຊາວເອຢິບ ຄືພວກເຂົາອອກລູກງ່າຍຫລາຍ ຈົນນາງຜະດຸງຄັນໄປບໍ່ທັນ.” ²⁰⁻²¹ດ້ວຍວ່າພວກນາງຜະດຸງຄັນຍິງເກງພຣະເຈົ້າພຣະອົງຈຶ່ງຊົງພໍພະໄທພວກນາງ ແລະ ຊົງໄຜດໃຫ້ຄອບຄົວຂອງນາງມີລູກທຸລານຫລາຍ ປະ-

ຊາຊົນ ອິສຣາເອນ ຈຶ່ງເພີ່ມທະວີຈຳນວນຫລາຍຂຶ້ນ.

²²ຕໍ່ມາ ກະສັດຟາຣາໂອຊົງຮັບສັ່ງຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງພະອົງວ່າ, “ລູກຊາຍຊາວ ເຮັບເຮີ ທຸກຄົນ ທີ່ເກີດມາ ໃຫ້ເອົາໄປຖິ້ມໃນແມ່ນໍ້ານົມເສຍ ແຕ່ລູກຜູ້ຍິງທຸກຄົນໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່.”

ບົດທີ 2

ໂມເຊເກີດ ແລະ ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອ

¹ຍັງມີຊາຍເຜົາ ເລວີຄົນໜຶ່ງໄດ້ແຕ່ງງານກັບຍິງສາວເຜົາດຽວກັນ. ²ຕໍ່ມາຍິງຜູ້ນີ້ໄດ້ຖືພາແລະ ອອກລູກເປັນຜູ້ຊາຍ ເມື່ອນາງເຫັນວ່າລູກທີ່ເກີດມານັ້ນ ມີຮູບຮ່າງງາມ ກໍເຊື່ອງລູກໄວ້ເຖິງສາມເດືອນ. ³ເມື່ອນາງບໍ່ສາມາດຈະເຊື່ອງໄວ້ຕໍ່ໄປໄດ້ອີກ ນາງກໍເອົາໄມ້ມາເຮັດອູ່ ທາດ້ວຍຢາງມາ ໃສ່ລູກນ້ອຍນັ້ນ ແລ້ວນຳໄປໄວ້ເທິງນ້ຳບ່ອນທີ່ມີກໍຫຍ້າແຄມຕາຝັ່ງ. ⁴ສ່ວນເອື້ອຍຂອງເດັກນ້ອຍນັ້ນໄດ້ໄປຢືນຊອມຢູ່ຫ່າງໄກ ເພາະຢາກຮູ້ວ່າ ຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບນ້ອງຂອງຕົນ.

⁵ຕໍ່ມາພະລາຊະທິດາຂອງກະສັດຟາຣາໂອ ໄດ້ສະເດັດໄປສົງນ້ຳທີ່ແມ່ນໍ້ານິເລ ແລ້ວໃນຂະນະທີ່ພວກສາວໃຊ້ຢ່າງໄປໄກ້ແມ່ນໍ້າ ພະນາງກໍຊົງຫລົງເຫັນອູ່ຢູ່ກາງກໍຫຍ້າ ຈຶ່ງຮັບສັ່ງໃຫ້ສາວໃຊ້ໄປເອົາມາ. ⁶ເມື່ອສາວໃຊ້ນຳມາຖວາຍ ພະນາງກໍຊົງເປີດເບິ່ງ ຈຶ່ງຊົງເຫັນເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍນອນຢູ່ ເດັກນ້ອຍນັ້ນໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຂຶ້ນ ພະນາງຊົງເກີດຄວາມສົງສານ ແລະ ຊົງກ່າວວ່າ, “ນີ້ແມ່ນລູກຊາຍຂອງຊາວເຮັບເຮີ”.

⁷ຝ່າຍເອື້ອຍຂອງເດັກນ້ອຍນັ້ນໄດ້ທູນຖາມພະລາຊະທິດາຂອງກະສັດຟາຣາໂອວ່າ, “ພະນາງບໍ່ຢາກໃຊ້ຂ້ານ້ອຍໄປຫາແມ່ຍິງຊາວ ເຮັບເຮີ ມາລ້ຽງເດັກນ້ອຍຜູ້ນີ້ແນ່ນ້ຳ?” ⁸ພະນາງກໍຊົງຕອບວ່າ, “ໄປແມ່” ຍິງສາວຜູ້ນັ້ນຈຶ່ງໄປເອົາແມ່ຂອງເດັກນ້ອຍນັ້ນມາ. ⁹ຝ່າຍພະລາຊະທິດາຂອງກະສັດຟາຣາໂອໄດ້ຊົງຮັບສັ່ງແກ່ຍິງນັ້ນວ່າ, “ເຈົ້າຈຶ່ງເອົາເດັກຜູ້ນີ້ໄປລ້ຽງໃຫ້ຂ້ອຍແດ່ ຂ້ອຍຈະໃຫ້ຄ່າຈ້າງເຈົ້າ. ຍິງຜູ້ນັ້ນ ຈຶ່ງຮັບເອົາເດັກນ້ອຍຊຶ່ງເປັນລູກຂອງຕົນ ໄປລ້ຽງໄວ້.

¹⁰ເມື່ອເດັກນ້ອຍນັ້ນໃຫຍ່ສູງຂຶ້ນແດ່ແລ້ວ ນາງກໍນຳມາມອບໃຫ້ພະລາຊະທິດາ ພະນາງກໍຊົງຮັບເອົາເປັນພະລາຊະບຸດ ແລະ ຊົງປະທານຊື່ວ່າ ໂມເຊ ໂດຍພະນາງຊົງກ່າວວ່າ, “ເພາະເຮົາໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາຈາກນ້ຳ.”

ໂມເຊຫນີຈາກປະເທດເອຢິບ

¹¹ຢູ່ມາວັນໜຶ່ງ ເມື່ອໂມເຊໃຫຍ່ແລ້ວ ລາວໄດ້ອອກໄປຍັງມຸມຢາມພວກພີ່ນ້ອງທີ່ເປັນຊາດດຽວກັນກັບຕົນ ລາວໄດ້ເຫັນເຂົາຖືກບັງຄັບໃຫ້ເຮັດວຽກຢ່າງໜັກ ແລະ ເຫັນຊາວເອຢິບຄົນໜຶ່ງຂ້າຕີຊາວເຮັບເຮີຄົນໜຶ່ງ ຊຶ່ງເປັນຊາດດຽວກັນກັບຕົນ. ¹²ໂມເຊຈຶ່ງຫລົງໜ້າຫລົງຫລັງ ເມື່ອບໍ່ເຫັນຜູ້ໃດຢູ່ທີ່ນັ້ນ ກໍຈັດການຂ້າຄົນເອຢິບນັ້ນເສຍ ແລ້ວຝັງສົບເຊື່ອງໄວ້ໃນດິນຊາຍ. ¹³ວັນຕໍ່ມາໂມເຊໄດ້ອອກໄປອີກ ເທື່ອນີ້ລາວໄດ້ພົບຄົນເຮັບເຮີສອງຄົນກຳລັງຕີກັນຢູ່ ລາວຈຶ່ງຖາມຜູ້ທີ່ລາວຄິດວ່າເປັນຄົນຜິດນັ້ນວ່າ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຕີຄົນຊາດດຽວກັນ?”

¹⁴ຄົນຜູ້ນັ້ນກໍຕອບວ່າ, “ໃຜເປັນຜູ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເຈົ້າເປັນເຈົ້ານາຍມາຕັດສິນພວກເຮົາ ເຈົ້າຈະຂ້າຂ້ອຍຄືກັບທີ່ໄດ້ຂ້າຄົນເອຢິບຜູ້ນັ້ນບໍ່?” ໂມເຊເລີຍຕົກໃຈພ້ອມກັບຄິດວ່າ, “ໂທ! ເລື່ອງນີ້ໄດ້

ມີຄົນຮູ້ເຫັນແລ້ວເປັນແນ່.”¹⁵ ເມື່ອກະສັດຟາຣາໂອໄດ້ຊົງຊາບເລື່ອງນີ້ກໍທາຊ່ອງທາງທີ່ຈະຂ້າໂມເຊເສຍ ແຕ່ໂມເຊໄດ້ເອົາຕົວໜີໄປຢູ່ປະເທດມິດີອານ ເສຍກ່ອນ. ເວລາໂມເຊໄປເຖິງປະເທດມິດີອານ ລາວໄດ້ໄປນັ່ງຢູ່ໃກ້ນ້ຳສ້າງແຫ່ງໜຶ່ງ.

¹⁶ແລ້ວມີລູກສາວເຈັດຄົນຂອງ ເຣອູເອນ ຜູ້ເປັນປະໂລຫິດໃນປະເທດມິດີອານ ໄດ້ພາກັນມາຕັກນ້ຳໃຫ້ຝູງແບ້ ແລະ ແກະຂອງພວກຕົນກິນ. ¹⁷ແຕ່ພວກລ້ຽງສັດໄດ້ມາຂັບລ່ວພວກນາງໜີໂມເຊຈຶ່ງເຂົ້າໄປຊ່ອຍຕັກນ້ຳໃຫ້ສັດຂອງພວກນາງກິນ. ¹⁸ເມື່ອຜູ້ສາວເຫລົ່ານີ້ກັບຄືນເມື່ອ ເຣອູເອນພໍ່ຂອງເຂົາກໍຖາມວ່າ, “ເປັນຫຍັງມື້ນີ້ຈຶ່ງກັບມາໄວແທ້?” ¹⁹ຝ່າຍລູກສາວກໍຕອບວ່າ, “ມີຄົນເອຍົບຜູ້ໜຶ່ງ ໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອພວກເຮົາໃຫ້ພົ້ນຈາກການຂົ່ມເຫັງຂອງຄົນລ້ຽງສັດ ທັງໄດ້ຊ່ອຍຕັກນ້ຳໃຫ້ສັດຂອງພວກເຮົາກິນດ້ວຍ.” ²⁰ພໍ່ໄດ້ຖາມລູກສາວຕໍ່ໄປວ່າ, “ຊາຍຜູ້ນັ້ນຢູ່ໃສ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງມາປະລາວ? ຮີບໄປເຊີນລາວມາກິນເຂົ້ານຳເຮົາ.”

²¹ຝ່າຍ ໂມເຊ ຈຶ່ງໄດ້ມາຫາ ເຣອູເອນ ແລະ ຍິນດີຢູ່ນຳເລີຍ ເຣອູເອນ ໄດ້ຍົກຊີບໄປຮາລູກສາວຂອງຕົນໃຫ້ເປັນເມຍໂມເຊ. ²²ນາງຊີບໄປຮາໄດ້ເກີດລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງ ໂມເຊ ຈຶ່ງໃສ່ຊື່ໃຫ້ລູກຊາຍຜູ້ນີ້ວ່າ ເກໂຊມ ເພາະ ໂມເຊ ຄິດວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນຕ່າງປະເທດທີ່ມາອາໄສຢູ່ໃນປະເທດນີ້.”

²³ເມື່ອຫລາຍປີຜ່ານໄປ ກະສັດເອຍົບກໍສິ້ນພະຊົນ ຊາວອິສຣາເອນກໍຍັງຮ້ອງຄາງຍ້ອນຄວາມເປັນທາດເຂົາໄດ້ຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ ສຽງຮ້ອງຂໍຂອງເຂົາໄດ້ດັງຂຶ້ນໄປເຖິງພຣະເຈົ້າ. ²⁴ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງຄາງຂອງເຂົາ ກໍຊົງລະນຶກເຖິງຄຳພັນສັນຍາທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຫ້ໄວ້ກັບອັບຣາຮາມ ອີຊາກ ແລະ ຢາໂຄບ. ²⁵ພຣະອົງໄດ້ຊົງທອດພະເນດເຫັນແລະ ສົນພະໄທໃນຄວາມທຸກຍາກລຳບາກຂອງຊາວອິສຣາເອນເຫລົ່ານັ້ນ.

ບົດທີ 3

ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນ ໂມເຊ

¹ວັນໜຶ່ງ ເມື່ອໂມເຊລ້ຽງຝູງແກະຂອງເຢດໂຣ ພໍ່ເຖົ້າຂອງຕົນ ຜູ້ເປັນປະໂລຫິດຂອງຊາວມິດີອານ ລາວໄດ້ພາຝູງສັດນັ້ນຂ້າມຖິ່ນກັນດານມາຍັງ ໂຮເຣັບພູຂອງພຣະເຈົ້າ. ²ຂະນະນັ້ນທູດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະກົດເປັນແປວໄຟໃຫ້ໂມເຊເຫັນຢູ່ກາງພູມໄມ້ ໂມເຊຈຶ່ງຫລວງເບິ່ງໄຟນັ້ນດ້ວຍຄວາມປະຫລາດໃຈ ແຕ່ບໍ່ເຫັນວ່າພູມໄມ້ນັ້ນຖືກໄໝ້. ³ໂມເຊຈຶ່ງເວົ້າກັບຕົວເອງວ່າ, “ບໍ່! ຕ້ອງເຂົ້າໄປເບິ່ງແສງປະຫລາດນີ້ໃກ້ໆເສຍກ່ອນ ເພາະຢາກຮູ້ວ່າເປັນຫຍັງໄຟລຸກຢູ່ພູມໄມ້ຈຶ່ງບໍ່ໄໝ້.” ⁴ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເຫັນ ໂມເຊ ຍ່າງເຂົ້າມາໃກ້ ພຣະອົງກໍຊົງເອີ້ນອອກມາຈາກພູມໄມ້ນັ້ນວ່າ, “ໂມເຊ ໂມເຊເອີຍ!” ໂມເຊໄດ້ທູນຕອບວ່າ, “ຂ້າພະອົງຢູ່ທີ່ນີ້” ⁵ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊົງບອກວ່າ, “ຢ່າຫຍັບເຂົ້າມາໃກ້ ຈົ່ງຖອດເກີບອອກເສຍ ເພາະບ່ອນທີ່ເຈົ້າຍືນຢູ່ທີ່ນີ້ເປັນບ່ອນສັກສິດ.” ⁶ພຣະອົງຊົງບອກຕໍ່ໄປອີກວ່າ, “ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພໍ່ເຈົ້າ ຂອງອັບຣາຮາມຂອງອີຊາກ ແລະ ຂອງຢາໂຄບ” ແລ້ວໂມເຊໄດ້ເຂື່ອງໜ້າເພາະບໍ່ກ້າຫລວງເບິ່ງພຣະເຈົ້າ.

⁷ຕໍ່ມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາໄດ້ເຫັນຄວາມຕົກທຸກໄດ້ຍາກແຫ່ງໄຟພົນຂອງ

ເຮົາໃນເອຢິບຢ່າງຄັກແນ່ແລ້ວ ແລະ ໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຂອງເຂົາຍ້ອນນາຍຄູມຂົ່ມເຫັງດ້ວຍ. ເຮົາຮູ້ຈັກຄວາມທຸກຍາກຂອງເຂົາທີ່ສຸດ. ⁸ເຮົາລົງມາຊ່ອຍເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກເງື່ອນມືຂອງຊາວເອຢິບ ເພື່ອນຳພາພວກເຂົາໄປຍັງແຜ່ນດິນອັນອຸດົມສົມບູນ ແລະ ກວ້າງຂວາງ ຄືແຜ່ນດິນຂອງຊາວການາອານ ຊາວຮິດຕີ ຊາວອະໂມຣິດ ຊາວເປຣິຊີ ຊາວຮີວີ ແລະ ຊາວເຢບູດ. ⁹ສຽງຮ້ອງຂໍຂອງຊາວອິສຣາເອນໄດ້ມາເຖິງເຮົາແລ້ວ ເຮົາໄດ້ເຫັນຊາວອິສຣາເອນຖືກກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງ. ¹⁰ບັດນີ້ເຮົາ ຈະສົ່ງເຈົ້າໄປເຝົ້າກະສັດຟາຣາໂອ ເພື່ອໃຫ້ເຈົ້າເປັນຜູ້ນຳພາອິສຣາເອນ ໄພ່ພົນຂອງເຮົາອອກຈາກປະເທດເອຢິບ.”

¹¹ຝ່າຍ ໂມເຊ ໄດ້ກາບທູນພຣະເຈົ້າວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນທຳມະດາ ຈະໄປເຝົ້າກະສັດຟາຣາໂອ ແລະນຳຊາວອິສຣາເອນອອກຈາກເອຢິບໄດ້ແນວໃດ?” ¹²ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ເຮົາຈະຢູ່ນຳເຈົ້າ ໝາຍສຳຄັນຕໍ່ໄປນີ້ຈະບອກໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ວ່າແມ່ນເຮົາແທ້ໄດ້ສົ່ງເຈົ້າໄປ ຄືເມື່ອເຈົ້ານຳພາຊາວອິສຣາເອນອອກຈາກເອຢິບແລ້ວ ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຂາບໄຫວ້ເຮົາຢູ່ເທິງພູນີ້.”

¹³ແລ້ວ ໂມເຊ ໄດ້ທູນຖາມພຣະເຈົ້າວ່າ, “ເມື່ອຂ້ານ້ອຍໄປເຖິງຊາວອິສຣາເອນ ແລະ ບອກເຂົາວ່າ ພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບູລຸດຂອງພວກທ່ານໄດ້ສົ່ງຂ້າພະເຈົ້າມາຫາທ່ານ ພວກເຂົາກໍຈະຖາມຂ້ານ້ອຍວ່າ ພຣະເຈົ້າອົງນັ້ນຊົງພຣະນາມວ່າແນວໃດ? ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະຕອບເຂົາວ່າຈັ່ງໃດ ຖ້າພຣະອົງບໍ່ບອກພຣະນາມຂອງພຣະອົງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຮູ້ເສຍກ່ອນ”

¹⁴ພຣະເຈົ້າຈົ່ງຊົງບອກ ໂມເຊວ່າ, “ເຮົາເປັນຜູ້ຊົ່ງເຮົາເປັນ” ພຣະອົງຊົງກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ ໃຫ້ເຈົ້າໄປບອກຊາວອິສຣາເອນວ່າ, “ຜູ້ຊົ່ງວ່າເຮົາເປັນ” ໄດ້ສົ່ງຂ້າພະເຈົ້າມາຫາທ່ານທັງຫລາຍ.

¹⁵ພຣະເຈົ້າຍັງຊົງບອກ ໂມເຊອີກວ່າ, “ໃຫ້ເຈົ້າບອກຊາວອິສຣາເອນວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບູລຸດຂອງທ່ານທັງຫລາຍ ຄື ພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ ຂອງອີຊາກ ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ສົ່ງຂ້າພະເຈົ້າມາຫາທ່ານທັງຫລາຍ. ອັນນີ້ແຫລະ ແມ່ນຊື່ຂອງເຮົາ ຊື່ອັນນີ້ຈະບໍ່ປ່ຽນແປງຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ແຕ່ຈະເປັນຢູ່ຢ່າງນີ້ທຸກຊົ່ວອາຍຸຄົນ.

¹⁶ເຈົ້າຈົ່ງໄປຮ່ວມປະຊຸມກັບພວກເຖົ້າແກ່ອິສຣາເອນ ແລະ ບອກເຂົາວ່າ ພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບູລຸດຂອງທ່ານທັງຫລາຍ ຄືພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ ຂອງອີຊາກ ແລະຂອງຢາໂຄບ ໄດ້ປະກົດຕໍ່ໜ້າຂ້າພະເຈົ້າ ບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ເຮົາໄດ້ມາຫາເຈົ້າ ແລະໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ຊາວເອຢິບປະພຶດຕໍ່ພວກເຈົ້າແລ້ວ. ¹⁷ເຮົາໄດ້ຕັດສິນໃຈແລ້ວວ່າ ຈະນຳພວກເຈົ້າອອກຈາກປະເທດເອຢິບ ຄືບ່ອນທີ່ພວກເຈົ້າທຸກຍາກລຳບາກນີ້ ໄປຍັງແຜ່ນດິນຂອງຊາວການາອານ ຊາວຮິດຕີ ຊາວອະໂມຣິດ ຊາວເປຣິຊີ ຊາວຮີວີ ແລະຊາວເຢບູດ ຊຶ່ງເປັນແຜ່ນດິນທີ່ອຸດົມສົມບູນແລ້ວເຂົາຈະເຊື່ອຟັງຄຳຂອງເຈົ້າ.

¹⁸ແລ້ວເຂົາຈະເຊື່ອຟັງຄຳຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າກັບພວກເຖົ້າແກ່ຊາວອິສຣາເອນ ຈົ່ງພາກັນໄປເຝົ້າກະສັດຂອງ ເອຢິບ ແລະ ທູນວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຊາວເຮັບເຣີ ໄດ້ຊົງປະກົດຕໍ່ພວກຂ້ານ້ອຍ ບັດນີ້ຂໍພະອົງຊົງໄຜດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນກັນດານ ຊຶ່ງເປັນໄລຍະທາງຍ່າງສາມມື້ ເພື່ອຖວາຍສັດບູຊາແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ. ¹⁹ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າ ກະສັດເອຢິບຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ພວກເຈົ້າໄປ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ຈະໃຊ້ອຳນາດບັງຄັບ ກະສັດຈົ່ງຈະຍອມ ²⁰ຄືເຮົາ

ຈະໃຊ້ຮິດອຳນາດກະທຳການອັດສະຈັນລົງໂທດຄົນ ເອຍົບ ແລ້ວກະສັດ ເອຍົບກໍຈະຍອມປ່ອຍໃຫ້ພວກເຈົ້າໄປ.

²¹ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ໄຟພົນຂອງເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມນັບຖືຈາກຊາວເອຍົບ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພວກເຈົ້າໄປດ້ວຍມືເປົ່າ. ²²ໃຫ້ຜູ້ຍິງທຸກຄົນຂໍເຄື່ອງເງິນ ເຄື່ອງຄຳ ແລະ ຂໍເສື້ອຜ້າຈາກຜູ້ຍິງທີ່ຢູ່ໃນເຮືອນຫລື ຈາກເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ ແລ້ວໃຫ້ເອົາເຄື່ອງເອົາເຫລົ່ານີ້ໄປຕົກແຕ່ງໃຫ້ລູກຊາຍຍິງຂອງພວກເຈົ້າ ດ້ວຍການກະທຳຢ່າງນີ້ ພວກເຈົ້າຈິ່ງຈະໄດ້ສິ່ງຂອງຈາກຊາວເອຍົບໄປ.”

ບົດທີ 4

¹ໂມເຊໄດ້ທູນຕອບວ່າ, “ຖ້າສົມມຸດວ່າຄົນອິສຣາເອນບໍ່ເຊື່ອຟັງຂ້ານ້ອຍ ຄືບໍ່ເຊື່ອວ່າພຣະອົງໄດ້ປະກົດຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະເຮັດແນວໃດ?” ²ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຖາມໂມເຊວ່າ, “ແມ່ນຫຍັງທີ່ເຈົ້າຖືຢູ່ນັ້ນ?” ໂມເຊກາບທູນວ່າ, “ໄມ້ເທົ້າ, ຂ້ານ້ອຍ”. ³ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈິ່ງຊົງບອກວ່າ, “ຖິ້ມມັນລົງດິນເບິ່ງດູ” ພໍໂມເຊຖິ້ມລົງ ໄມ້ເທົ້ານັ້ນກໍກາຍເປັນງູ ໂມເຊຍ້ານຈິ່ງຫລົບຫົນໄປ. ⁴ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກໂມເຊວ່າ, “ຈົ່ງກັມລົງຈັບຫາງງູໄວ້” ພໍໂມເຊກັມລົງຈັບ ງູນັ້ນກໍກາຍເປັນໄມ້ເທົ້າຕາມເດີມ. ⁵ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈິ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ໃຫ້ເຈົ້າເຮັດຢ່າງນີ້ ເພື່ອຈະໃຫ້ຊາວອິສຣາເອນເຊື່ອວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບູລຸດຂອງເຂົາ ຄືພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ ຂອງອີຊາກ ແລະ ຂອງຢາໂຄບໄດ້ປະກົດຕໍ່ເຈົ້າແທ້.”

⁶ຕໍ່ມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກໂມເຊອີກວ່າ, “ຈົ່ງເອົາມືສອດເຂົ້າໄປໃນເສື້ອຜ້າໜ້າເອິກ” ໂມເຊກໍເຮັດຕາມ ເມື່ອໂມເຊເອົາມືອອກມາກໍເຫັນວ່າ ມືຂອງຕົນເປັນພະຍາດ ຄືເປັນດອກຂາວເໝືອນນວນຝ້າຍ. ⁷ແລ້ວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກວ່າ, “ໃຫ້ເອົາມືສອດເຂົ້າໄປໃນເສື້ອຜ້າໜ້າເອິກອີກເທື່ອໜຶ່ງ” ໂມເຊກໍສອດເຂົ້າໄປ ເມື່ອລາວເອົາມືອອກມາ ກໍເຫັນມືຂອງຕົນສະອາດດີຄືເກົ່າ. ⁸ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ, “ຖ້າເຂົາບໍ່ເຊື່ອເຈົ້າ ຫລື ບໍ່ເຊື່ອການກະທຳເທື່ອທີໜຶ່ງ ເຂົາອາດຈະເຊື່ອການກະທຳເທື່ອທີສອງ ຖ້າເຂົາບໍ່ເຊື່ອການກະທຳທັງສອງຢ່າງນີ້. ⁹ຖ້າເຂົາບໍ່ເຊື່ອການກະທຳທັງສອງຢ່າງນີ້ ທັງບໍ່ຍອມຟັງສຽງຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າຈິ່ງຕັກເອົານ້ຳໃນແມ່ນ້ຳໄປເທໃສ່ດິນແຫ້ງ ແລ້ວນ້ຳນັ້ນຈະກາຍເປັນເລືອດ.”

¹⁰ຝ່າຍໂມເຊໄດ້ກາບທູນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕໍ່ໄປວ່າ, “ຂ້າແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນເວົ້າບໍ່ເກັ່ງ ຄືໃນຄາວກ່ອນກໍດີ ຫລື ຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບຂ້ານ້ອຍແລ້ວກໍດີ ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນເວົ້າບໍ່ລຽນໂຫລເລີຍ.”

¹¹ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຖາມໂມເຊວ່າ, “ໃຜສ້າງປາກມະນຸດ? ໃຜເຮັດໃຫ້ເຂົາປາກກີກ ຫຼື ຫຼວກ ຕາດີ ຫລື ຕາບອດ ບໍ່ແມ່ນເຮົາບໍ? ¹²ດ້ວຍເຫດນີ້ເຈົ້າຈິ່ງໄປເສຍ ເຮົາຈະຊ່ວຍເຈົ້າເວົ້າ ແລະຈະບອກເລື່ອງໃຫ້ເຈົ້າເວົ້າ.

¹³ແຕ່ໂມເຊທູນຂໍອີກວ່າ, “ຂ້າແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຂໍພຣະອົງຊົງສົ່ງຜູ້ອຸໂປສາ.”

¹⁴ພໍໂມເຊເວົ້າດັ່ງນີ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຊົງໂກດຮ້າຍໂດຍຊົງກ່າວວ່າ, “ອາໂຣນຄົນເລວີເປັນອ້າຍຂອງເຈົ້າແມ່ນບໍ? ເຮົາຮູ້ວ່າລາວເປັນຄົນເວົ້າເກັ່ງ ບັດນີ້ລາວກໍາລັງຢ່າງມາພົບເຈົ້າ ລາວ

ຈະດີໃຈຫລາຍທີ່ໄດ້ພົບເຈົ້າ.

¹⁵ເຈົ້າຈົ່ງເວົ້າກັບລາວ ແລະ ບອກເລື່ອງໃຫ້ລາວເວົ້າ ຝ່າຍເຮົາຈະຊ່ອຍພວກເຈົ້າເວົ້າ ກັບ ທັງຈະຊ່ອຍພວກເຈົ້າທັງສອງໃຫ້ຮູ້ວ່າ ຄວນຈະເຮັດແນວໃດ. ¹⁶ອາໂຣນຈະເປັນຜູ້ເວົ້າກັບປະຊາຊົນແທນເຈົ້າ ລາວຈະເປັນໂຄສົກຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າຈະເປັນເໝືອນພຣະເຈົ້າ ເພື່ອບອກສິ່ງທີ່ຄວນເວົ້າແກ່ລາວ. ¹⁷ເຈົ້າຈົ່ງຖືເອົາໄມ້ເທົານີ້ ເພື່ອກະທຳການອັດສະຈັນເຫລົ່ານັ້ນ.”

ໂມເຊກັບຄືນເອຍົບ

¹⁸ຫລັງຈາກນັ້ນ ໂມເຊກັບຄືນໄປຫາເຢດໂຣ ພໍ່ເຖົ້າຂອງຕົນ ເພື່ອຂໍລາກັບຄືນໄປຍັງ ເອຍົບ ໂມເຊເວົ້າວ່າ, “ຂ້ອຍຂໍລາກັບໄປຍັງມຸຍາມ ພີ່ນ້ອງໃນປະເທດເອຍົບ ເພື່ອຢາກຮູ້ວ່າເຂົາຍັງມີຊີວິດຢູ່ ຫລື ບໍ່?” ຝ່າຍເຢດໂຣກໍບອກລູກເຂີຍວ່າ “ຈົ່ງໄປດີສາ”. ¹⁹ຕໍ່ມາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວກັບ ໂມເຊ ໃນເມືອງ ມິດີອານວ່າ, “ຈົ່ງກັບຄືນໄປຍັງ ເອຍົບ ເສຍ ເພາະຈຳພວກຄົນທີ່ຢາກຂ້າເຈົ້າກໍຕາຍໝົດແລ້ວ.” ²⁰ໂມເຊຈຶ່ງຈັດແຈ້ງໃຫ້ລູກເມຍຂຶ້ນຂີ່ລໍກັບຄືນໄປ ເອຍົບ ສ່ວນ ໂມເຊກໍຖືໄມ້ເທົາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານໃຫ້. ²¹ແລ້ວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວກັບ ໂມເຊວ່າ, “ເມື່ອເຈົ້າຄືນໄປເຖິງ ເອຍົບ ເຈົ້າຈົ່ງກະທຳການອັດສະຈັນຕໍ່ໜ້າກະສັດຟາຣາໂອຕາມສິດທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ເຈົ້ານັ້ນ ຝ່າຍເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ກະສັດຟາຣາໂອດີ້ດ້ານ ບໍ່ຍອມປ່ອຍປະຊາຊົນໄປ. ²²ແລ້ວໃຫ້ເຈົ້າບອກກະສັດຟາຣາໂອວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວດັ່ງນີ້: ຄົນອິສຣາເອນເປັນລູກກົກຂອງເຮົາ. ²³ເຮົາບອກເຈົ້າວ່າ ຈົ່ງປ່ອຍລູກຂອງເຮົາໄປບົວລະບັດເຮົາ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຍອມໃຫ້ລູກເຮົາໄປ ເຮົາກໍຈະຂ້າລູກກົກຂອງເຈົ້າເສຍ.”

²⁴ຄັນຕໍ່ມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ພົບໂມເຊໃນທີ່ພັກກາງທາງ ແລະ ຈະຊົງຂ້າໂມເຊເສຍ. ²⁵ແຕ່ນາງຊິບໂປຣາໄດ້ເອົາຫີນຄົມປາດໜັງປາຍອະໄວຍະວະລັບລູກຊາຍຂອງຕົນອອກ ແລ້ວເອົາໄປແປະໃສ່ອະໄວຍະວະລັບຂອງໂມເຊ ນາງເວົ້າວ່າ, “ເຈົ້າເປັນຜົວແຫ່ງເລືອດ.” ²⁶ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງຊົງໂຜດໃຫ້ໂມເຊມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໄປ ແລະ ຝ່າຍນາງຊິບໂປຣາກໍເວົ້າວ່າ, “ເຈົ້າເປັນຜົວແຫ່ງເລືອດດ້ວຍການຕັດປາຍອະໄວຍະວະລັບນັ້ນ.”

²⁷ຕໍ່ມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກອາໂຣນວ່າ, “ຈົ່ງໄປຫາໂມເຊ ໃນຖິ່ນກັນດານ” ອາໂຣນຈຶ່ງໄປຫາໂມເຊຢູ່ທີ່ພູຂອງພຣະເຈົ້າ ເມື່ອທັງສອງພົບກັນກໍກອດຈູບກັນ. ²⁸ເວລານັ້ນ ໂມເຊໄດ້ເລົ່າເລື່ອງທັງໝົດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກໃຫ້ອາໂຣນຟັງ ພ້ອມທັງເລົ່າເລື່ອງການອັດສະຈັນທັງປວງທີ່ພຣະອົງຊົງບອກໃຫ້ໂມເຊເຮັດ. ²⁹ຫລັງຈາກນັ້ນ ໂມເຊກັບອາໂຣນໄດ້ໄປປະຊຸມຮ່ວມກັນກັບບັນດາພວກເຖົ້າແກ່ຊາວອິສຣາເອນ. ³⁰ໃນທີ່ນັ້ນອາໂຣນກໍໄດ້ເລົ່າເລື່ອງທັງໝົດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກໂມເຊ ໃຫ້ທີ່ປະຊຸມຟັງແລະ ໂມເຊກໍເຮັດການອັດສະຈັນຕ່າງໆ ຕໍ່ໜ້າປະຊາຊົນ. ³¹ຝ່າຍປະຊາຊົນກໍເຊື່ອ ແລະ ເມື່ອເຂົາໄດ້ຍິນວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະເດັດມາຍັງມຸຍາມປະຊາຊົນ ອິສຣາເອນ ເພື່ອທອດພຣະເນດເບິ່ງຄວາມທຸກຍາກຂອງພວກເຂົາ ພວກເຂົາກໍພາກັນຂາບລົງນະມັດສະ ການພຣະອົງ.

ບົດທີ 5

ໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນເຂົ້າເຝົ້າກະສັດຟາຣາໂອ

1 ຕໍ່ມາ ໂມເຊ ກັບ ອາໂຣນ ໄດ້ພາກັນເຂົ້າເຝົ້າກະສັດຟາຣາໂອທູນວ່າ, “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງ ຊາວ ອິສຣາເອນ ຊົງກ່າວວ່າ ຈົ່ງປ່ອຍໃຫ້ໄພ່ພົນຂອງເຮົາໄປ ເພື່ອເຂົາທັງຫລາຍຈະໄດ້ຈັດພິທີ ກິນລ້ຽງຖວາຍເຮົາໃນຖິ່ນກັນດານ” 2 ກະສັດຟາຣາໂອຈຶ່ງຊົງຖາມວ່າ, “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄືໃຜ? ຈົ່ງເປັນຫຍັງທີ່ໃຫ້ປ່ອຍຄົນອິສຣາເອນໄປ ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດອກ ເຮົາຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ ຄົນ ອິສຣາເອນໄປເດັດຂາດ.” 3 ຝ່າຍ ໂມເຊ ກັບ ອາໂຣນ ກໍທູນຕໍ່ໄປວ່າ, “ພຣະເຈົ້າຂອງຊາວ ເຮັບເຣີ ໄດ້ຊົງປະກົດຕໍ່ພວກຂ້ານ້ອຍ ດັ່ງນັ້ນຂໍຊົງໄຜດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍໄປໃນຖິ່ນກັນດານຊຶ່ງ ເປັນໄລຍະທາງຍ່າງສາມມື້ ເພື່ອຖວາຍສັດບູຊາແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ຖ້າບໍ່ໄປ ພຣະອົງຈະຊົງລົງໂທດພວກຂ້ານ້ອຍດ້ວຍໂຣກໄພ ຫລື ເສິກສົງຄາມ.” 4 ກະສັດເອຢິບ ຊົງ ຕອບວ່າ, “ເຫດໃດ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຢາກໃຫ້ປະຊາຊົນປະຖິ້ມວຽກຂອງເຂົາ ເຈົ້າຈຶ່ງຄືນໄປເຮັດ ວຽກຂອງພວກເຈົ້າດຽວນີ້!” 5 ກະສັດຟາຣາໂອຊົງກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ, “ປະຊາຊົນ ອິສຣາເອນ ກໍມີ ຈຳນວນຫລາຍແລ້ວໃນປະເທດນີ້ ເຈົ້າທັງສອງຢາກໃຫ້ພວກເຂົາປະວຽກການຫລື?”

6 ແລ້ວໃນມື້ນັ້ນເອງ ກະສັດຟາຣາໂອຊົງສັ່ງຜູ້ຄວບຄຸມງານ ຊຶ່ງເປັນຄົນເອຢິບ ກັບຫົວໜ້າ ຄົນງານ ຊຶ່ງເປັນຄົນອິສຣາເອນວ່າ, 7 “ຕັ້ງແຕ່ມື້ນີ້ໄປ ພວກເຈົ້າຢາເອົາເພືອງໃຫ້ຄົນ ອິສຣາ- ເອນໃຊ້ເຮັດດິນຈີ່ອີກ ໃຫ້ເຂົາໄປຫາເກັບເອົາເອງ. 8 ແຕ່ດິນຈີ່ນັ້ນໃຫ້ເຂົາເຮັດໄດ້ທໍ່ເກົ່າ ຢາໃຫ້ ຫລຸດລົງ ເພາະວ່າເຂົາເປັນຄົນຂີ້ຄ້ານ ເຂົາຈຶ່ງພາກັນໄປຮ້ອງຂໍຖວາຍສັດບູຊາແດ່ພຣະເຈົ້າ ຂອງເຂົາ. 9 ຈົ່ງໃຫ້ເຂົາເຮັດວຽກໜັກຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຫຍຸ້ງຢູ່ກັບວຽກ ແລ້ວຈະບໍ່ມີ ເວລາພັງຄໍາຕົວະຍົວະ.”

10 ຫລັງຈາກນັ້ນ ຜູ້ຄວບຄຸມງານແລະ ຫົວໜ້າຄົນງານກໍອອກໄປເວົ້າກັບຄົນອິສຣາເອນວ່າ, “ບັດນີ້ ກະສັດຟາຣາໂອຈະບໍ່ໃຫ້ເພືອງແກ່ພວກເຈົ້າອີກ. 11 ໃຫ້ພວກເຈົ້າໄປຂອກຫາເອົາເອງ ແຕ່ຈຳນວນດິນຈີ່ຕ້ອງໃຫ້ໄດ້ທໍ່ເກົ່າ.” 12 ດັ່ງນັ້ນ ພວກອິສຣາເອນຈຶ່ງແຕກກະຈັດກະຈາຍກັນໄປ ຫາເອົາເພືອງທົ່ວປະເທດ ເອຢິບ. 13 ຝ່າຍພວກຄວບຄຸມງານກໍບົບບັງຄັບຄົນອິສຣາເອນ ໜັກ ຂຶ້ນ ໂດຍເວົ້າວ່າ, “ແຕ່ລະມື້ ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຮັດດິນ ຈົ່ງໃຫ້ໄດ້ທໍ່ກັບຄາວທີ່ມີເພືອງຢູ່.” 14 ພວກ ຄວບຄຸມງານຂອງກະສັດຟາຣາໂອເຫລົ່ານີ້ ໄດ້ຂັງນຸຕິຫົວໜ້າຄົນງານຂອງຊາວ ອິສຣາເອນ ພ້ອມກັບຖາມວ່າ, “ເປັນຫຍັງມື້ວານນີ້ກັບມື້ນີ້ ຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ດິນຈີ່ເຕັມຈຳນວນຄືແຕ່ກ່ອນ?”

15 ແລ້ວພວກຫົວໜ້າຄົນງານຂອງອິສຣາເອນໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າກະສັດຟາຣາໂອທູນວ່າ, “ດ້ວຍເຫດ ໃດ ພະອົງຈຶ່ງຊົງເຮັດດັ່ງນີ້ກັບພວກຂ້ານ້ອຍ. 16 ຄື ພະອົງບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍຮັບ ເພືອງຄືແຕ່ກ່ອນ ແຕ່ຍັງສັ່ງໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍເຮັດດິນຈີ່ຢູ່ ແລະດຽວນີ້ ຜູ້ຄວບຄຸມງານຂອງພະ ອົງໄດ້ຂັງນຸຕິພວກຂ້ານ້ອຍ ເລື່ອງນີ້ແມ່ນພະອົງເອງເປັນຝ່າຍຜິດ.”

17 ກະສັດຟາຣາໂອຊົງຕອບວ່າ, “ພວກເຈົ້າຂີ້ຄ້ານຫລາຍແທ້ໆ! ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະ ພວກ ເຈົ້າຈຶ່ງຮ້ອງຂໍຕໍ່ຂ້ອຍວ່າຢາກໄປຖວາຍສັດບູຊາແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. 18 ພວກເຈົ້າຕ້ອງກັບໄປ ເຮັດວຽກດຽວນີ້ ຂ້ອຍບໍ່ມີເພືອງໃຫ້ພວກເຈົ້າດອກ ແຕ່ດິນຈີ່ນັ້ນຕ້ອງໃຫ້ໄດ້ຄົບຕາມຈຳນວນ.”

¹⁹ເມື່ອຫົວໜ້າຄົນງານອິສຣາເອນຮູ້ວ່າ ພວກເຂົາຖືກບັງຄັບໃຫ້ເຮັດດິນຈື່ໃຫ້ໄດ້ແຕ່ລະມື້ຄົບຕາມຈຳນວນ ພວກເຂົາກໍມີຄວາມທຸກຫລາຍ.

²⁰ຄັນພວກເຂົາອອກມາແຕ່ເຝົ້າກະສັດຟາຣາໂອ ກໍພົບເຫັນ ໂມເຊກັບອາໂຣນ ຍິນຖ້າພວກເຂົາຢູ່. ²¹ຈຶ່ງເວົ້າກັບ ໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນວ່າ, “ຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງລົງໂທດພວກທ່ານ ທີ່ພວກທ່ານໄດ້ເຮັດໃຫ້ກະສັດຟາຣາໂອ ແລະ ຂ້າລາຊະການຂອງພະອົງຄຽດຊັງພວກຂ້າພະເຈົ້າ ພວກທ່ານໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນີ້ກໍເໝືອນກັບເອົາດາບໃຫ້ພວກເພິ່ນມາຂ້າພວກຂ້າພະເຈົ້າເສຍ.”

ໂມເຊອ້ອນວອນພຣະເຈົ້າ

²²ຕໍ່ມາ ໂມເຊໄດ້ໄປກາບທູນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອີກວ່າ, “ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງຊົງລົງໂທດປະຊາຊົນອິສຣາເອນ ແລະ ເຫດໃດ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍມາ. ²³ຄືຕັ້ງແຕ່ຂ້ານ້ອຍໄປເຂົ້າເຝົ້າກະສັດຟາຣາໂອ ທູນໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງແລ້ວ ກະສັດຟາຣາໂອຍັງຊົງຂົ່ມເຫັງໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງເລື້ອຍມາ ບໍ່ເຫັນວ່າພຣະອົງໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອອັນໃດເຂົາເລີຍ.”

ບົດທີ 6

¹ແລ້ວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບອກ ໂມເຊວ່າ, “ບັດນີ້ ເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນເຫດການທີ່ເຮົາຈະເຮັດຕໍ່ກະສັດຟາຣາໂອ ຄື ເຮົາຈະບັງຄັບກະສັດຟາຣາໂອປ່ອຍຄົນ ອິສຣາເອນໄປຈາກເອຢິບ ຈະບໍ່ໃຫ້ເພິ່ນປ່ອຍໄປທຳມະດາເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຈະບັງຄັບໃຫ້ເພິ່ນໄລ່ພວກເຂົາໄປໂດຍໄວ.”

ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນ ໂມເຊອີກ

²⁻³ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວກັບ ໂມເຊອີກວ່າ, “ເຮົາຄື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເຮົາໄດ້ປະກົດໃຫ້ອັບຣາຮາມ ອີຊາກ ແລະ ຢາໂຄບເຫັນໃນຖານະເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ມີອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່ ແຕ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ສຳແດງໃຫ້ເຂົາຮູ້ວ່າຊື່ຂອງເຮົາແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ⁴ແລະ ເຮົາໄດ້ໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາແກ່ເຂົາດ້ວຍວ່າ ເຮົາຈະຍົກແຜ່ນດິນການາອານ ທີ່ເຂົາເຄີຍອາໄສຢູ່ຄາວເປັນຄົນຕ່າງດ້ວນັ້ນໃຫ້ແກ່ເຂົາ. ⁵ບັດນີ້ເຮົາໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງຄາງຂອງຊາວອິສຣາເອນ ຊຶ່ງຖືກຊາວເອຢິບບັງຄັບໃຫ້ເປັນທາດ ແລະ ເຮົາລະນຶກເຖິງຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງເຮົາ. ⁶ດ້ວຍເຫດນີ້ ເຮົາຈຶ່ງບອກຄົນອິສຣາເອນວ່າ ເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຜູ້ຈະຊ່ອຍໃຫ້ພວກເຈົ້າລອດພົ້ນຈາກຊາວເອຢິບ ທີ່ບັງຄັບໃຫ້ເຮັດວຽກໜັກໃຫ້ພົ້ນຈາກການເປັນທາດຂອງພວກເຂົາ ເຮົາຈະໄຖ່ເອົາພວກເຈົ້າດ້ວຍແຂນອັນມີຮີດຂອງເຮົາ ແລະ ດ້ວຍການລົງໂທດພວກເຂົາຢ່າງຮຸນແຮງ. ⁷ເຮົາຈະຮັບເອົາພວກເຈົ້າເປັນໄພ່ພົນຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາ ຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ ພວກເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ ຜູ້ຊ່ອຍພວກເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນຈາກຊາວເອຢິບທີ່ບົບບັງຄັບໃຫ້ເຮັດວຽກໜັກ. ⁸ເຮົາຈະນຳພວກເຈົ້າເຂົ້າໄປຍັງແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາໄດ້ປະຕິ ຍານໄວ້ ວ່າຈະຍົກໃຫ້ແກ່ອັບຣາຮາມ ແກ່ອີຊາກ ແລະ ຢາໂຄບ ເຮົາຈະຍົກແຜ່ນດິນນັ້ນໃຫ້ເປັນກຳມະ ສິດຂອງພວກເຈົ້າ ເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”

⁹ຝ່າຍ ໂມເຊ ຈຶ່ງນຳຄວາມນັ້ນໄປບອກຊາວ ອິສຣາເອນ ແຕ່ເນື່ອງຈາກວ່າຊາວອິສຣາເອນ

ໄດ້ອິດເມື່ອຍ ແລະ ເປື່ອໜ່າຍໃນວຽກການອັນຫຼຽມໂທດ ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ເຊື່ອຟັງຄວາມເວົ້າຂອງ ໂມເຊ. ¹⁰⁻¹¹ ຕໍ່ມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກໂມເຊອີກວ່າ, “ຈົ່ງໄປບອກໃຫ້ຟາຣາໂອກະສັດຂອງເອຢິບ ປ່ອຍຊົນຊາດອິສຣາເອນອອກຈາກເອຢິບ.” ¹² ແຕ່ໂມເຊກາບທູນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ, “ແມ່ນແຕ່ຊາວອິສຣາເອນເອງກໍບໍ່ເຫັນເຊື່ອຟັງຂ້ານ້ອຍ ແລ້ວກະສັດຟາຣາໂອຈະເຊື່ອຟັງຂ້ານ້ອຍໄດ້ແນວໃດ ເພາະຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນເວົ້າບໍ່ເກັ່ງ.”

¹³ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສັ່ງໃຫ້ໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນ ບອກຊາວອິສຣາເອນກັບກະສັດຟາຣາໂອວ່າ ເຂົາທັງສອງໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ນຳຊົນຊາດອິສຣາເອນອອກຈາກເອຢິບ.

ລຳດັບເຊື່ອວົງຂອງໂມເຊແລະອາໂຣນ

¹⁴ ຮູເບັນ ເປັນລູກຊາຍກົກຂອງຢາໂຄບ ມີລູກຊາຍສີ່ຄົນດັ່ງນີ້: ຮາໂນກ, ປານລູ, ເຣດຊະໂຣນ, ແລະ ກາມີ. ພວກເຂົາໄດ້ເປັນບັນພະບູລຸດຂອງຕະກຸນຕ່າງໆ ທີ່ສືບເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຂົາ.

¹⁵ ຊິເມໂອນ ມີລູກຊາຍ ທົກຄົນ ດັ່ງນີ້: ເຢມູເອນ, ຢາມິນ, ໂອຣາດ, ຢາກິນ, ໂຊຣາ ແລະ ຊາອູນ ຜູ້ເກີດຈາກຍິງການາອານ ຊຶ່ງເປັນຕະກຸນເຜົ່າຊິເມໂອນ.

¹⁶ ຕໍ່ໄປນີ້ ເປັນຊື່ ລູກຊາຍຂອງເລວີ ຕາມເຊື້ອສາຍຂອງເຂົາຄື: ເກໂຊນ, ໂກຣາດ, ແລະ ເມຣາຣີ. ແລະ ເລວີນັ້ນ ມີອາຍຸໄດ້ ຮ້ອຍສາມສິບເຈັດປີ.

¹⁷ ລູກຊາຍຂອງເກໂຊນ ຊື່ ລິບນີ ແລະ ຊິເມອີ ຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍຕະກຸນຂອງເຂົາ.

¹⁸ ໂກຣາດ ມີລູກຊາຍຊື່ວ່າ, ອຳຣາມ, ອິດຊະຣາ, ເຮັບໂຣນ, ແລະ ອຸດຊີເອນ ແລະ ເພິ່ນກໍມີອາຍຸໄດ້ຮ້ອຍສາມສິບສາມປີ.

¹⁹ ເມຣາຣີ ມີລູກຊາຍຊື່ວ່າ: ມາລີ ແລະ ມູຊີ ພວກເຫລົ່ານີ້ເປັນຕະກຸນ ເລວີ ຕາມເຊື້ອສາຍຂອງເຂົາ.

²⁰ ຝ່າຍ ອຳຣາມ ໄດ້ໂຢເກເບັດ ນ້ອງສາວບິດາຂອງຕົນເປັນພັນລະຍາ ແລ້ວນາງໄດ້ກຳເນີດບຸດໃຫ້ແກ່ເຂົາຊື່ວ່າ, ອາໂຣນ ແລະ ໂມເຊ, ອຳຣາມມີອາຍຸໄດ້ຮ້ອຍສາມສິບເຈັດປີ.

²¹ ອິດຊະຣາ ມີລູກຊື່ ໂກຣາ, ເນເຟັກ ແລະ ຊິກຣີ.

²² ລູກຂອງ ອຸດຊີເອນ ຊື່ ມິຊາເອນ, ເອນຊາຟັນ ແລະ ສິດຣີ.

²³ ຝ່າຍ ອາໂຣນ ໄດ້ນາງເອລີເຊບາ ລູກສາວຂອງອຳມິນາດາບ ນ້ອງສາວຂອງນາໂຊນ ເປັນພັນລະຍາ ແລະມີລູກກັບເຂົາຊື່ ນາດັບ, ອາບິຮູ, ເອເລອາຊາ ແລະ ອິທາມາ.

²⁴ ລູກຂອງໂກຣາ ຊື່ອັດສີ, ເອນການາ ແລະ ອາບິອາສັບ ຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນຕົ້ນຕະກຸນຂອງຄົນໂກຣາ.

²⁵ ຝ່າຍ ເອເລອາຊາ ບຸດຂອງອາໂຣນ ໄດ້ຮັບລູກສາວຄົນໜຶ່ງຂອງປູຕີເອນ ເປັນພັນລະຍານາງມີລູກກັບເຂົາຊື່ ຟິເນຣາດ

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສັ່ງໂມເຊແລະອາໂຣນ

²⁶ ແມ່ນ ໂມເຊກັບອາໂຣນນີ້ແຫລະ ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກວ່າ ຈົ່ງພາຊາວອິສຣາເອນອອກຈາກເອຢິບເປັນໝວດເປັນໝູ່. ²⁷ ສອງຄົນນີ້ແຫລະ ທີ່ໄດ້ບອກກະສັດຟາຣາໂອປ່ອຍຊົນ

ຊາດອິສຣາເອນອອກຈາກເອຢິບ.

²⁸ໃນມື້ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊົງກ່າວກັບ ໂມເຊ ໃນປະເທດເອຢິບນັ້ນ. ²⁹ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພວກເຈົ້າຈົ່ງເລົ່າຂໍ້ຄວາມທັງໝົດທີ່ເຮົາໄດ້ບອກແກ່ເຈົ້າໃຫ້ກະສັດ ຟາຣາໂອຟັງ.” ³⁰ແຕ່ໂມເຊໄດ້ກາບທູນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ, “ພຣະອົງຊົງຊາບແລ້ວວ່າຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນເວົ້າບໍ່ເກັ່ງ ແລ້ວກະສັດ ຟາຣາໂອຈະເຊື່ອຟັງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຢ່າງໃດ?”

ບົດທີ 7

¹ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວກັບ ໂມເຊວ່າ, “ເບິ່ງແມ່ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນເໝືອນພຣະເຈົ້າຕໍ່ໜ້າ ຟາຣາໂອແລະອາໂຣນອ້າຍຂອງເຈົ້າ ຈະເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທຳແກ່ກະສັດຟາຣາໂອແທນເຈົ້າ. ²ເຈົ້າຈົ່ງບອກຂໍ້ຄວາມທັງໝົດທີ່ເຮົາສັ່ງເຈົ້ານັ້ນແກ່ ອາໂຣນ ແລ້ວອາໂຣນຈະບອກໃຫ້ຟາຣາໂອ ບ່ອຍຊົນຊາດອິສຣາເອນອອກໄປຈາກປະເທດ ເອຢິບ. ³ແຕ່ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ກະສັດຟາຣາໂອໃຈແຂງ ເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາຈະເຮັດການອັດສະຈັນຢ່າງຫລວງຫລາຍຊຶ່ງເປັນໝາຍສຳຄັນໃນປະເທດເອຢິບແລ້ວກໍຕາມ. ⁴ຟາຣາໂອກໍຈະບໍ່ເຊື່ອຟັງເຈົ້າ ຫລັງຈາກນັ້ນ ເຮົາຈະໃຊ້ອຳນາດບົບບັງຄັບຄົນເອຢິບ ແລະ ລົງໂທດຄົນ ເອຢິບຢ່າງໜັກ ເພື່ອນຳພາກອງທັບຂອງເຮົາຄືປະຊາ ຊົນອິສຣາເອນອອກຈາກປະເທດເອຢິບ. ⁵ເມື່ອເຮົາຢຽດມືອອກຕໍ່ສູ້ຄົນເອຢິບ ແລະ ນຳພາຊາວ ອິສຣາເອນອອກຈາກປະເທດນັ້ນແລ້ວ ຊາວ ເອຢິບຈົ່ງຈະຮູ້ວ່າເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

⁶ໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນ ກໍໄດ້ເຮັດຕາມພຣະບັນຊາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ⁷ເມື່ອເຂົາທັງສອງໄປທູນກະສັດຟາຣາໂອນັ້ນ ໂມເຊມີອາຍຸແປດສິບປີ ສ່ວນອາໂຣນມີອາຍຸແປດສິບສາມປີ.

ອາໂຣນໃຊ້ໄມ້ເທົ້າເຮັດການອັດສະຈັນ

⁸⁻⁹ຕໍ່ມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວກັບ ໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນວ່າ, “ຖ້າຟາຣາໂອບອກໃຫ້ພວກເຈົ້າສະແດງການອັດສະ ຈັນໃຫ້ເພິ່ນເບິ່ງ ກໍໃຫ້ໂມເຊ ບອກອາໂຣນຖິ້ມໄມ້ເທົ້າຂອງຕົນລົງຕໍ່ໜ້າ ຟາຣາໂອ ແລ້ວໄມ້ເທົ້ານັ້ນຈະກາຍເປັນງູ.” ¹⁰ໂມເຊກັບອາໂຣນຈຶ່ງພາກັນເຂົ້າໄປເຝົ້າກະສັດ ຟາຣາໂອແລະ ເຮັດຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສັ່ງໄວ້ ຄືອາໂຣນໄດ້ຖິ້ມໄມ້ເທົ້ານັ້ນລົງຊ້ອງພະພັກກະສັດ ຟາຣາໂອແລະ ບັນດາຂ້າລາຊະການຂອງພະອົງ ແລ້ວໄມ້ເທົ້ານັ້ນກໍກາຍເປັນງູ. ¹¹ຂະນະນັ້ນກະສັດຟາຣາໂອໄດ້ຊົງເອີ້ນພວກນັກປາດແລະ ໝໍ້ມົນຂອງພະອົງມາ ພວກເຂົາເຫລົ່ານີ້ຕ່າງກໍເຮັດເຊັ່ນນັ້ນໄດ້ຄືກັນ. ¹²ພວກເຂົາໄດ້ຖິ້ມໄມ້ເທົ້າຂອງຕົນລົງ ໄມ້ເທົ້າເຫລົ່ານັ້ນກໍກາຍເປັນງູ ແຕ່ງູຂອງອາໂຣນໄດ້ກິນກິນງູຂອງເຂົາທັງໝົດ. ¹³ເຖິງປານນັ້ນ ກະສັດຟາຣາໂອກໍຍັງພະໄທແຂງຢູ່ ບໍ່ຍອມເຊື່ອຟັງ ໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນ ເປັນຄວາມຈິງຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງບອກໄວ້.

ນ້ຳກາຍເປັນເລືອດ

¹⁴ຕໍ່ມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກໂມເຊວ່າ, “ຟາຣາໂອນັ້ນດີ້ດ້ານບໍ່ຍອມປ່ອຍໃຫ້ປະຊາຊົນໄປ. ¹⁵ເຈົ້າຈົ່ງໄປທາກະສັດຟາຣາໂອໃນຕອນເຊົ້າລະຫວ່າງເພິ່ນອອກໄປຍັງແມ່ນ້ຳນິເລ ໃຫ້

ເຈົ້າຢືນຄອຍຢູ່ແຄມ ຕາຝັ່ງ ໃຫ້ຖືໄມ້ເທົ່າທີ່ໄດ້ກາຍເປັນງູນໄປນໍາ. ¹⁶ໃຫ້ເຈົ້າເວົ້າຕໍ່ກະສັດ ຟາຣາໂອວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຊາວເຮັບເຮົາໄດ້ໃຊ້ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍມາ ເພື່ອບອກໃຫ້ພະອົງປ່ອຍ ໄພ່ພົນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄປ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຂາບໄຫວ້ບູຊາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ໃນຖິ່ນກັນດານ ແຕ່ຈົນບັດນີ້ ພະອົງກໍຍັງບໍ່ເຊື່ອຟັງຄໍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເລີຍ. ¹⁷ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ ພະອົງຈະຮູ້ຈັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍການກະທໍາ ດັ່ງນີ້ ເບິ່ງເດີ້ ຂ້ານ້ອຍຈະເອົາໄມ້ ເທົ່າຟາດ ລົງໃນແມ່ນໍ້ານິເລ ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ແມ່ນໍ້ານັ້ນກາຍເປັນເລືອດ. ¹⁸ປາທັງຫລາຍຈະຕາຍ ນໍ້າຈະເນົາເພັນ ຊາວເອຢິບ ຈະຕື່ມນໍ້າບໍ່ໄດ້.” ¹⁹ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວກັບ ໂມເຊວ່າ, “ຈົ່ງບອກໃຫ້ ອາໂຮນເດໄມ້ເທົ່າຂອງລາວໃສ່ແມ່ນໍ້າລໍາຄອງ ໃສ່ໜອງບຶງ ແລະ ອ່າງນໍ້າໃນ ປະເທດເອຢິບ ເພື່ອໃຫ້ນໍ້າເຫລົ່ານັ້ນກາຍເປັນເລືອດ ຕະຫລອດທົ່ວທັງແຜ່ນດິນຈະມີແຕ່ເລືອດ ທັງທີ່ຢູ່ໃນພາຊະນະໄມ້ ແລະ ພາຊະນະຫີນ.” ²⁰ໂມເຊກັບອາໂຮນໄດ້ເຮັດຕາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊົງສົ່ງ ຄືອາໂຮນໄດ້ຍົກໄມ້ເທົ່າຂຶ້ນຕີນໍ້າໃນແມ່ນໍ້າ ນິເລ ຊ້ອງພະພັກກະສັດຟາຣາໂອແລະ ພວກຂ້າ ລາຊະການ ແລ້ວນໍ້າໃນແມ່ນໍ້ານັ້ນກໍກາຍເປັນເລືອດທັງໝົດ. ²¹ຝູງປາກໍຕາຍ ແມ່ນໍ້າ ກໍເນົາເພັນ ຊາວເອຢິບກໍຕື່ມນໍ້ານັ້ນບໍ່ໄດ້ ເພາະມີເລືອດທົ່ວປະເທດເອຢິບ. ²²ຝ່າຍພວກໝໍມົນ ຂອງເອຢິບກໍໃຊ້ຄາຖາອາຄົມຂອງເຂົາ ເຮັດສິ່ງນັ້ນໄດ້ຄືກັນ ສະນັ້ນ ກະສັດຟາຣາໂອຈຶ່ງຊົງ ແຂງພະໄທຢູ່ຄືເກົ່າ ພະອົງບໍ່ຍອມເຊື່ອຟັງໂມເຊແລະອາໂຮນເລີຍ ເປັນຄວາມຈິງຕາມທີ່ພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກໄວ້. ²³ກະສັດຟາຣາໂອສະເດັດກັບສູ່ພະລາຊະວັງ ໂດຍບໍ່ໄດ້ສົນພະໄທໃນ ເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນແຕ່ຢ່າງໃດ.

²⁴⁻²⁵ຊາວເອຢິບທັງໝົດຕ່າງກໍພາກັນຂຸດນໍ້າສ້າງຕາມແຄມແມ່ນໍ້າ ນິເລ ເພາະວ່າພວກເຂົາ ຕື່ມນໍ້າໃນແມ່ນໍ້ານິເລບໍ່ໄດ້.

ບົດທີ 8

ເລື່ອງຝູງກົບ

¹ຫລັງຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ແມ່ນໍ້າ ນິເລ ກາຍເປັນເລືອດຜ່ານໄປໄດ້ເຈັດມື້ແລ້ວ ພະອົງກໍຊົງກ່າວກັບ ໂມເຊວ່າ, “ຈົ່ງໄປຫາຟາຣາໂອ ບອກວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສົ່ງໃຫ້ປ່ອຍຊົນ ຊາດຂອງພຣະອົງໄປບົວລະບັດພຣະອົງ. ²ຖ້າບໍ່ຍອມ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະໃຫ້ຝູງກົບຂຶ້ນມາລົບ ກວນທົ່ວປະເທດເອຢິບ. ³ແມ່ນໍ້ານິເລຈະເຕັມໄປດ້ວຍຝູງກົບ ມັນຈະຂຶ້ນມາຢູ່ໃນພະລາຊະວັງ ໃນຫ້ອງບັນທຶມ ໃນແທ່ນບັນທຶມ ໃນເຮືອນຂອງພວກຂ້າລາຊະການ ໃນເຮືອນປະຊາຊົນ ໃນ ເຕົາອົບເຂົ້າໜົມ ແລະ ໃນອ່າງນວດແປ້ງ. ⁴ຝູງກົບນັ້ນຈະຂຶ້ນມາເທິງພະກາຍຂອງພະອົງ ແລະ ຂຶ້ນເທິງຕົນຕົວຂອງປະຊາຊົນກັບຂ້າລາຊະການທັງໝົດ.”

⁵ຕໍ່ມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກໂມເຊວ່າ, “ຈົ່ງບອກໃຫ້ອາໂຮນເດໄມ້ເທົ່າໄປຕາມແມ່ນໍ້າລໍາ ຄອງ ແລະໜອງບຶງທັງຫລາຍ ເພື່ອໃຫ້ຝູງກົບຂຶ້ນມາເທິງປະເທດ ເອຢິບ.” ⁶ອາໂຮນຈຶ່ງເດໄມ້ ເທົ່າຊື່ໄປທາງແມ່ນໍ້າທັງຫລາຍໃນປະເທດ ເອຢິບຝູງກົບກໍຂຶ້ນມາທົ່ວປະເທດ ເອຢິບ.

⁷ຝ່າຍພວກໝໍມົນກໍເຮັດໃຫ້ມີຝູງກົບຂຶ້ນມາເທິງແຜ່ນດິນໄດ້ຄືກັນ.

⁸ຕໍ່ມາ ກະສັດຟາຣາໂອຊົງເອີ້ນ ໂມເຊມາ ແລະບອກວ່າ, “ພວກເຈົ້າຈົ່ງອ້ອນວອນໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບອກຝູງກົບໄປຈາກເຮົາເສຍ ແລະ ຈາກປະຊາຊົນຂອງເຮົາ ແລ້ວເຮົາຈະປ່ອຍໃຫ້ຄົນອິສຣາເອນໄປຖວາຍສັດບູຊາແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.” ⁹ໂມເຊໄດ້ທູນຕອບກະສັດຟາຣາໂອວ່າ, “ສຸດແລ້ວແຕ່ພະອົງຈະກຳນົດເວລາໃຫ້ຂ້າມ້ອຍອ້ອນວອນສຳລັບພະອົງ ສຳລັບຂ້າລາຊະການ ແລະ ປະຊາຊົນຂອງພະອົງ ເພື່ອໃຫ້ຝູງກົບໜີໄປຈາກຄົນ ແລະ ຈາກບ່ອນຢູ່ອາໄສ ໃຫ້ມັນມີແຕ່ໃນແມ່ນ້ຳນິເລເທົ່ານັ້ນ.” ¹⁰ກະສັດຟາຣາໂອຊົງຕອບວ່າ, “ໃຫ້ເຮັດໃນມື້ອື່ນນີ້” ໂມເຊຈົ່ງທູນວ່າ, “ໂດຍ ຈະເປັນໄປຕາມທີ່ພະອົງຕ້ອງການນັ້ນ ເພື່ອພະອົງຈະໄດ້ຊາບວ່າ ບໍ່ມີພະອົງໃດຄືກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກຂ້າມ້ອຍ. ¹¹ຝູງກົບຈະໜີໄປຈາກພະອົງ ຈາກພະສຳນັກ ຈາກຂ້າລາ ຊະການ ແລະ ຈາກປະຊາຊົນຂອງພະອົງ ຈະມີເຫລືອຢູ່ແຕ່ໃນແມ່ນ້ຳນິເລເທົ່ານັ້ນ.”

¹²ແລ້ວ ໂມເຊກັບອາໂຣນໄດ້ທູນລາກະສັດ ຟາຣາໂອໄປ ໂມເຊໄດ້ອ້ອນວອນຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເລີກໃຊ້ຝູງກົບທໍລະມານກະສັດ ເອຢິບ. ¹³ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຊົງເຮັດຕາມຄຳທູນຂໍຂອງໂມເຊ ຝູງກົບທີ່ຢູ່ໃນບ້ານເຮືອນ ໃນເດີນບ້ານ ແລະ ໃນທົ່ງນາຈຶ່ງໄດ້ຕາຍໝົດ. ¹⁴ຊາວເອຢິບໄດ້ກອງກົບຕາຍໄວ້ເປັນກອງໃຫຍ່ ແລ້ວແຜ່ນດິນນັ້ນກໍເນົາເໝັນທົ່ວໄປ. ¹⁵ເມື່ອກະສັດຟາຣາໂອຊົງເຫັນວ່າ ຄວາມທຸກຮ້ອນນັ້ນເປົາບາງລົງແລ້ວ ກໍກັບມີພະໂທແຂງກ້າຂຶ້ນອີກ ຄືບໍ່ຍອມເຊື່ອຟັງ ໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນ ເປັນຄວາມຈິງຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວໄວ້.

ເລື່ອງຮິ້ນ ແລະ ຍຸງ

¹⁶ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກ ໂມເຊວ່າ, “ຈົ່ງບອກໃຫ້ອາໂຣນຈັບໄມ້ເທົ້າຂຶ້ນມາຕີດິນ ເພື່ອໃຫ້ຝຸ່ນດິນກາຍເປັນຮິ້ນ ແລະ ຍຸງທົ່ວປະເທດເອຢິບ. ¹⁷ເຂົາທັງສອງກໍເຮັດຕາມ ອາໂຣນໄດ້ຈັບໄມ້ເທົ້າຂຶ້ນຕີດິນ ແລ້ວຝຸ່ນດິນທັງໝົດໃນປະເທດເອຢິບໄດ້ກາຍເປັນຮິ້ນ ແລະ ຍຸງມາຕອມມະນຸດ ແລະ ສັດ. ¹⁸ພວກໝໍ້ມົນກໍພະຍາຍາເຮັດຢ່າງນັ້ນເໝືອນກັນ ແຕ່ພວກເຂົາເຮັດບໍ່ໄດ້. ¹⁹ຂະນະນັ້ນພວກໝໍ້ມົນໄດ້ທູນກະສັດຟາຣາໂອວ່າ, “ສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນນີ້ແມ່ນການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ” ແຕ່ກະສັດຟາຣາໂອຊົງມີພະໂທແຂງຢູ່ຄືເກົ່າ ບໍ່ຍອມເຊື່ອຟັງ ໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນ ເປັນຄວາມຈິງຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວໄວ້.

ເລື່ອງເຫລືອກ

²⁰ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກ ໂມເຊວ່າ, “ມື້ອື່ນແຕ່ເຊົ້າ ຈົ່ງໄປເຝົ້າກະສັດຟາຣາໂອ ຂະນະທີ່ເພິ່ນໄປຍັງແມ່ນ້ຳ ໃຫ້ເຈົ້າບອກວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສັ່ງໃຫ້ປ່ອຍຊົນຊາດຂອງພຣະອົງໄປບົວລະບັດພຣະອົງ. ²¹ຖ້າບໍ່ຍອມປ່ອຍໄປ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ຝູງເຫລືອກມາຕອມພະກາຍຂອງພະອົງ ຕອມຂ້າລາຊະການ ຕອມປະຊາຊົນ ແລະ ຕອມພະລາຊະສຳນັກຂອງພະອົງ ຕາມບ້ານເຮືອນຂອງຊາວເອຢິບ ແລະ ຕາມພື້ນດິນຈະເຕັມໄປດ້ວຍເຫລືອກ. ²²ໃນມື້ນັ້ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ໃຫ້ແຄວ້ນໂກເຊັນ ບ່ອນປະຊາຊົນອິສຣາເອນອາໄສຢູ່ມີເຫລືອກ ເພື່ອພະອົງຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກະທຳພາລະກິດຢູ່ໃນປະເທດນີ້. ²³ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງແບ່ງເຂດລະຫວ່າງປະຊາຊົນ ອິສຣາເອນກັບປະຊາຊົນເອຢິບ ເຫດການນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນໃນມື້ອື່ນນີ້.” ²⁴ແລ້ວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທຳຢ່າງນັ້ນ ຝູງເຫລືອກອັນມະຫາສານໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພະ-

ລາຊະວັງຂອງກະສັດ ຟາຣາໂອ ໃນເຮືອນຂ້າລາຊະການ ແລະ ທົ່ວປະເທດ ເອຍົບ ທົ່ວປະເທດ ຈຶ່ງໄດ້ຮັບການທໍລະມານທີ່ສູດຍ້ອນຝູງເທລືອກນັ້ນ.

²⁵ຕໍ່ມາ ກະສັດຟາຣາໂອຊົງເອີ້ນໂມເຊກັບ ອາໂຣນເຂົ້າເຝົ້າ ແລະ ຊົງສັ່ງວ່າ, “ຈົ່ງພາກັນໄປຖວາຍບູຊາແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າໃນດິນ ແດນປະເທດນີ້.” ²⁶ໂມເຊທູນຕອບວ່າ, “ເປັນການບໍ່ຖືກຕ້ອງທີ່ຈະເຮັດຢ່າງນັ້ນ ເພາະຖ້າຖວາຍສັດບູຊາແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຊາວເອຍົບເຫັນ ຊຶ່ງເຂົາຖືວ່າເປັນຂອງໜ້າຂັດງູດ ເຂົາກໍຈະເອົາກ້ອນຫີນຄວ່າງໃສ່ພວກຂ້ານ້ອຍ. ²⁷ສະນັ້ນ ພວກຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງເຂົ້າໄປຖວາຍສັດບູຊາໃນຖິ່ນກັນດານ ຊຶ່ງເປັນໄລຍະທາງຢ່າງສາມມື້ ຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍຊົງສັ່ງໄວ້.”

²⁸ກະສັດຟາຣາໂອຊົງຮັບສັ່ງຕໍ່ໄປວ່າ, “ເຮົາຈະປ່ອຍໃຫ້ພວກເຈົ້າໄປຖວາຍສັດບູຊາແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ ແຕ່ພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງບໍ່ໄປໄກ ແລະ ໃຫ້ອ້ອນວອນສຳລັບເຮົາດ້ວຍ.”

²⁹ໂມເຊທູນຕອບວ່າ, “ພໍຂ້ານ້ອຍທູນລາພະອົງໄປ ຂ້ານ້ອຍກໍຈະອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຂໍໃຫ້ຝູງເທລືອກໜີຈາກພະອົງ ຈາກຂ້າລາຊະການ ແລະ ຈາກປະຊາຊົນຂອງພະອົງໃນມື້ອື່ນນີ້ ແຕ່ພະອົງຢ່າໄດ້ຫລອກລວງພວກຂ້ານ້ອຍຕໍ່ໄປອີກ ຄືຢ່າຂັດຂວາງປະຊາຊົນ ອິສຣາເອນ ໃນການຖວາຍສັດບູຊາແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.” ³⁰ແລ້ວ ໂມເຊ ໄດ້ທູນລາກະສັດຟາຣາໂອໄປອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ³¹ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເຮັດຕາມຄຳທູນຂໍຂອງ ໂມເຊຄືໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ຝູງເທລືອກໜີໄປເສຍຈາກກະສັດ ຟາຣາໂອ ຈາກຂ້າລາຊະການ ແລະ ຈາກປະຊາຊົນຂອງພະອົງ ບໍ່ໃຫ້ເທລືອກເທລືອຢູ່ຈັກໂຕເລີຍ. ³²ແຕ່ແລ້ວກະສັດຟາຣາໂອກໍຍັງມີພະໂທແຂງຢູ່ຄືເກົ່າ ໂດຍບໍ່ຍອມປ່ອຍໃຫ້ປະຊາຊົນອິສຣາເອນໄປ.

ບົດທີ 9

ເລື່ອງສັດທັງຫລາຍຕາຍ

¹ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກໂມເຊວ່າ, “ຈົ່ງໄປຫາ ຟາຣາໂອແລ້ວເວົ້າວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຊາວເຮັບເຮີ ຊົງສັ່ງໃຫ້ປ່ອຍໄພພົນຂອງພຣະອົງໄປບົວລະບັດພຣະອົງ. ²⁻³ຖ້າບໍ່ຍອມປ່ອຍໄປຍັງຖ່ວງດຶງເຂົ້າໄວ້ອີກ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະໃຫ້ເກີດໂຣກລະບາດຢ່າງຮ້າຍແຮງແກ່ຝູງສັດຊາວເອຍົບຄືແກ່ຝູງມ້າ ຝູງລໍ ຝູງອູດ ຝູງງົວ ຝູງຄວາຍແລະ ຝູງແກະແບ້. ⁴ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ຝູງສັດຊາວເອຍົບຕາຍແລະ ຈິບຫາຍໄປ ແຕ່ຈະໃຫ້ຝູງສັດອິສຣາເອນມີຊີ ວິດຢູ່.

⁵⁻⁶ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກຳນົດວ່າ ຈະໃຫ້ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນໃນມື້ອື່ນນີ້” ຄັນມື້ອື່ນມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຊົງກະທຳຕາມທີ່ຊົງກ່າວໄວ້ຄືໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ສັດທັງປວງຂອງເອຍົບຕາຍ ແຕ່ສັດຂອງອິສຣາເອນບໍ່ຕາຍຈັກໂຕ. ⁷ກະສັດຟາຣາໂອຈຶ່ງຊົງໃຊ້ຄົນໄປເບິ່ງ ແລ້ວກໍຊົງຊາບວ່າ ສັດຂອງຊາວອິສຣາເອນບໍ່ໄດ້ຕາຍເລີຍ ເມື່ອຊົງຊາບດັ່ງນີ້ກໍຊົງມີພະໂທແຂງຢູ່ຄືເກົ່າ ໂດຍບໍ່ຍອມປ່ອຍໃຫ້ປະຊາຊົນອິສຣາເອນໄປ.

ເລື່ອງຝີ

⁸ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວກັບ ໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນວ່າ, “ພວກເຈົ້າຈຶ່ງກຳເອົາຂີ້ເຖົ້າໄປເຕັມ

ກຳມີແລ້ວໃຫ້ໂມເຊຫວ່ານຂຶ້ນໄປເທິງອາກາດຕໍ່ໜ້າ ຟາຣາໂອ. ⁹ຂີ້ເຖົ້າໄຟນັ້ນຈະກາຍເປັນຝຸ່ນດິນປົວໄປທົ່ວປະເທດ ເອຍິບຈະຕົກຖືກມະນຸດ ແລະ ສັດເດຍລະສານ ແລ້ວຈະເກີດເປັນຜີແຕກເປັນບາດໃນຕົນຕົວ.” ¹⁰ດັ່ງນັ້ນ ໂມເຊກັບອາໂຣນ ຈຶ່ງກຳເອົາຂີ້ເຖົ້າໄຟຍືນຢູ່ຊ້ອງໜ້າກະສັດຟາຣາໂອ ແລ້ວໂມເຊໄດ້ຫວ່ານຂຶ້ນໄປເທິງອາກາດ ຂີ້ເຖົ້າໄຟນັ້ນກໍປົວໄປຕົກຖືກມະນຸດແລະສັດເດຍລະສານ ເປັນເຫດໃຫ້ມະນຸດ ແລະ ສັດເກີດເປັນຜີແຕກເປັນບາດໃນຕົນຕົວ.

¹¹ພວກໝໍ້ມົນຊາວເອຍິບບໍ່ສາມາດຈະເຮັດແຂ່ງກັບ ໂມເຊໄດ້ ເພາະວ່າຜີນັ້ນໄດ້ເກີດກັບເຂົາເອງເໝືອນຊາວເອຍິບທັງປວງ. ¹²ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ກະສັດຟາຣາໂອມີພະໄທແຂງຢູ່ ໂດຍບໍ່ຍອມປ່ອຍໃຫ້ຄົນອິສຣາເອນ ໄປ ເປັນຄວາມຈິງຕາມທີ່ພຣະອົງຊົງບອກໄວ້ກັບໂມເຊນັ້ນ.

ເລື່ອງໝາກເຫັບ

¹³ຕໍ່ມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກໂມເຊວ່າ, “ຈົ່ງໄປເຝົ້າກະສັດຟາຣາໂອແຕ່ເຂົ້າ ທູນວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຊາວເຮັບເຣີ ຊົງສັ່ງໃຫ້ປ່ອຍໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງໄປບົວລະບັດພຣະອົງ. ¹⁴ດ້ວຍວ່າຄາວນີ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະລົງໂທດພະອົງ ກັບຂ້າລາຊະການ ແລະ ປະຊາຊົນເອຍິບ ເພື່ອໃຫ້ພະອົງຊົງຊາບວ່າ ທົ່ວໂລກນີ້ ຈະບໍ່ມີໃຜສະເໝີເໝືອນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້. ¹⁵ຖ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງທຳລາຍພະອົງກັບປະຊາຊົນ ເອຍິບດ້ວຍພະຍາດ ພະອົງກໍຈະຖືກທຳລາຍຈົນໝົດຊິ້ນ. ¹⁶ແຕ່ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໃຫ້ພະອົງຊີວິດຢູ່ນີ້ ກໍເພື່ອຈະໃຫ້ເຫັນອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພື່ອວ່າ ຊື່ສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະໄດ້ແຜ່ຜາຍໄປທົ່ວໂລກ. ¹⁷ດຽວນີ້ ພະອົງຍັງແຂງພະໄທບໍ່ຍອມປ່ອຍໃຫ້ປະຊາຊົນ ອິສຣາເອນໄປ. ¹⁸ດັ່ງນັ້ນ ມື້ອື່ນປະມານເວລານີ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ໝາກເຫັບໃຫຍ່ ຕົກລົງມາຢ່າງໜັກ ຢ່າງທີ່ບໍ່ເຄີຍມີຈັກເທື່ອຕັ້ງແຕ່ເປັນປະເທດເອຍິບມາ. ¹⁹ບັດນີ້ ຈົ່ງຕ້ອນຝູງສັດກັບບັນດາສິ່ງທີ່ມີຢູ່ໃນກາງແຈ້ງເຂົ້າບ່ອນກຳບັງ ເພາະຄົນທຸກຄົນ ແລະ ສັດທຸກໂຕທີ່ຢູ່ໃນກາງແຈ້ງ ຈະຖືກໝາກເຫັບໃຫຍ່ຕົກໃສ່ຕາຍໝົດ.”

²⁰ເມື່ອໂຕຍິນດັ່ງນັ້ນ ພວກຂ້າລາຊະການຂອງກະສັດ ຟາຣາໂອກໍເຊື່ອຟັງ ແລະ ຍຳເກງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພວກເຂົາຈຶ່ງນຳພວກທາດກັບຝູງສັດຂອງຕົນເຂົ້າບ່ອນກຳບັງ. ²¹ແຕ່ພວກທີ່ບໍ່ສົນໃຈໃນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ກໍປະປ່ອຍໃຫ້ພວກທາດ ແລະ ຝູງສັດຂອງຕົນຢູ່ໃນກາງແຈ້ງ.

²²ຕໍ່ມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກໂມເຊວ່າ, “ຈົ່ງຍົກມືຂຶ້ນເທິງທ້ອງຟ້າເພື່ອໃຫ້ໝາກເຫັບໃຫຍ່ຕົກລົງມາຖືກຄົນ ຖືກສັດ ແລະ ພືດພັນຕ່າງໆໃນກາງແຈ້ງທົ່ວປະເທດ ເອຍິບ.” ²³ໂມເຊຈຶ່ງຍົກໄມ້ເທົ້າຂຶ້ນເທິງຟ້າ ແລ້ວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຫ້ມີຟ້າຮ້ອງ ມີຟ້າແມບເທລື້ອມ ແລະ ມີໝາກເຫັບຕົກລົງມາເທິງປະເທດເອຍິບ. ²⁴ພະຍຸຝົນ ຟ້າແມບເທລື້ອມ ແລະ ໝາກເຫັບໃຫຍ່ໄດ້ຕົກລົງມາຢ່າງໜັກ ຢ່າງທີ່ບໍ່ເຄີຍມີຈັກເທື່ອຕັ້ງແຕ່ເປັນຊາດເອຍິບ. ²⁵ສິ່ງສາລະພັດທັງຄົນ ແລະ ສັດທີ່ຢູ່ໃນກາງແຈ້ງທົ່ວປະເທດເອຍິບ ໄດ້ຖືກໝາກເຫັບໃຫຍ່ຕົກລົງມາທຳລາຍຈົບ-ຫາຍໝົດ ຜັກຫຍ້າ ແລະ ຕົ້ນໄມ້ກໍເສຍຫາຍທັກລົ້ມໝົດ. ²⁶ມີແຕ່ແຄວ້ນໂກເຊັນບ່ອນຊາວອິ-

ສຣາເອນອາໄສຢູ່ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ໝາກເທັບບໍ່ໄດ້ຕົກລົງໃສ່.

²⁷ໃນເທື່ອນີ້ ກະສັດຟາຣາໂອຊົງໃຊ້ຄົນໄປເອີ້ນ ໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນ ມາເຝົ້າ ຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາໄດ້ເຮັດບາບແລ້ວ ໃນຄາວນີ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນຝ່າຍຖືກ. ²⁸ຂໍໃຫ້ເຈົ້າອ້ອນວອນຂໍນຳ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເລື່ອງໝາກ ເທັບ ແລະ ພ້າຮ້ອງນີ້ ເພາະເຮົາທົນບໍ່ໄຫວແລ້ວ ບັດນີ້ເຮົາຈະ ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຈົ້າໄປໂດຍບໍ່ຕ້ອງລັງເລຕໍ່ໄປອີກ. ”

²⁹ໂມເຊໄດ້ທູນຕອບວ່າ, “ພໍຂ້ານ້ອຍອອກໄປຈາກເມືອງນີ້ ຂ້ານ້ອຍຈະຍົກມືຂຶ້ນອ້ອນວອນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລ້ວສຽງພ້າຮ້ອງກໍຈະເຊົາ ແລະ ໝາກເທັບກໍຈະບໍ່ຕົກລົງມາອີກ ເພື່ອພະອົງ ຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ໂລກນີ້ເປັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ³⁰ແຕ່ຂ້ານ້ອຍຮູ້ຢູ່ແລ້ວວ່າ ພະອົງກັບພວກຂ້າ- ລາຊະການຂອງພະອົງຈະຍັງບໍ່ຢຳເກງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”

³¹ຕົ້ນປ່ານກັບເຂົ້າເດືອຍກໍຖືກທຳລາຍໝົດ ເພາະໃນ ເວລານັ້ນ ເຂົ້າເດືອຍກຳລັງມີຮວງ. ³²ແລະ ຕົ້ນປ່ານກໍອອກດອກແລ້ວ ແຕ່ເຂົ້າບາເລກັບເຂົ້າ ຝ່າງນັ້ນບໍ່ໄດ້ຖືກທຳລາຍ ເພາະວ່າ ມັນຍັງບໍ່ທັນຂຶ້ນມາພົ້ນດິນ.

³³ເມື່ອ ໂມເຊທູນລາກະສັດຟາຣາໂອອອກຈາກເມືອງໄປ ໂມເຊກໍຍົກຂຶ້ນມືອ້ອນວອນພຣະຜູ້- ເປັນເຈົ້າ ແລ້ວສຽງພ້າຮ້ອງກໍເຊົາ ໝາກເທັບ ແລະ ຝົນກໍເຊົາຕົກ. ³⁴ເມື່ອຊົງເຫັນວ່າຝົນກັບ ໝາກເທັບ ແລະ ພ້າຮ້ອງເຊົາແລ້ວ ຝ່າຍກະສັດຟາຣາໂອກັບຂ້າລາຊະການຂອງພະອົງ ກໍຊົງ ປຸ່ງນພະໄທເຮັດຜິດຕໍ່ໄປອີກ. ³⁵ຄືບໍ່ຍອມປ່ອຍໃຫ້ຊາວອິສຣາເອນໄປ ເປັນຄວາມຈິງຕາມທີ່ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກໂມເຊໄວ້.

ບົດທີ 10 ເລື່ອງຕັກແຕນ

¹ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກໂມເຊວ່າ, “ຈົ່ງໄປຫາ ຟາຣາໂອ ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ຟາຣາໂອກັບຂ້າ ລາຊະ ການມີໃຈແຂງກະດ້າງ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ເຮັດການອັດສະ ຈັນເທລົານີ້ໃນທ່າມກາງພວກ ເຊົາ. ²ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ເລົ່າເລື່ອງການອັດສະຈັນທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນເອຍົບ ເສຍໜ້າເສຍຕາ ສູ່ລູກຫລານພັງ ແລະເພື່ອເຈົ້າທັງຫລາຍຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”

³ໂມເຊກັບອາໂຣນຈຶ່ງເຂົ້າເຝົ້າກະສັດ ຟາຣາໂອທູນວ່າ, “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຊາວ ເຮັບເຮີ ຊົງກ່າວວ່າ ພະອົງຈະຊົງຂັດຂຶ້ນ ບໍ່ຍອມອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ອີກເທິງປານໃດ ຈົ່ງ ປ່ອຍໃຫ້ຊົນຊາດອິສຣາເອນ ໄປບົວລະບັດພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເສຍ. ⁴ຖ້າພະອົງຍັງປະຕິເສດ ບໍ່ ຍອມປ່ອຍໄປ ເບິ່ງເດີ້ ມື້ອື່ນນີ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະໃຫ້ຕັກແຕນເຂົ້າມາໃນປະເທດຂອງພະອົງ ຝູງຕັກແຕນຈະປົກຄຸມຢູ່ທົ່ວໄປຈົນບໍ່ເຫັນດິນ. ⁵ຝູງຕັກແຕນຈະປົກຄຸມຢູ່ທົ່ວໄປຈົນບໍ່ເຫັນດິນ. ມັນຈະກົນທຸກສິ່ງທີ່ເທລືອຈາກໝາກເທັບທຳລາຍ ຕົ້ນໄມ້ທຸກຕົ້ນຂອງພະອົງ ມັນຈະກົນໝົດ. ⁶ມັນຈະເຂົ້າໄປຢູ່ໃນພະລາຊະວັງ ໃນເຮືອນຂອງຂ້າລາຊະການ ແລະ ໃນເຮືອນຂອງຄົນເອຍົບ ມັນຈະໂຫດ ຮ້າຍກວ່າທຸກຢ່າງ ທີ່ບັນພະບູລຸດຂອງພະອົງເຄີຍປະສົບມາຕັ້ງແຕ່ຢູ່ໃນປະເທດນີ້” ແລ້ວໂມເຊກໍທູນລາກະສັດ ຟາຣາໂອໄປ.

⁷ຕໍ່ມາ ພວກຂ້າລາຊະການໄດ້ທູນກະສັດຟາຣາໂອ ວ່າ, “ບຸກຄົນຜູ້ນີ້ຍັງຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເດືອດຮ້ອນຢູ່ເທິງປານໃດ ຂໍພະອົງຊົງພະກະລຸນາໄຜດປ່ອຍຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄປບົວລະບັດພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຂົາເສຍ ພະອົງຍັງບໍ່ເຫັນບໍ່ວ່າເອຍົບໄດ້ຈົບທາຍແລ້ວ?”

⁸ດັ່ງນັ້ນ ໂມເຊກັບອາໂຣນຈຶ່ງຖືກນຳເຂົ້າເຝົ້າກະສັດຟາຣາໂອອີກ ໃນເທື່ອນີ້ກະສັດຟາຣາໂອ ຊົງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງໄປບົວລະບັດພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຈົ້າເສຍ ແຕ່ໃຜແດ່ຈະໄປ?” ⁹ໂມເຊທູນຕອບວ່າ, “ພວກຂ້ານ້ອຍຈະໄປກັນໝົດ ທັງຄົນໜຸ່ມຄົນແກ່ ທັງລູກຊາຍຍິງ ທັງຜູງແກະຜູງ ແບ້ ທັງງົວທັງຄວາຍ ເພາະພວກຂ້ານ້ອຍຈະຈັດໃຫ້ມີພິທີລ້ຽງທາງສາດສະໜາຖວາຍບູຊາແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”

¹⁰ກະສັດຟາຣາໂອຊົງກ່າວຕອບວ່າ, “ໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊ່ອຍເຈົ້າສາ ຝ່າຍເຮົາຈະບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກຜູ້ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍໄປດອກ ມັນເປັນຄວາມຈິງແລ້ວວ່າພວກເຈົ້າມີແຜນການຮ້າຍ. ¹¹ອະນຸຍາດບໍ່ໄດ້ດອກ ຖ້າພວກເຈົ້າຢາກນະມັດສະການພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແທ້ ໃຫ້ພາແຕ່ພວກຜູ້ຊາຍໄປ” ແລ້ວ ໂມເຊກັບອາໂຣນກໍຖືກໄລ່ໜີຈາກພະພັກກະສັດ ຟາຣາໂອ.

¹²ຕໍ່ມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກໂມເຊວ່າ, “ຈົ່ງຍົກມືຂຶ້ນເໜືອປະເທດເອຍົບ ເພື່ອໃຫ້ຜູງຕັກແຕນມາທຳ ລາຍທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນ ແລະ ທຳລາຍທຸກສິ່ງທີ່ເຫຼືອຈາກໝາກເຫັບນັ້ນ.” ¹³ດັ່ງນັ້ນ ໂມເຊຈຶ່ງຍົກໄມ້ເທົາຂຶ້ນ ແລ້ວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໃຫ້ລົມຕາເວັນອອກພັດມາຍັງປະເທດທັງກາງເວັນແລະ ກາງຄືນ ຄົນເວລາເຊົ້າ ລົມຕາເວັນອອກກໍພັດເອົາຜູງຕັກແຕນມາ. ¹⁴ຜູງຕັກແຕນນັ້ນໄດ້ເຂົ້າມາເຕັມປະເທດເອຍົບ ຊຶ່ງແຕ່ກ່ອນ ຫລື ຫລັງຈາກນັ້ນມາກໍບໍ່ເຄີຍມີຜູງຕັກແຕນຫລວງ ຫລາຍຢ່າງນີ້ຈັກເທື່ອ. ¹⁵ຜູງຕັກແຕນນີ້ໄດ້ປົກຫຸ້ມພື້ນດິນຈົນດຳມືດມັນໄດ້ກິນຜັກ ຫຍ້າ ແລະ ໝາກໄມ້ທຸກຢ່າງທີ່ເຫຼືອຈາກໝາກ ເຫັບຕົກໃສ່ ຕະຫລອດທົ່ວປະເທດເອຍົບບໍ່ມີພືດພັນຫລື ຕົ້ນໄມ້ໃບຂຽວເຫຼືອຢູ່ເລີຍ.

¹⁶ຂະນະນັ້ນ ກະສັດຟາຣາໂອກໍພ້າວໃຫ້ຄົນໄປເອົາ ໂມເຊກັບອາໂຣນເຂົ້າມາເຝົ້າ ຊົງບອກວ່າ, “ເຮົາໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ສູ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ສູ້ເຈົ້າທັງຫລາຍດ້ວຍ. ¹⁷ບັດນີ້ ຂໍເຈົ້າຈົ່ງໃຫ້ອະໄພໂທດແກ່ເຮົາແຕ່ເທື່ອນີ້ເທື່ອດຽວ ຈົ່ງອ້ອນວອນຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຈົ້າຍົກ ໂທດອັນຈະນຳໄປສູ່ຄວາມຕາຍນີ້ອອກຈາກເຮົາດ້ວຍ.” ¹⁸ແລ້ວໂມເຊໄດ້ທູນລາກະສັດຟາຣາໂອໄປອ້ອນວອນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ¹⁹ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງຊົງໃຫ້ລົມແດງພັດໄປທາງທິດຕາເວັນ ຕົກ ລົມນັ້ນໄດ້ພັດເອົາຜູງຕັກແຕນໄປຕົກລົງໃນທະເລແດງ ຈົນບໍ່ມີຕັກແຕນຈັກໂຕເຫຼືອຢູ່ໃນປະເທດ ເອຍົບ. ²⁰ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ກະສັດຟາຣາໂອມີຈິດໃຈແຂງກະດ້າງຢູ່ຄືເກົ່າ ໂດຍບໍ່ຊົງຍອມປ່ອຍໃຫ້ຊາວອີສຣາເອນໄປອີກ.

ເລື່ອງຄວາມມືດ

²¹ຕໍ່ມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບອກໂມເຊວ່າ, “ຈົ່ງຍົກມືຂອງເຈົ້າຂຶ້ນເທິງທ້ອງຟ້າ ເພື່ອໃຫ້ເກີດຄວາມມືດອັນໜາຕຶບຈົນຈັບບາຍອັນໃດບໍ່ໄດ້ໃນແຜ່ນດິນເອຍົບ.”

²²ໂມເຊຈຶ່ງຍົກມືຂຶ້ນສູ່ທ້ອງຟ້າ ແລ້ວຄວາມມືດອັນໜາຕຶບກໍເກີດຂຶ້ນທົ່ວແຜ່ນດິນເອຍົບ ຕະຫລອດສາມມື້. ²³ຄົນເອຍົບຫລວງເບິ່ງກັນບໍ່ເຫັນ ແລະ ບໍ່ມີໃຜໜີໄປຈາກເຮືອນຂອງຕົນເປັນ

ເວລາສາມມື້ ແຕ່ໃນບ່ອນຢູ່ຂອງຊາວອິສຣາເອນ ໄດ້ມີແສງສະຫວ່າງໃຫ້ເຂົາເຫັນຮຸ່ງໄດ້.

²⁴ກະສັດຟາຣາໂອຈຶ່ງຊົງສັ່ງໃຫ້ໂມເຊເຂົ້າມາເຝົ້າ ຊົງກ່າວວ່າ, “ພວກເຈົ້າຈຶ່ງໄປບົວລະບັດພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເສຍ ພວກຜູ້ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍກໍໄປກັບພວກເຈົ້າໄດ້ ແຕ່ຝູງແກະແບ້ ແລະ ງົວຄວາຍໃຫ້ຢູ່ທີ່ນີ້.”

²⁵ໂມເຊຈຶ່ງທູນຕອບວ່າ, “ຕ້ອງໂຜດໃຫ້ມີຝູງສັດໄປນຳ ເພື່ອພວກຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ເຜົາບູຊາ ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ. ²⁶ຝູງສັດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງເອົາໄປນຳ ບໍ່ໃຫ້ເຫລືອຄ້າງຢູ່ຈັກໂຕ ເພາະວ່າຈະຕ້ອງເລືອກເອົາສັດເຫລົ່ານັ້ນ ເຜົາຖວາຍບູຊາແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພວກຂ້ານ້ອຍຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າຈະຕ້ອງເອົາສັດໂຕໃດ ຖວາຍບູຊາແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈົນກວ່າພວກຂ້ານ້ອຍຈະໄປເຖິງທີ່ນັ້ນເສຍກ່ອນ.”

²⁷ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ກະສັດຟາຣາໂອມີພະໄທແຂງກະດ້າງຢູ່ຄືເກົ່າ ໂດຍບໍ່ຍອມປ່ອຍໃຫ້ຊົນຊາດ ອິສຣາເອນໄປ. ²⁸ກະສັດຟາຣາໂອຊົງຮ້າຍໂມເຊ ໂດຍເວົ້າວ່າ, “ຈົ່ງ ອອກໜີຈາກເຮົາ! ລະວັງໃຫ້ດີ ຢາມາເບິ່ງໜ້າກູອີກ ເພາະຖ້າມືງເບິ່ງໜ້າກູໃນມື້ໃດ ມືງຈະຕ້ອງຕາຍໃນມື້ນັ້ນ.” ²⁹ໂມເຊກໍທູນຕອບວ່າ, “ພະອົງຊົງເວົ້າຖືກຕ້ອງແລ້ວ ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ກັບມາໃຫ້ພະອົງເຫັນໜ້າອີກຈັກເທື່ອ.”

ບົດທີ 11

ໂມເຊເວົ້າເຖິງຄວາມຕາຍຂອງລູກກົກຊາວເອຢິບ

¹ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກໂມເຊວ່າ, “ເຮົາຈະນຳໄພວິບັດອີກຢ່າງໜຶ່ງມາລົງໂທດກະສັດຟາຣາໂອ ແລະ ຄົນເອຢິບ ຫລັງຈາກນັ້ນເຂົາຈະປ່ອຍພວກເຈົ້າໄປ ໃນເທື່ອນີ້ເຂົາຈະໄລ່ພວກເຈົ້າໄປໝົດ. ²ບັດນີ້ ເຈົ້າຈຶ່ງໃຫ້ຄົນອິສຣາເອນທັງໝົດ ທັງຜູ້ຊາຍແລະ ຜູ້ຍິງ ຂໍເອົາເຄື່ອງເງິນເຄື່ອງຄຳຈາກເພື່ອນບ້ານຂອງເຂົາ.”

³ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ຄົນເອຢິບຍຳເກງຄົນອິສຣາເອນ ແລະ ຍັງຊົງເຮັດໃຫ້ໂມເຊໄດ້ຮັບຄວາມນັບຖືຈາກຂ້າລາຊະການ ແລະ ຊາວເອຢິບທັງປວງດ້ວຍ.

⁴ໂມເຊໄດ້ທູນກະສັດຟາຣາໂອວ່າ, “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກວ່າ ໃນເວລາປະມານທຸ່ງຄືນພຣະອົງຈະສະເດັດໄປໃນທ່າມກາງຊາວເອຢິບ ໃນເວລານັ້ນ ລູກຊາຍກົກທັງໝົດໃນປະເທດເອຢິບ. ⁵ໃນເວລານັ້ນ ລູກຊາຍກົກທັງໝົດໃນປະເທດເອຢິບ. ຄືຕັ້ງແຕ່ອົງມຸງກຸດລາຊະກຸມມານ ລົງມາເຖິງລູກກົກຂອງຂ້າໃຊ້ຍິງໃນໂຮງໂມ້ແບ່ງຕະຫລອດທັງລູກກົກຂອງສັດເດຍລະສານຈະຕາຍໝົດ. ⁶ແລ້ວຈະມີສູງຮ້ອງໄຫ້ທົ່ວປະເທດເອຢິບ ຊຶ່ງແຕ່ກ່ອນ ຫລື ຫລັງຈາກນັ້ນມາກໍບໍ່ເຄີຍມີຢ່າງນີ້ຈັກເທື່ອໃນປະເທດເອຢິບ. ⁷ແຕ່ໃນທ່າມກາງຊາວອິສຣາເອນນັ້ນຈະງຽບສະຫງົບແມ່ນແຕ່ສູງໝາເທົ່າຄົນ ຫລື ສັດກໍບໍ່ມີ ທັງນີ້ກໍເພື່ອໃຫ້ພະອົງຊົງຊາບວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກະທຳກັບຊາວເອຢິບຕ່າງກັບຊາວອິສຣາເອນ. ⁸ຫລັງຈາກນັ້ນ ຂ້າລາຊະການທັງໝົດຂອງພະອົງຈະມາຫາຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຂາບລົງເວົ້າວ່າ ຂໍທ່ານກັບປະຊາຊົນທັງປວງຂອງທ່ານໄປເສຍຈາກທີ່ນີ້ ແລ້ວຂ້ານ້ອຍກໍຈະ ອອກໜີໄປ” ຄັນແລ້ວ ໂມເຊກໍທູນລາກະສັດ ຟາຣາໂອ

ໄປດ້ວຍຄວາມຄຽດຮ້າຍທີ່ສຸດ.

⁹ຕໍ່ມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກໂມເຊວ່າ, “ຟາຣາໂອຍັງຈະບໍ່ເຊື່ອຟັງເຈົ້າ ເພື່ອວ່າເຮົາຈະໄດ້ເຮັດການອັດສະຈັນເພີ່ມຂຶ້ນອີກໃນປະເທດເອຢິບ.”

¹⁰ໂມເຊກັບອາໂຣນ ໄດ້ກະທຳການອັດສະຈັນເຫລົ່ານັ້ນຊ້ອງໜ້າພະພັກກະສັດຟາຣາໂອ ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ກະສັດຟາຣາໂອມີພະໂທແຂງກະດ້າງຢູ່ຄືເກົ່າ ໂດຍບໍ່ຊົງຍອມໃຫ້ຊາວອິສຣາເອນ ໄປເສຍຈາກປະເທດເອຢິບ.

ບົດທີ 12

ງານປັດສະຄາ

¹ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກໂມເຊກັບອາໂຣນ ໃນປະເທດເອຢິບວ່າ, “ເດືອນນີ້ກໍເປັນເດືອນທີ່ໜຶ່ງຂອງປີໃໝ່ສຳລັບເຈົ້າທັງຫລາຍແລ້ວ. ²⁻³ໃຫ້ເດືອນນີ້ເປັນເດືອນທີ່ໜຶ່ງຂອງປີໃໝ່ສຳລັບເຈົ້າທັງ ຫລາຍແລ້ວ.ພວກເຈົ້າຈົ່ງປະກາດຕໍ່ຊຸມນຸມຊົນອິສຣາເອນວ່າ ໃນວັນທີສິບເດືອນນີ້ ໃຫ້ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນຈັດຕຽມລູກແກະ ຫລື ລູກແບ້ຄອບຄົວລະໜຶ່ງໂຕ. ⁴ຖ້າຄອບຄົວໃດມີໜ້ອຍຄົນ ຊຶ່ງຈະກິນສັດບໍ່ໝົດ ກໍໃຫ້ຮ່ວມກັບເພື່ອນບ້ານທີ່ຢູ່ໃກ້ຄຽງກັນ ຈັດຕຽມລູກແກະຫລື ລູກແບ້ຄອບຄົວລະໜຶ່ງໂຕຕາມທີ່ຄິດວ່າຈະກິນໄດ້ໝົດ ແລະ ໃຫ້ເຈົ້ານັບຈຳນວນຄົນທີ່ຈະກິນສັດນັ້ນດ້ວຍ. ⁵ລູກແກະຂອງເຈົ້າຈະຕ້ອງປາດສະຈາກຕຳໜີ ເປັນສັດໂຕເຖິກ ອາຍຸໜຶ່ງປີ ຈົ່ງເລືອກເອົາໃນຝູງແກະ ຫລື ຝູງແບ້. ⁶ເຈົ້າຈົ່ງຮັກສາໄວ້ໃຫ້ດີຈົນເຖິງວັນທີສິບສີ່ ແລ້ວໃນຄ່ຳວັນນັ້ນໃຫ້ທີ່ຊຸມນຸມຊົນອິສຣາເອນຂ້າສັດຂອງເຂົາ. ⁷ໃຫ້ເຂົາເອົາເລືອດທາໃສ່ໄມ້ຂອບວົງປະຕູບ່ອນກິນລ້ຽງກັນນັ້ນທັງຂ້າງຊ້າຍ ຂ້າງຂວາ ແລະ ຂ້າງເທິງ. ⁸ໃນຄືນນັ້ນໃຫ້ເຂົາກິນບັ້ງຊື່ນກັບເຂົ້າຈີ່ບໍ່ໃສ່ເຊື້ອແປ້ງແລະ ຜັກຂົມ. ⁹ຢ່າກິນຊີ້ນທີ່ຍັງດິບ ຫລື ຊີ້ນຕົ້ມ ແຕ່ໃຫ້ປັ້ງເສຍກ່ອນທັງຫົວ ທັງຂາ ແລະ ເຄື່ອງໃນທັງໝົດ. ¹⁰ຢ່າໃຫ້ມີອັນໃດເຫລືອໄວ້ຮອດມື້ເຊົ້າ ຖ້າມີອັນໃດຍັງເຫລືອຢູ່ກໍໃຫ້ຖິ້ມໃສ່ໄຟເສຍ. ¹¹ກ່ອນພວກເຈົ້າຈະກິນໃຫ້ເຮັດດັ່ງນີ້ ໃຫ້ຮັດສາຍແອວ ສຸບເກີບ ແລະ ຖືໄມ້ເທົ່າໄວ້ ແລ້ວໃຫ້ພ້ອມກັນກິນໄວໆ ການກິນລ້ຽງຢ່າງນີ້ເປັນວັນສະຫລອງປັດສະຄາ ຖວາຍແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

¹²ເພາະໃນຄືນນັ້ນ ເຮົາຈະຜ່ານເຂົ້າໄປໃນປະເທດ ເອຢິບ ເຮົາຈະຂ້າລູກກົກຂອງມະນຸດ ແລະ ຂອງສັດເດຍລະສານທັງໝົດໃນປະເທດເອຢິບ ເຮົາຈະລົງ ໂທດພະທຽມຂອງເອຢິບ ເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ¹³ເລືອດທີ່ພວກເຈົ້າທາໃສ່ເຮືອນນັ້ນຈະເປັນເຄື່ອງໝາຍສຳຄັນບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າພວກເຈົ້າຢູ່ທີ່ນັ້ນ ເມື່ອເຮົາທຳລາຍປະເທດເອຢິບ ເຮົາຈະບໍ່ທຳລາຍພວກເຈົ້າ ແລະ ເມື່ອເຮົາເຫັນເລືອດນັ້ນເຮົາຈະຜ່ານເວັ້ນພວກເຈົ້າໄປ.

¹⁴ໃຫ້ພວກເຈົ້າຖືເອົາມື້ນີ້ເປັນມື້ລະນຶກເຖິງ ຈົ່ງຈັດສະ ຫລອງມື້ນີ້ ເປັນພິທີລ້ຽງທາງສາດສະໜາຖວາຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໃຫ້ພວກເຈົ້າຖືເອົາມື້ນີ້ເປັນມື້ລ້ຽງສະຫລອງຕະຫລອດໄປທົ່ວທຸກຊົ່ວອາຍຸຄົນ. ¹⁵ພວກເຈົ້າຈົ່ງກິນເຂົ້າຈີ່ບໍ່ໃສ່ເຊື້ອແປ້ງໃຫ້ຄົບເຈັດມື້ ໃນມື້ທຳອິດຕ້ອງຍ້າຍເຊື້ອແປ້ງອອກຈາກເຮືອນຂອງພວກເຈົ້າ ເພາະວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດກິນເຂົ້າຈີ່ທີ່ໃສ່ເຊື້ອແປ້ງຕັ້ງແຕ່ວັນທີ່ໜຶ່ງຈົນ

ເຖິງວັນທີ່ເຈັດຈະຕ້ອງຕັດຜູ້ນັ້ນອອກຈາກເຊື້ອຊາດອິສຣາເອນ.

16ໃນມື້ທຳອິດກັບມື້ທີ່ເຈັດໃຫ້ມີການຊຸມນຸມທາງສາດສະໜາ ໃນສອງມື້ນີ້ບໍ່ໃຫ້ເຮັດວຽກຫຍັງ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ການຕຽມອາຫານສຳລັບຮັບປະທານ. 17ພວກເຈົ້າຈົ່ງຖືຮັກສາພິທີກິນເຂົ້າຈີ່ບໍ່ໃສ່ເຊື້ອ ແບ່ງນີ້ໄວ້ ເພາະໃນມື້ນີ້ເຮົາໄດ້ນຳໄພ່ພົນຂອງເຈົ້າອອກມາຈາກປະເທດເອຢິບ ສະນັ້ນ ຈົ່ງຖືມື້- ນີ້ເປັນມື້ສະຫລອງປະຈຳປີຕະຫລອດໄປທຸກຊົ່ວໜຶ່ງ ໃນຕອນຄ່ຳວັນທີສິບສີ່ຂອງເດືອນທີ່ ໜຶ່ງ. 18ໃນຕອນຄ່ຳວັນທີສິບສີ່ຂອງເດືອນທີ່ໜຶ່ງ. ໃຫ້ພວກເຈົ້າກິນເຂົ້າຈີ່ບໍ່ໃສ່ເຊື້ອແບ່ງໄປຈົນ ເຖິງຕອນຄ່ຳວັນທີຊາວເອັດຂອງເດືອນນັ້ນ. 19ໃນເຈັດມື້ນັ້ນບໍ່ໃຫ້ມີເຊື້ອແບ່ງໃນເຮືອນຂອງພວກ ເຈົ້າ ເພາະຖ້າຄົນອິສຣາເອນຫລື ຄົນຕ່າງຊາດຄົນໃດກິນເຂົ້າຈີ່ໃສ່ເຊື້ອແບ່ງ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກ ຕັດອອກຈາກຊຸມນຸມຊົນອິສຣາເອນ. 20ຢູ່ໃນບ້ານເຮືອນຂອງພວກເຈົ້າ ຈະຕ້ອງບໍ່ກິນເຂົ້າຈີ່ ໃດໆ ທີ່ໃສ່ເຊື້ອ ຈະຕ້ອງກິນແຕ່ເຂົ້າຈີ່ບໍ່ໃສ່ເຊື້ອເທົ່ານັ້ນ.”

21ຕໍ່ມາ ໂມເຊໄດ້ເຊີນພວກເຖົ້າແກ່ອິສຣາເອນມາພ້ອມກັນ ແລ້ວເວົ້າວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍ ຈົ່ງໄປເລືອກເອົາລູກແກະ ຫລື ລູກແບ້ຕາມບ້ານເຮືອນຂອງຕົນມາຂ້າເປັນສັດສຳລັບງານສະ- ຫລອງບັດສະຄາ. 22ແລ້ວໃຫ້ເອົາໃບໄມ້ມັດໜຶ່ງຈຸ່ມເລືອດໃນຂັນ ທາໃສ່ໄມ້ຂອບວົງປະຕູຂ້າງ ຂ້າຍ ຂ້າງຂວາ ແລະ ຂ້າງເທິງ ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດອອກໄປພົ້ນປະຕູເຮືອນຂອງຕົນຈົນຮອດມື້ເຊົ້າ. 23ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສະເດັດມາທຳລາຍຊາວເອຢິບ ພຣະອົງຈະທອດພຣະເນດເຫັນເລືອດທີ່ ທາໄວ້ນັ້ນ ແລ້ວພຣະອົງຈະບໍ່ໃຫ້ທູດມໍລະນາເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ ແລະ ທຳ ລາຍທ່ານ. 24ທ່ານ ທັງຫລາຍຈົ່ງຖືກົດອັນນີ້ເປັນຄຳສັ່ງຕະຫລອດໄປສຳລັບທ່ານ ແລະ ລູກຫລານ. 25ເມື່ອທ່ານ ທັງຫລາຍໄປເຖິງແຜ່ນດິນທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງປະທານໃຫ້ ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຫ້ຄຳໝັ້ນ ສັນຍາໄວ້ນັ້ນ. ພວກທ່ານຈົ່ງຖືຮັກສາພິທີນີ້ໄວ້ 26ພວກທ່ານຈົ່ງຖືຮັກສາພິທີນີ້ໄວ້ ຄັນລູກ ຫລານຂອງທ່ານຖາມວ່າ ພິທີອັນນີ້ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? 27ທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງຕອບວ່າ ແມ່ນງານສະຫລອງບັດສະຄາຖວາຍແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພາະເວລາທີ່ພຣະອົງຊົງທຳລາຍຊາວ ເອຢິບນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຜ່ານເວັ້ນບ້ານເຮືອນຊາວອິສຣາເອນ ໃນປະເທດເອຢິບ” ແລ້ວປະ- ຊາຊົນໄດ້ຂາບລົງນະມັດສະການພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. 28ແລ້ວຊາວອິສຣາເອນກໍເຮັດຕາມຄຳສັ່ງ ທີ່ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງສັ່ງ ໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນນັ້ນ.

ການຕາຍຂອງລູກກົກ

29ຕໍ່ມາໃນເວລາທ່ຽງຄືນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງຂ້າລູກຊາຍກົກທັງໝົດໃນປະເທດເອຢິບ ຕັ້ງແຕ່ອົງມຸງກຸດລາຊະກຸມມານຜູ້ຈະປະທັບເທິງບັນລັງ ຈົນເຖິງລູກຊາຍກົກຂອງນັກໂທດຜູ້ຢູ່ ໃນຄູກມິດ ແລະ ລູກກົກຂອງສັດເດຍລະສານທັງປວງກໍຊົງຂ້າດ້ວຍ. 30ເມື່ອກະສັດຟາຣາໂອ ກັບຂ້າລາຊະການ ແລະຊາວ ເອຢິບທັງປວງ ຕື່ນຂຶ້ນໃນເວລາກາງຄືນ ກໍໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງໄຫ້ ທົ່ວປະເທດເອຢິບ ເນື່ອງຈາກວ່າບໍ່ມີບ້ານເຮືອນໃດ ທີ່ລູກຊາຍບໍ່ຕາຍ. 31ກະສັດຟາຣາໂອຈຶ່ງ ຊົງຮັບສັ່ງໃຫ້ໂມເຊກັບ ອາໂຣນເຂົ້າເຝົ້າໃນຄືນນັ້ນຊົງບອກວ່າ, “ເຈົ້າທັງສອງກັບຊາວອິສຣາ- ເອນ ຈົ່ງອອກໄປເສຍຈາກປະ ເທດຂອງເຮົາ ຈົ່ງໄປບົວລະບັດພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕາມທີ່ພວກເຈົ້າ ໄດ້ຂໍຮ້ອງນັ້ນ. 32ໃຫ້ເອົາຝູງແກະແບ້ ແລະ ຝູງງົວຄວາຍຂອງພວກເຈົ້າໄປນຳ ຈົ່ງໄປເສຍ ໃຫ້

ອ້ອນວອນຂໍພອນສໍາລັບເຮົາດ້ວຍ.”

³³ປະຊາຊົນເອຍິບໄດ້ບັງຄັບໃຫ້ຊາວອິສຣາເອນ ໄປຈາກປະເທດໂດຍໄວ ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, “ພວກເຮົາຈະຕ້ອງຕາຍກັນໝົດ, ຖ້າພວກນີ້ບໍ່ໝີ.” ³⁴ດັ່ງນັ້ນ ຊາວອິສຣາເອນຈຶ່ງໄດ້ເອົາແບ້ງດິບທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ໃສ່ເຊື້ອແບ້ງກັບຮາງນວດແບ້ງທີ່ໃສ່ຜ້າແບກໄປ. ³⁵ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຕາມ ໂມເຊສັ່ງ ຄືໄດ້ຂໍເອົາເຄື່ອງເງິນ ເຄື່ອງຄໍາ ແລະ ເສື້ອຜ້າຈາກຊາວເອຍິບ. ³⁶ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຊົງເຮັດໃຫ້ຊາວເອຍິບຢ່າເກາງຊາວອິສຣາເອນ ພວກເຂົາຈຶ່ງມອບສິ່ງຂອງໃຫ້ຕາມທີ່ຊາວອິສຣາເອນຂໍ ຊາວອິສຣາເອນຈຶ່ງສາມາດຮີບໂຮມເອົາສິ່ງຂອງຕ່າງໆຈາກຊາວເອຍິບໄປ.

ຊາວອິສຣາເອນອອກຈາກເອຍິບ

³⁷ປະຊາຊົນອິສຣາເອນໄດ້ອອກຈາກເມືອງຣາເມເສດ ເຖິງເມືອງສຸກໂກດ ມີຜູ້ຊາຍທັງໝົດທີ່ຍ່າງໄປດ້ວຍກັນປະມານຫົກແສນຄົນທັງນີ້ບໍ່ນັບຜູ້ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ. ³⁸ນອກນັ້ນ ກໍຍັງມີຊາວຕ່າງຊາດກັບຜູງແກະແບ້ ແລະ ງົວຄວາຍໄປນຳອີກຈຳນວນຫລາຍ. ³⁹ພວກເຂົາໄດ້ເອົາກ້ອນແບ້ງທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ໃສ່ເຊື້ອແບ້ງຊຶ່ງພວກເຂົານຳອອກຈາກປະເທດເອຍິບປັ້ງເປັນອາຫານເພາະວ່າພວກເຂົາຖືກບັງຄັບໃຫ້ອອກຈາກປະເທດເອຍິບ ໂດຍໄວ ຈຶ່ງບໍ່ມີເວລາຈັດຕຽມສະບຽງອາຫານ.

⁴⁰⁻⁴¹ຊາວອິສຣາເອນໄດ້ຢູ່ໃນປະເທດເອຍິບ ເປັນເວລາສີ່ຮ້ອຍສາມສິບປີ. ໄພ່ພົນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ອອກຈາກປະເທດເອຍິບໃນມື້ທີ່ຄົບ 430 ປີພໍດີ. ⁴²ມື້ນັ້ນເປັນເວລາກາງຄືນ ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຊົງເຝົ້າເບິ່ງຢູ່ ເພື່ອຊົງນຳເຂົາອອກຈາກປະເທດເອຍິບ ຊາວອິສຣາເອນຈຶ່ງຖືເອົາມີຄືນນັ້ນເປັນຄືນຢູ່ເຝົ້າ ເພື່ອລະນຶກເຖິງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕະຫລອດມາທຸກຊົ່ວອາຍຸຄືນ.

ກົດລະບຽບງານລະຫລອງປັດສະຄາ

⁴³ຕໍ່ມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນວ່າ, “ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນກົດລະບຽບກ່ຽວກັບງານສະຫລອງປັດສະຄາ ຄືຄືນຕ່າງຊາດບໍ່ໃຫ້ຮ່ວມກິນນຳ. ⁴⁴ແຕ່ຂ້າທາດທີ່ນາຍຊື່ມາ ແລະ ຮັບພິທີຕັດແລ້ວໃຫ້ຮ່ວມກິນນຳໄດ້ ສ່ວນຄົນຜູ້ອາໄສຊົ່ວຄາວ ຫລື ລູກຈ້າງບໍ່ໃຫ້ກິນນຳ. ⁴⁵⁻⁴⁶ສ່ວນຄົນຜູ້ອາໄສຊົ່ວຄາວ ຫລື ລູກຈ້າງບໍ່ໃຫ້ກິນນຳ.ປັດສະຄານັ້ນໃຫ້ກິນຢູ່ເຮືອນໃຜລາວຢ່າເອົາຊີ້ນອອກໄປນອກເຮືອນ ຢ່າຫັກກະດູກໃດໆ ຂອງສັດນັ້ນ ໃຫ້ຊຸມນຸມຊົນອິສຣາເອນທັງໝົດໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນພິທີກິນລ້ຽງນີ້. ⁴⁷⁻⁴⁸ໃຫ້ຊຸມນຸມຊົນອິສຣາເອນທັງໝົດໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນພິທີກິນລ້ຽງນີ້

ຖ້າຄືນຕ່າງຊາດທີ່ອາໄສຢູ່ນຳພວກເຈົ້າຢາກຈະຈັດງານສະຫລອງປັດສະຄາ ຖວາຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍໃຫ້ຊາຍພວກນັ້ນທຸກຄົນຮັບພິທີຕັດເສຍກ່ອນ ແລ້ວຈຶ່ງໃຫ້ເຂົາເຂົ້າຮ່ວມໃນພິທີລ້ຽງນີ້ໄດ້ ເຂົາຈະຖືກຖືວ່າເປັນຄົນເຊື້ອຊາດອິສຣາເອນ ແຕ່ຜູ້ໃດບໍ່ໄດ້ຮັບພິທີຕັດ ຢ່າໃຫ້ກິນ. ⁴⁹ທັງຄືນອິສຣາເອນ ແລະ ຄືນຕ່າງດ້າວທີ່ອາໄສຢູ່ນຳພວກເຈົ້າ ກໍໃຫ້ໃຊ້ກົດລະບຽບອັນດຽວກັນນີ້.”

⁵⁰ຊາວອິສຣາເອນທັງປວງໄດ້ເຊື້ອພັງ ແລະ ເຮັດຕາມນີ້ທຸກຢ່າງ ຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງສັ່ງໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນຢ່າງໃດ ເຂົາກໍເຮັດຕາມຢ່າງນັ້ນ. ⁵¹ໃນມື້ນີ້ແຫລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງ

ນຳຊາວອິສຣາເອນ ອອກຈາກເອຢິບ ເປັນຂະບວນກອງທັບ.

ບົດທີ 13

ການຖວາຍລູກກົກ

¹ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກ ໂມເຊ ວ່າ, ²“ຈົ່ງຖວາຍລູກກົກທັງປວງຂອງຊາວອິສຣາເອນ ແກ່ເຮົາ ຄືລູກກົກຂອງຄົນ ແລະ ຂອງສັດທັງໝົດເປັນຂອງເຮົາ.”

ພິທີລ້ຽງດ້ວຍເຂົ້າຈີ່ບໍ່ໃສ່ເຊື້ອແບັງ

³ໂມເຊໄດ້ເວົ້າກັບປະຊາຊົນວ່າ, “ຈົ່ງລະນຶກເຖິງມື້ນີ້ ຄືມື້ທີ່ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ອົບພະຍົບອອກຈາກ ເອຢິບ ຈາກປະເທດທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຕົກເປັນທາດເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງນຳທ່ານທັງຫລາຍອອກຈາກທີ່ນັ້ນ ດ້ວຍອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ສະນັ້ນ ຢ່າກິນເຂົ້າຈີ່ທີ່ໃສ່ເຊື້ອແບັງ.

⁴⁻⁵ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ອົບພະຍົບອອກຈາກເອຢິບ ໃນມື້ນີ້ ໃນເດືອນທີໜຶ່ງ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ເດັດຂາດກັບບັນພະບູລຸດຂອງທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຈະຊົງຍົກແຜ່ນດິນທີ່ອຸດົມສົມບູນຂອງຊາວການາອານ ຊາວຮິດຕີ ຊາວ ອະໂມຣິດ ຊາວຮີວີ ແລະຊາວເຢບຸດໃຫ້ແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ ເມື່ອພຣະອົງຊົງນຳທ່ານທັງຫລາຍເຂົ້າໄປເຖິງແຜ່ນດິນເຫລົ່ານີ້ ພວກທ່ານຈົ່ງຈັດງານສະຫລອງນີ້ໃນເດືອນນີ້. ⁶ຈົ່ງກິນເຂົ້າຈີ່ບໍ່ໃສ່ເຊື້ອແບັງເປັນເວລາເຈັດມື້ ໃນມື້ທີ່ເຈັດໃຫ້ຈັດງານສະຫລອງຖວາຍແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ⁷ຈົ່ງກິນເຂົ້າຈີ່ບໍ່ໃສ່ເຊື້ອແບັງໃຫ້ຄົບເຈັດມື້ ຢ່າໃຫ້ມີເຂົ້າຈີ່ໃສ່ເຊື້ອແບັງໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກທ່ານ.

⁸ໃນມື້ນັ້ນ ຈົ່ງອະທິບາຍໃຫ້ລູກຂອງທ່ານຟັງວ່າ ທີ່ໄດ້ຈັດພິທີລະນຶກເຖິງຂຶ້ນກໍເນື່ອງຈາກວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງຊ່ອຍເຫລືອເຮົາ ຄາວເມື່ອເຮົາໄດ້ອົບພະຍົບອອກຈາກປະເທດ ເອຢິບ. ⁹ງານສະຫລອງນີ້ຈະເປັນເໝືອນເຄື່ອງໝາຍໄວ້ໃນມືຂອງພວກທ່ານ ຫລື ເປັນອະນຸສອນຂອງການລະນຶກເຖິງຢູ່ເທິງໜ້າຜາກຂອງພວກທ່ານ ເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະໄດ້ກ່າວເຖິງພຣະທຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສືບຕໍ່ໄປ ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳພວກທ່ານອອກຈາກ ເອຢິບ ດ້ວຍອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່. ¹⁰ທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງຈັດງານສະຫລອງນີ້ທຸກໆ ປີເມື່ອເຖິງກຳນົດ.

ເລື່ອງລູກກົກ

¹¹ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງນຳທ່ານທັງຫລາຍ ເຂົ້າໄປຍັງແຜ່ນດິນການາອານ ຄືແຜ່ນດິນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສັນຍາວ່າ ຈະໃຫ້ພວກທ່ານ ແລະ ບັນພະບູລຸດຂອງພວກທ່ານ. ¹²ເມື່ອນັ້ນທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງຖວາຍລູກຊາຍກົກທັງໝົດແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ສຳລັບສັດໂຕເຖິກທີ່ເປັນລູກກົກທຸກໂຕຂອງທ່ານເປັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈົ່ງຈັດເອົາລູກແກະໂຖ່ເອົາລູກກົກລໍ່ໂຕເຖິກ. ¹³ຈົ່ງຈັດເອົາລູກແກະໂຖ່ເອົາລູກກົກລໍ່ໂຕເຖິກ. ຖ້າພວກທ່ານບໍ່ໂຖ່ ຈົ່ງຫັກຄໍມັນເສຍ ສ່ວນລູກຊາຍກົກຂອງພວກທ່ານທັງຫລາຍ ຈົ່ງໂຖ່ໄວ້.

¹⁴ຕໍ່ໄປພາຍໜ້າເມື່ອລູກຂອງພວກທ່ານຖາມວ່າ ທີ່ເຮັດນີ້ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງບອກເຂົາວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງນຳພວກເຮົາອອກມາຈາກປະເທດ ເອຢິບ ບ່ອນຕົກເປັນທາດ ດ້ວຍຮິດທານຸພາບອັນຍິ່ງໃຫຍ່. ¹⁵ເມື່ອກະສັດຟາຣາໂອມີພະໂທແຂງກະດ້າງ ບໍ່

ຍອມປ່ອຍໃຫ້ພວກເຮົາມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງຊົງຂ້າລູກກົກທັງຫລາຍຂອງຊາວເອຢິບທັງລູກກົກຂອງຄົນ ແລະ ສັດເດຍລະສານ ດ້ວຍເຫດນີ້ ເຮົາຈຶ່ງເຜົາລູກກົກຂອງໂຕ ສັດຖວາຍ, ສ່ວນລູກກົກທັງຫລາຍຂອງເຮົານັ້ນ ເຮົາກໍໂຖ່ເອົາໄວ້. ¹⁶ດັ່ງນັ້ນ ງານສະຫລອງນີ້ຈະເປັນເຄື່ອງເຕືອນຈິດໃຈຂອງ ທ່ານຄືກັບເຄື່ອງໝາຍໃນມືຂອງພວກທ່ານ ຫລື ຄືກັບເຄື່ອງໝາຍສຳຄັນທີ່ຢູ່ເທິງໜ້າຜາກຂອງພວກທ່ານ ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງນຳພວກເຮົາອອກມາຈາກປະເທດເອຢິບດ້ວຍອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່.”

ກ້ອນເສົາເມກ ແລະ ແປວໄຟ

¹⁷ເມື່ອກະສັດຟາຣາໂອຊົງປ່ອຍປະຊາຊົນ ອິສຣາເອນໄປ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ນຳພວກເຂົາຂຶ້ນໄປທາງປະເທດຟິລິດສະຕິນ ເຖິງແມ່ນວ່າທາງນັ້ນເປັນທາງໃກ້ກໍຕາມ ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ, “ປະຊາຊົນອາດຈະປ່ຽນໃຈກັບຄືນເອຢິບອີກ ເມື່ອພວກເຂົາເຫັນສົງຄາມທີ່ຕ້ອງສູ້ຮົບ.” ¹⁸ດັ່ງນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊົງນຳເຂົາອ້ອມໄປທາງຖິ່ນກັນດານ ມຸ່ງໜ້າໄປຍັງທະເລແດງ ຊາວອິສຣາເອນໄດ້ອົບພະຍົບອອກຈາກປະເທດເອຢິບ ເປັນຂະບວນເສິກພ້ອມທີ່ຈະເຮັດສົງຄາມ ໂມເຊໄດ້ເອົາກະດູກຂອງ ໂຢເຊັບ ໄປດ້ວຍ. ¹⁹ໂມເຊໄດ້ເອົາກະດູກຂອງ ໂຢເຊັບ ໄປດ້ວຍ.

ເພາະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ສັນຍາກັບຊາວອິສຣາເອນ ວ່າ, “ພຣະເຈົ້າຈະຊ່ອຍເຫລືອພວກເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຈົ້າຕ້ອງເອົາກະດູກຂອງເຮົາອອກໄປຈາກທີ່ນີ້ດ້ວຍ.”

²⁰ປະຊາຊົນ ອິສຣາເອນ ໄດ້ອົບພະຍົບອອກຈາກ ສຸກໂກດ ໄປຕັ້ງຄ້າຍພັກເຊົາຢູ່ເອທານແຄມຖິ່ນກັນດານ. ²¹ໃນລະຫວ່າງເວລານັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະເດັດນຳໜ້າພວກເຂົາໄປດ້ວຍກ້ອນເສົາເມກໃນເວລາກາງເວັນ ເພື່ອບອກທາງໃຫ້ພວກເຂົາໄປ ແລະ ຊົງນຳໜ້າພວກເຂົາໄປດ້ວຍແປວເສົາໄຟໃນເວລາກາງຄືນ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງ ໃຫ້ສາມາດເດີນທາງໄປໄດ້ທັງກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນ. ²²ກ້ອນເສົາເມກໄດ້ນຳໜ້າເຂົາໄປໃນເວລາກາງເວັນ ແລະ ແປວເສົາໄຟໄດ້ນຳໜ້າໄປໃນເວລາກາງຄືນ.

ບົດທີ 14

ຂ້າມທະເລ

¹ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກ ໂມເຊວ່າ, ²ຈົ່ງບອກໃຫ້ຊາວອິສຣາເອນ ກັບຄືນໄປຕັ້ງຄ້າຍພັກເຊົາຢູ່ຕໍ່ໜ້າປີຣາຣີໂຣດ ລະຫວ່າງ ມິກໂດນ ກັບທະເລ ຕໍ່ໜ້າບາອານ ເຊໂຟນ ໃກ້ໆທະເລ. ³ແລ້ວກະສັດຟາຣາໂອຄິດວ່າປະຊາຊົນ ອິສຣາເອນ ຫຼືໄປຈາກປະເທດເພິ່ນບໍ່ໄດ້ ເພາະວ່າເຂົາຫລົງທາງໄປຖິ່ນກັນດານ. ⁴ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈກະສັດຟາຣາໂອແຂງກະດ້າງ ແລ້ວເພິ່ນຈະໄລ່ຕິດຕາມມາ ເຮົາຈະມີໄຊຊະນະກະສັດຟາຣາໂອແລະທະຫານທັງໝົດຂອງເພິ່ນ ຈະນຳຊື່ສຽງມາສູ່ເຮົາ ຊາວເອຢິບຈະຮູ້ວ່າເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” ອິສຣາເອນ ໄດ້ພາກັນເຮັດຕາມພະດຳລັດນັ້ນ.

⁵ເມື່ອຟາຣາໂອກະສັດຂອງເອຢິບ ຊົງຊາບວ່າ ປະຊາຊົນ ອິສຣາເອນ ຫຼືໄປໄດ້ແລ້ວ ພະອົງກັບຂ້າລາຊະການຂອງພະອົງກໍປ່ຽນຄວາມຄິດໃໝ່ ໂດຍເວົ້າວ່າ, “ເຫດໃດພວກເຮົາຈຶ່ງປ່ອຍໃຫ້

ປະຊາຊົນ ອິສຣາເອນ ໜີຈາກການເປັນທາດຮັບໃຊ້ພວກເຮົາ.”⁶ ກະສັດຟາຣາໂອຈຶ່ງຈັດຕຽມລົດຮີບ ແລະ ພົນທະຫານຕິດຕາມໄປກັບພະອົງ.⁷ ພະອົງໄດ້ເອົາລົດຮີບຢ່າງດີທຶກຮ້ອຍຄັນກັບລົດຮີບອື່ນໆ ອີກໄປດ້ວຍມົນນາຍທະຫານປະຈຳຢູ່ທຸກຄັນ.

⁸ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ກະສັດຟາຣາໂອມີພະໂທແຂງກະດ້າງ ຟາຣາໂອຈຶ່ງໄດ້ໄລ່ຕິດຕາມປະຊາຊົນ ອິສຣາເອນໄປ ຊຶ່ງເຂົາກຳລັງຍົກຂະບວນອອກໄປດ້ວຍຄວາມ ຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.⁹ ຊາວເອຢິບພ້ອມດ້ວຍຂະບວນລົດມ້າ ຄົນຂັບລົດແລະເຫລົ່າທະຫານໃນກອງທັບຂອງກະສັດຟາຣາໂອໄດ້ໄລ່ຕິດຕາມມາ ພວກເຂົາໄດ້ມາຫັນພວກ ອິສຣາເອນຢູ່ຄ້າຍພັກແຄມທະເລ ໃກ້ໆ ກັບປີຣາຣີໂຣດຕໍ່ໜ້າບາອານ ເຊໂຟນ.¹⁰ ເມື່ອກອງທັບຂອງກະສັດຟາຣາໂອເຂົ້າມາໃກ້ ຊາວອິສຣາເອນກໍເຫັນກອງທັບທີ່ຍົກມາຕໍ່ສູ້ຕົນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຍ້ານແລະຮ້ອງໂທ ຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຊ່ອຍ.¹¹ ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບ ໂມເຊວ່າ, “ໃນເອຢິບບໍ່ມີບ່ອນຝັງສົບບໍ່ ທ່ານຈຶ່ງໄດ້ພາພວກເຮົາອອກມາຕາຍໃນຖິ່ນກັນດານນີ້? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງພາພວກເຮົາອອກມາຈາກເອຢິບ? ¹²ຄາວຢູ່ໃນເອຢິບພວກເຮົາໄດ້ບອກທ່ານແລ້ວເລື່ອງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນແນ່ນອນບໍ່? ພວກເຮົາເວົ້າວ່າຈຶ່ງປ່ອຍໃຫ້ພວກເຮົາຢູ່ຕາມລຳພັງ ພວກເຮົາຈະຢູ່ເປັນທາດຮັບໃຊ້ຄົນເອຢິບເພາະຢູ່ເປັນທາດຮັບໃຊ້ຄົນເອຢິບຍັງດີກວ່າຈະມາຕາຍໃນຖິ່ນກັນດານນີ້.”

¹³ໂມເຊໄດ້ຕອບປະຊາຊົນວ່າ, “ຢ່າຍ້ານເລີຍ ຈົ່ງຍືດໝັ້ນຢູ່ ຈົ່ງຄອຍເບິ່ງສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊ່ອຍໃຫ້ໝັ້ນໃນມື້ນີ້ ແລ້ວຊາວເອຢິບທີ່ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ເຫັນໃນມື້ນີ້ ຕໍ່ໄປຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນອີກຈັກເທື່ອ. ¹⁴ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງຮີບແທນທ່ານທັງຫລາຍດອກ ພວກທ່ານບໍ່ຕ້ອງເຮັດຫຍັງ.”

¹⁵ຕໍ່ມາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວກັບ ໂມເຊວ່າ, “ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຮ້ອງທຸກຕໍ່ເຮົາ ຈົ່ງບອກໃຫ້ຊາວອິສຣາເອນມຸ່ງໜ້າຕໍ່ໄປ. ¹⁶ຝ່າຍເຈົ້າຈຶ່ງຍົກໂມ້ເທົ້າຂອງເຈົ້າຂຶ້ນ ແລ້ວເດີນອອກໄປທາງທະເລ ເຮັດໃຫ້ນ້ຳທະເລນັ້ນແຍກອອກ ເພື່ອຊາວອິສຣາເອນຈະໄດ້ຢ່າງຂ້າມໄປເທິງດິນກາງທະເລ. ¹⁷ສ່ວນເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ໃຈຊາວເອຢິບແຂງກະດ້າງແລະໄລ່ຕິດຕາມໄປ ເຮົາຈະມີໄຊຊະນະເໝືອກະສັດຟາຣາໂອ ກອງທັບພ້ອມທັງລົດຮີບ ແລະ ຄົນຂັບລົດຂອງຟາຣາໂອຈະນຳກຽດຕິຍົດມາໃຫ້ເຮົາ. ¹⁸ເມື່ອເຮົາຊະນະເຂົາທັງໝົດແລ້ວ ຊາວເອຢິບຈຶ່ງຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”

¹⁹ຝ່າຍທູດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ນຳໜ້າກອງທັບ ອິສຣາເອນໄດ້ກັບໄປຢູ່ຂ້າງຫລັງ ກ້ອນເສົາເມກ ຊຶ່ງຢູ່ຂ້າງໜ້າ ກໍກັບມາຕັ້ງຢູ່ຂ້າງຫລັງພວກເຂົາຄືໄດ້ມາຢູ່ລະຫວ່າງກອງທັບ ເອຢິບກັບກອງທັບອິສຣາເອນ. ²⁰ເມກນັ້ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມມືດ ບໍ່ໃຫ້ທັງສອງຝ່າຍເຂົ້າໃກ້ກັນໄດ້ ຄົນນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ຜ່ານພື້ນໄປ. ²¹ໂມເຊໄດ້ເດີນຂອງລາວອອກໄປທາງທະເລ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງຊົງໃຫ້ລົມຮ້ອນທາງທິດຕາເວັນອອກພັດທະເລຕະຫລອດຄົນ ເຮັດໃຫ້ທະເລເປັນດິນແຫງນ້ຳໄດ້ແຍກອອກຈາກກັນ. ²²ປະຊາຊົນອິສຣາເອນຈຶ່ງພາກັນຢ່າງຂ້າມໄປເທິງດິນກາງທະເລ ໂດຍມີກຳແພງນ້ຳຕັນໄວ້ທັງສອງຂ້າງທາງຝ່າຍ ເອຢິບກໍໄລ່ຕິດຕາມເຂົ້າມາເຖິງທະເລ.

²³ພ້ອມກັບຝູງມ້າລົດຮີບ ແລະ ຄົນຂັບລົດຂອງກະສັດຟາຣາໂອ. ²⁴ຄັນຮອດເວລາເຊົ້າມືດ

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ທອດພະເນດເບິ່ງກອງທັບ ເອຍົບ ຈາກທາງແປວເສົາໄຟ ແລະກ້ອນເສົາເມກ ຈຶ່ງຊົງໃຫ້ກອງທັບ ເອຍົບ ເກີດ ໂກລາຫິນຂຶ້ນ. ²⁵ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ລິ້ລົດຂອງພວກເຂົາຝືດ ເພື່ອໃຫ້ມັນແລ່ນໄປໄດ້ຍາກທີ່ສຸດ ຊາວເອຍົບຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ພວກເຮົາພາກັນແລ່ນໜີໄປຈາກ ຊາວອິສຣາເອນ ເສຍເທາະ ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຕໍ່ສູ້ເຮົາແທນເຂົາແລ້ວ.”

²⁶ຕໍ່ມາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວກັບ ໂມເຊວ່າ, “ຈົ່ງເດີມີເຈົ້າອອກໄປທາງທະເລ ເພື່ອໃຫ້ນ້ຳ ໄຫລມາຖ້ວມຊາວເອຍົບ ຖ້ວມລົດຮົບແລະຄົນຂັບລົດຂອງພວກເຂົາ.” ²⁷ໂມເຊຈຶ່ງເດີມີອອກ ໄປທາງທະເລ ຄັນຕົກມີເຂົ້າມານ້ຳທະເລກໍກັບຄືນສູ່ສະພາບເດີມ ຊາວເອຍົບໄດ້ພະຍາຍາມໜີ ແຕ່ໜີບໍ່ໄດ້ ເພາະຖືກກະແສນ້ຳພັດ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງຊຸກຍູ້ຊາວເອຍົບລົງທະເລ. ²⁸ນ້ຳໄດ້ ໄຫລຖ້ວມລົດຮົບ ພ້ອມທັງຄົນຂັບລົດແລະກອງທັບຂອງກະສັດຟາຣາໂອທັງໝົດ ຊຶ່ງພວກເຂົາ ໄດ້ໄລ່ຕິດຕາມເຖິງທະເລ ນ້ຳໄດ້ຖ້ວມໝົດບໍ່ເຫລືອຈັກຄົນ. ²⁹ແຕ່ຝ່າຍອິສຣາເອນໄດ້ພາກັນ ຢ່າງໄປເທິງດິນກາງທະເລ ໂດຍມີກຳແພງຕັນໄວ້ທັງຂ້າງຊ້າຍແລະຂ້າງຂວາ. ³⁰ໃນມື້ນັ້ນພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໂຜດຊ່ອຍຊາວອິສຣາເອນ ໃຫ້ພົ້ນຈາກເງື່ອນມືຂອງຊາວເອຍົບ ຊາວອິສຣາເອນ ໄດ້ເຫັນຊາວເອຍົບຕາຍຢູ່ຕາມທະເລ. ³¹ເມື່ອຊາວອິສຣາເອນໄດ້ເຫັນການກະທຳອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທຳຕໍ່ສູ້ຊາວເອຍົບ ພວກເຂົາກໍຢ້າເກງແລະເຊື່ອຖືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ກັບ ໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ.

ບົດທີ 15

ບົດເພງຂອງໂມເຊ

¹ຂະນະນັ້ນ ໂມເຊກັບປະຊາຊົນອິສຣາເອນ ໄດ້ຮ້ອງເພິ່ງສັນລະເສີນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດັ່ງຕໍ່ໄປ ນີ້:

- “ຂ້າພະເຈົ້າຈະຮ້ອງເພິ່ງສັນລະເສີນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ເພາະພຣະອົງຊົງມີໄຊຊະນະຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ
ພຣະອົງໄດ້ຊົງຊຸກມ້າ ແລະ ຄົນຂັບລົດລົງໃນທະເລ.
- ² ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າແຂງແຮງ ແລະມີກຳລັງ
ພຣະອົງຊົງຊ່ອຍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າພົ້ນ.
ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ
ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະສັນລະເສີນພຣະອົງ
ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າບັນພະບູລຸດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ
ຂ້າພະເຈົ້າຈະຮ້ອງເພິ່ງສັນລະເສີນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ.
- ³ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເປັນນັກຮົບ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແມ່ນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.
- ⁴ ພຣະອົງຊົງໂຍນລົດຮົບ ແລະ ເຫລົ້າທະຫານຂອງ ຟາຣາໂອລົງໃນທະເລ
ນາຍທະຫານຊັ້ນຍອດຂອງ ຟາຣາໂອໄດ້ຈົມລົງພົ້ນທະເລແດງ.

- 5 ນ້ຳທະເລເລິກໄດ້ຖ້ວມເຂົາ
ເຂົາໄດ້ຈົມລົງພື້ນທະເລເໝືອນດັ່ງກ້ອນຫີນ.
- 6 ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະຫັດເບື້ອງຂວາອັນແຂງ ແຮງຂອງພຣະອົງ
ຊົງອັດສະຈັນຫລາຍ
ພຣະຫັດນັ້ນຊົງທຳລາຍສັດຕູຂາດເປັນຕ່ອນໆ.
- 7 ພຣະອົງຊົງທຳລາຍຄູ່ຕໍ່ສູ້ຂອງພຣະອົງ ດ້ວຍເດຊະນຸພາບອັນຍິ່ງໃຫຍ່”
ພຣະພິໂລດຂອງພຣະອົງຊົງແຜດເຜົາເຂົາໄໝ້ ເໝືອນດັ່ງຕໍ່ເໜືອງ.
- 8 ພຣະອົງຊົງເປົ່າໃຫ້ນ້ຳຂຶ້ນສູງດ້ວຍລົມຫັນໃຈຂອງພຣະອົງ
ນ້ຳໄດ້ຖ້ວມສູງຂຶ້ນຊື່
ເໝືອນດັ່ງກຳແພງນ້ຳທະເລເລິກໄດ້ແຫ້ງລົງໄປເຖິງພື້ນ.
- 9 ພວກສັດຕູໄດ້ເວົ້າວ່າ ເຮົາຈະໄລ່ຕິດຕາມຈັບເອົາໃຫ້ໄດ້
ເຮົາຈະຍຶດເອົາຊັບສົມບັດຂອງພວກເຂົາ
ເຮົາຈະຊັກດາບອອກ ແລະ ຍຶດເອົາທຸກສິ່ງທີ່ເຂົາມີດ້ວຍກຳ ລັງຂອງເຮົາ.
- 10 ແຕ່ພຣະອົງຊົງໃຫ້ລົມຂອງພຣະອົງພັດມາ ນ້ຳທະເລຈຶ່ງຖ້ວມພວກເຂົາ
ພວກເຂົາໄດ້ຈົມລົງໃນນ້ຳເລິກເໝືອນຂີ້ກົວ.
- 11 ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ໃນບັນດາພະນັ້ນ ແມ່ນອົງໃດນີ້ ຈະເໝືອນກັບພຣະອົງ
ຜູ້ຊົງບໍລິສຸດຮຸ່ງເຮືອງ ອົງໃດນີ້ ຈະເໝືອນກັບພຣະອົງ
ຜູ້ຊົງກະທຳການອັດສະ ຈັນ ແລະ ການຍິ່ງໃຫຍ່ອັນໜ້າຍ້ານ.
- 12 ພຣະອົງຊົງຢຽດພຣະຫັດເບື້ອງຂວາອອກ
ແຜ່ນດິນຈຶ່ງໄດ້ກົນເຂົາທັງຫລາຍເສຍ.
- 13 ພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳປະຊາຊົນອອກມາດ້ວຍຄວາມຮັກພື້ນຄົງຂອງພຣະອົງ
ຄືປະຊາຊົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງໄຖ່ໄວ້
ພຣະອົງໄດ້ຊົງພາເຂົາມາເຖິງທີ່ສັກສິດຂອງພຣະອົງ
ດ້ວຍເດຊະນຸພາບຂອງພຣະອົງ.
- 14 ຊົນຊາດທັງຫລາຍໄດ້ຍິນແລ້ວກໍສະຫ້ານຢ້ານກົວ
ຊົນຊາດຟິລິດສະເຕຍ ໄດ້ເຈັບປວດເໝືອນເຈັບທ້ອງອອກລູກ.
- 15 ພວກເຈົ້ານາຍໃນເມືອງ ເອໂດມກໍຢ້ານກົວ
ຜູ້ມີອຳນາດໃນເມືອງ ໂມອາບກໍຕົວສັ່ນ
ທຸກໆຄົນໃນປະເທດ ການາອານ ໄດ້ໝົດກຳລັງໃຈ.
- 16 ຄວາມຕົກໃຈໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນໃຈຂອງເຂົາ
ເນື່ອງດ້ວຍອຳນາດຂອງພຣະອົງ
ໂອ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພວກເຂົາຍືນນຶ່ງຢູ່ເໝືອນກ້ອນຫີນ

ຈົນໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງໄດ້ຜ່ານພົ້ນໄປ

ຈົນປະຊາຊົນທີ່ພຣະອົງຊົງໄຖ່ໄວ້ໄດ້ຜ່ານພົ້ນໄປ.

17 ໂອ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

ພຣະອົງຊົງນຳເຂົາມາຮັກສາໄວ້ເທິງພູຂອງພຣະອົງ
ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງໄວ້ເປັນບ່ອນສະຖິດຂອງພຣະອົງ

ໂອ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະວິຫານເປັນບ່ອນພຣະອົງເອງຊົງສ້າງ.

18 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງເປັນເຈົ້າຊີວິດຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.”

19 ເພາະເມື່ອຝູງມ້າພ້ອມທັງລົດຮົບ ແລະ ຄົນຂັບລົດຂອງຟາຣາໂອໄດ້ລົງໄປໃນທະເລ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຊົງໃຫ້ນ້ຳທະເລໄຫລຄືນມາຖ້ວມ ແຕ່ຊາວ ອິສຣາເອນ ໄດ້ຍ່າງໄປເທິງດິນກາງທະເລນັ້ນ.

20 ນາງມີຣິອາມຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ຊຶ່ງເປັນເອື້ອຍຂອງອາໂຣນ ໄດ້ຖືກອງໂທນ ແລະ ຜູ້ຍິງທັງໝົດກໍຍ່າງພ້ອມລຳຕິດຕາມສູງກອງໄປ. 21 ນາງມີຣິອາມ ໄດ້ຮ້ອງເພງອອກໜ້າວ່າ, “ຈົງຮ້ອງເພງສັນລະເສີນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພາະພຣະອົງຊົງມີໄຊຊະ ນະຍ່າງໃຫຍ່ຫລວງ ພຣະອົງຊົງຊຸກມ້າ ແລະ ຄົນຂັບລົດລົງໃນທະເລ.

ນ້ຳຂົນທີ່ມາຣາ

22 ຕໍ່ມາ ໂມເຊ ໄດ້ໃຫ້ຊາວ ອິສຣາເອນ ຕຽມຕົວອອກຈາກທະເລ ແດງໄປຍັງຖິ່ນກັນດານ ຊູເຣພວກເຂົາໄດ້ພາກັນຍ່າງຢູ່ຖິ່ນກັນດານເຖິງສາມມື້ກໍບໍ່ພົບນ້ຳ. 23 ຄັນແລ້ວ ເຂົາກໍມາເຖິງບໍ່ນ້ຳຂົນແຫ່ງໜຶ່ງ ນ້ຳນັ້ນໄດ້ຂົນຫລາຍຈົນເຂົາຕື່ມບໍ່ໄດ້ ເຂົາຈຶ່ງເອີ້ນຊື່ນ້ຳນັ້ນວ່າ ມາຣາ.

24 ປະຊາຊົນ ອິສຣາເອນ ໄດ້ພາກັນຈົມຮ້າຍ ໂມເຊ ແລະ ຖາມວ່າ, “ພວກເຮົາຈະດື່ມຫຍັງ?” 25 ໂມເຊ ຈຶ່ງອ້ອນວອນດ້ວຍໃຈຮ້ອນຮົນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ຊີ້ໃຫ້ໂມເຊ ເຫັນທ່ອນໄມ້ອັນໜຶ່ງ ໂມເຊ ຈຶ່ງຈັບໄມ້ນັ້ນຖິ້ມລົງໃນນ້ຳ ນ້ຳກໍຈືດ ບໍ່ຂົນຄືເກົ່າ. ໃນທີ່ນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານກົດບັນ ຍັດໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ໄດ້ຊົງທົດລອງໃຈເຂົາຢູ່ທີ່ນັ້ນດ້ວຍ.

26 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ, “ຖ້າພວກເຈົ້າເຊື່ອຟັງເຮົາຜູ້ເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ຈົ່ງເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເຮົາເຫັນວ່າຖືກຕ້ອງ ເອົາໃຈໃສ່ເຮັດຕາມພຣະບັນຍັດຂອງເຮົາ ແລະ ປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດຂອງເຮົາທຸກຢ່າງ ເຮົາກໍຈະບໍ່ລົງໂທດພວກເຈົ້າດ້ວຍ ໂຣກໄພໄຂ້ເຈັບຕ່າງໆ ເໝືອນຢ່າງທີ່ເຮົາໄດ້ນຳມາລົງໂທດຊາວເອຢິບນັ້ນ ເຮົານີ້ແຫລະ ເປັນຜູ້ປົນປົງພວກເຈົ້າໃຫ້ດີ.”

27 ຕໍ່ໄປພວກ ອິສຣາເອນກໍມາເຖິງ ເອລິມ ບ່ອນມີນ້ຳຄຳສືບສອງບໍ່ ແລະ ມີຕົ້ນອິນທະພະລຳເຈັດສິບຕົ້ນ ແລ້ວຕັ້ງຄ້າຍພັກເຊົາຢູ່ໃກ້ນ້ຳທີ່ນັ້ນ.

ບົດທີ 16

ມານາ ແລະນົກຊຸ້ມ

1 ແລ້ວຊຸມນຸມຊົນ ອິສຣາເອນທັງໝົດ ໄດ້ອອກຈາກຄ້າຍພັກ ເອລິມ ແລະ ໃນວັນທີສິບຫ້າຂອງເດືອນທີສອງ ຄືນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາອອກຈາກ ເອຢິບ ແລ້ວ ພວກເຂົາທັງໝົດໄດ້ມາເຖິງຖິ່ນ

ກັນດານຊິນ ຊຶ່ງຢູ່ລະຫວ່າງເອລິມກັບພູຊິນາຍ. ²ເມື່ອຢູ່ໃນຖິ່ນກັນດານ ພວກເຂົາໄດ້ພາກັນຈົມຮ້າຍ ໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນ. ³ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, “ພວກຂ້ານ້ອຍພໍໃຈໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂ້າຕາຍຢູ່ເອຍິບ ບ່ອນທີ່ໄດ້ນັ່ງກິນເຂົ້າປາອາຫານອີ່ມຕາມຄວາມຕ້ອງການ ແຕ່ນີ້ທ່ານໄດ້ນຳພວກຂ້ານ້ອຍທັງໝົດອອກມາອິດຢາກຕາຍຢູ່ໃນຖິ່ນກັນດານ.”

⁴ຕໍ່ມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວກັບ ໂມເຊວ່າ, “ບັດນີ້ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ອາຫານຕົກລົງມາຈາກທ້ອງຟ້າດັ່ງທ່າຝົນສຳລັບພວກເຈົ້າ ໃຫ້ປະຊາຊົນໄປຊອກເກັບເອົາທຸກມື້ ໃຫ້ເກັບເອົາພໍດີກິນສຳລັບວັນໜຶ່ງ ທີ່ໃຫ້ເຮັດດັ່ງນີ້ ກໍເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ທົດລອງເບິ່ງໃຈເຂົາວ່າ ເຂົາຈະເຮັດຕາມຄຳບອກສອນຂອງເຮົາຫລືບໍ່. ⁵ໃນມື້ທີ່ທຶກໃຫ້ເຂົາເກັບເອົາຫລາຍກວ່າມື້ກ່ອນໜຶ່ງເທົ່າ ແລ້ວໃຫ້ຈັດຕຽມເຮັດອາຫານໄວ້.”

⁶ໂມເຊກັບອາໂຣນຈຶ່ງບອກປະຊາຊົນອິສຣາເອນທັງປວງວ່າ, “ໃນຕອນຄ່ຳນີ້ພວກເຈົ້າທັງຫລາຍຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງນຳພວກເຈົ້າອອກຈາກເອຍິບ. ⁷ແລະ ໃນຕອນເຊົ້າພວກເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນພຣະລັດສະໝີຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະອົງຊົງໄດ້ຍິນຄຳຈົມຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງແລ້ວ ແມ່ນແທ້ພວກເຈົ້າໄດ້ຈົມຮ້າຍພຣະອົງ ເພາະເຮົາທັງສອງນັ້ນບໍ່ສຳຄັນຫຍັງ.”

⁸ໂມເຊໄດ້ເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ, “ແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະໃຫ້ພວກເຈົ້າມີຊີ້ນກິນຕອນແລງ ແລະ ມີເຂົ້າກິນຢ່າງບໍລິບູນໃນຕອນເຊົ້າ ເພາະພຣະອົງຊົງໄດ້ຍິນພວກເຈົ້າຈົມຮ້າຍພຣະອົງແລ້ວ ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຈົມຮ້າຍເຮົາ ແຕ່ໄດ້ຈົມຮ້າຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພວກເຮົາບໍ່ສຳຄັນດອກ.”

⁹ຕໍ່ມາ ໂມເຊໄດ້ເວົ້າກັບອາໂຣນວ່າ, “ຈົ່ງບອກຊຸມນຸມຊົນອິສຣາເອນເຂົ້າມາຍືນຢູ່ຊື່ຂອງພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພາະວ່າພຣະອົງຊົງໄດ້ຍິນຄຳຈົມຮ້າຍຂອງພວກເຂົາແລ້ວ.”

¹⁰ໃນຂະນະທີ່ອາໂຣນກຳລັງເວົ້າກັບຊຸມນຸມຊົນ ອິສຣາເອນຢູ່ນັ້ນ ເຂົາທັງຫລາຍຕ່າງກໍພາກັນຫັນໜ້າຫລຽວໄປທາງຖິ່ນກັນດານ ທັນໃດນັ້ນ ໄດ້ເກີດມີຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປະກົດຂຶ້ນໃນເມກ. ¹¹⁻¹²ແລ້ວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວກັບ ໂມເຊວ່າ, “ເຮົາໄດ້ຍິນຄຳຈົມຮ້າຍຂອງຊາວອິສຣາເອນແລ້ວ ເຈົ້າຈຶ່ງບອກເຂົາວ່າ ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ກິນຊີ້ນໃນເວລາຄ່ຳມືດ ແລະ ຈະໄດ້ກິນເຂົ້າອີ່ມໃນເວລາເຊົ້າ ແລ້ວເຈົ້າທັງ ຫລາຍຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ.”

¹³⁻¹⁴ຄັນເຖິງເວລາຄ່ຳກໍມີນົກຊຸ່ມບິນມາເຕັມຄ້າຍພັກເຂົາ ແລະ ໃນຕອນເຊົ້າກໍມີນ້ຳໝອກປົກຫຸ້ມຢູ່ຮອບຄ້າຍ ເມື່ອນ້ຳໝອກເຫີຍໄປໝົດແລ້ວ ໄດ້ມີສິ່ງໜຶ່ງຢູ່ເທິງດິນໃນຖິ່ນກັນດານ ສິ່ງນັ້ນເປັນແຜ່ນບາງໆ ເໝືອນນ້ຳ ໝອກກ້າມ. ¹⁵ເມື່ອຊາວອິສຣາເອນເຫັນ ກໍບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າແມ່ນຫຍັງ ພວກເຂົາຈຶ່ງຖາມກັນ ແລະ ກັນວ່າ, “ອັນນີ້ແມ່ນຫຍັງ?” ໂມເຊໄດ້ບອກເຂົາວ່າ, “ອັນນີ້ແມ່ນເຂົ້າທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປະທານໃຫ້ພວກເຈົ້າກິນ.”

¹⁶ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສັ່ງດັ່ງນີ້ວ່າ ທຸກໆຄົນຈຶ່ງເກັບເອົາຕາມທີ່ຕົນຈະກິນໄດ້ໝົດ ຈຶ່ງເກັບເອົາຄົນລະປະມານສອງກິໂລ ໃຫ້ເກັບຕາມຈຳນວນຄົນທີ່ມີຢູ່ໃນຕູບຜ້າເຕັ້ນຂອງຕົນ.” ¹⁷ປະຊາຊົນອິສຣາເອນກໍໄດ້ເຮັດຕາມ ລາງຄົນໄດ້ເກັບເອົາຫລາຍລາງຄົນໄດ້ເກັບເອົາໜ້ອຍ. ¹⁸ແຕ່ເມື່ອ

ພວກເຂົາຊຶ່ງເບິ່ງ ຄົນທີ່ເກັບເອົາຫລາຍກໍບໍ່ມີຫລາຍ ແລະ ຄົນທີ່ເກັບເອົາໜ້ອຍກໍບໍ່ມີໜ້ອຍ ທຸກຄົນຈຶ່ງເກັບໄດ້ພໍດີກັບກິນອີ່ມ.

¹⁹ໂມເຊ ໄດ້ບອກວ່າ, “ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດເກັບມຸ້ງໄວ້ຈົນຮອດມື້ອື່ນ.” ²⁰ແຕ່ມີລາງຄົນບໍ່ເຊື່ອຟັງ ໂມເຊ ຄືເຂົາໄດ້ເອົາສ່ວນໜຶ່ງມຸ້ງໄວ້ຈົນຮອດມື້ອື່ນ ພໍຮອດມື້ເຊົ້າອາຫານນັ້ນກໍເປັນໜອນ ແລະ ບູດເນົາ ໂມເຊຈຶ່ງຮ້າຍພວກເຂົາ. ²¹ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຫາເກັບເອົາທຸກເຊົ້າເທົ່າທີ່ຕົນພໍຈະກິນອີ່ມ ແຕ່ພໍແດດຮ້ອນຂຶ້ນ ອາຫານນັ້ນກໍລະລາຍຫາຍໄປ. ²²ຕໍ່ມາໃນວັນທີຫົກ ເຂົາໄດ້ເກັບເອົາອາຫານນັ້ນສອງເທົ່າ ຄືຄົນລະປະມານສີ່ກິໂລ ແລ້ວບັນດາຫົວໜ້າຊຸມນຸມຊົນອິສຣາເອນ ໄດ້ມາລາຍງານເລື່ອງນີ້ຕໍ່ ໂມເຊ. ²³ໂມເຊ ໄດ້ບອກເຂົາວ່າ, “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງມີພຣະດຳລັດດັ່ງນີ້: ມື້ອື່ນແມ່ນວັນສິນ ຄືມື້ບໍລິສຸດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ສະນັ້ນ ມື້ອັນໃດປຶ້ງກໍໃຫ້ປຶ້ງເສຍ ມື້ອັນໃດຕົ້ມກໍຕົ້ມເສຍ ສິ່ງທີ່ເຫລືອຈົ່ງເອົາມຸ້ງໄວ້ຮອດມື້ອື່ນ.”

²⁴ພວກເຂົາຈຶ່ງເຮັດຕາມ ໂມເຊສັ່ງ ຄືໄດ້ເກັບອາຫານທີ່ເຫລືອມຸ້ງໄວ້ຈົນຮອດມື້ອື່ນ ອາຫານນັ້ນບໍ່ໄດ້ບູດເໝັນເປັນໜອນເລີຍ. ²⁵ຕໍ່ໄປ ໂມເຊ ໄດ້ບອກວ່າ, “ມື້ອື່ນຈົ່ງກິນອາຫານນັ້ນເສຍເພາະວ່າມື້ນີ້ເປັນວັນສິນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພວກທ່ານຈະຫາອາຫານໃດໆ ບໍ່ໄດ້ອີກໃນທີ່ທົ່ວໄປ. ²⁶ຈົ່ງໄປຫາເກັບເອົາເສຍຫົກມື້ ແຕ່ໃນມື້ທີ່ເຈັດຊຶ່ງເປັນວັນສິນນັ້ນຈະບໍ່ມີອາຫານເລີຍ.”

²⁷ຄັນແລ້ວ ໃນມື້ທີ່ເຈັດໄດ້ມີລາງຄົນອອກໄປຫາເອົາອາຫານນັ້ນແຕ່ເຂົາກໍຫາບໍ່ໄດ້. ²⁸ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງຊົງກ່າວຕໍ່ໂມເຊວ່າ, “ພວກເຈົ້າຈະຂັດຂຶ້ນຂໍ້ບັນຍັດ ແລະ ກົດໝາຍຂອງເຮົາຢູ່ເທິງປານໃດ? ຈົ່ງຈື່ໄວ້ວ່າ ເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ວັນສິນແກ່ພວກເຈົ້າ. ²⁹ຈົ່ງຈື່ໄວ້ວ່າ ເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ວັນສິນແກ່ພວກເຈົ້າ. ເຫດສັນນັ້ນ ໃນມື້ທີ່ຫົກ ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ປະທານອາຫານໃຫ້ພໍກິນໄດ້ສອງມື້ ໃນມື້ທີ່ເຈັດ ທຸກຄົນຕ້ອງຢູ່ກັບທີ່ ບໍ່ໃຫ້ມີຜູ້ໃດອອກຈາກບ້ານເຮືອນຂອງຕົນ.” ³⁰ດ້ວຍເຫດນີ້ ຄົນທັງປວງຈຶ່ງບໍ່ເຮັດວຽກໃນມື້ຖ້ວນເຈັດ.

³¹ປະຊາຊົນອິສຣາເອນໄດ້ເອີ້ນຊື່ອາຫານນັ້ນວ່າມານາ ອາຫານນີ້ເປັນເມັດຂາວໆ ຄືໃນຜັກຊີ ມີລົດເໝືອນເຂົ້າໜົມແຜ່ນປະສົມນ້ຳເຜິ້ງ.

³²ໂມເຊ ໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສັ່ງດັ່ງນີ້ວ່າ ຈົ່ງຜອງເອົາມານາສອງກິໂລເກັບໄວ້ຕະຫລອດຊົ່ວເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຈົ້າ ເພື່ອເຂົາທັງຫລາຍຈະໄດ້ເຫັນອາຫານທີ່ເຮົາໄດ້ໃຫ້ເຈົ້າກິນໃນຖິ່ນກັນດານ ເມື່ອຄາວເຮົາໄດ້ນຳພວກເຈົ້າອອກຈາກເອຢິບນັ້ນ.” ³³ໂມເຊ ໄດ້ບອກອາໂຣນວ່າ, “ຈົ່ງຜອງມານາ ໜຶ່ງໂອເມີ¹ ໃສ່ໄຫໄວ້ສຳລັບເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ ແລ້ວເອົາໄປໄວ້ໃນເຕັນສັກສິດຊ່ອງພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.” ³⁴ອາໂຣນ ຈຶ່ງໄດ້ວາງມານານັ້ນໄວ້ຕໍ່ໜ້າທິບພຣະສັນຍາ ເພື່ອເກັບຮັກສາໄວ້ຕາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສັ່ງ ໂມເຊ.

³⁵ປະຊາຊົນອິສຣາເອນໄດ້ກິນມານາ ເປັນອາຫານຢູ່ສີ່ສິບປີ ຈົນພວກເຂົາໄດ້ມາເຖິງແຜ່ນ-

¹ປະມານສອງກິໂລ

ດິນບ່ອນມີຄົນຢູ່ ຄືມາຮອດຊາຍແດນປະເທດການາອານ. ³⁶(ໜຶ່ງ ໂອເມີເທົ່າກັບໜຶ່ງໃນສິບຂອງ ເອຟາ).

ບົດທີ 17

ນ້ຳອອກມາຈາກຫີນ

¹ຊຸມນຸມຊົນອິສຣາເອນທັງໝົດ ໄດ້ຍ້າຍອອກຈາກຖິ່ນກັນດານຊິນ ໄປຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ເປັນໄລຍະໆ ຕາມພຣະບັນຊາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍພັກເຊົາຢູ່ທີ່ເຣຟີດິມ ແຕ່ໃນທີ່ນີ້ບໍ່ມີນ້ຳໃຫ້ປະຊາຊົນດື່ມ. ²ພວກເຂົາຈຶ່ງຜິດຖຽງກັບ ໂມເຊ ແລະ ເວົ້າວ່າ, “ໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍດື່ມນ້ຳແດ່” ໂມເຊໄດ້ຕອບວ່າ, “ພວກເຈົ້າຫາເລືອງຜິດຖຽງກັບຂ້ອຍເຮັດຫຍັງ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບັງອາດລອງດີກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ?” ³ປະຊາຊົນໄດ້ຫົວນ້ຳຫລາຍຂຶ້ນຈຶ່ງຈົມຮ້າຍໃສ່ໂມເຊ ວ່າ, “ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງພາພວກຂ້ານ້ອຍອອກມາຈາກ ເອຢິບ? ຮູ້ບໍ່ວ່າ ພວກຂ້ານ້ອຍ ທັງເດັກນ້ອຍ ແລະ ຜູງສັດຫົວນ້ຳຈະຕາຍແລ້ວ?”

⁴ໂມເຊຈຶ່ງອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຮ້ອນຮົນວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຈະເຮັດແນວໃດກັບປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້ ພວກເຂົາເກືອບຈະເອົາຫີນຄວ່າງໃສ່ຂ້ານ້ອຍແລ້ວ.” ⁵ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຕອບໂມເຊວ່າ, “ເຈົ້າຈົ່ງຢ່າງໄປກ່ອນປະຊາຊົນເຫລົ່ານັ້ນ ໃຫ້ເອົາຫົວໜ້າບາງຄົນຂອງຊາວອິສຣາເອນໄປດ້ວຍ ໄມ້ເທົ່າທີ່ເຈົ້າໃຊ້ຕິແມ່ນ້ຳກິໃຫ້ຖືໄປ ໃຫ້ຮີບອອກເດີນທາງໄປ. ⁶ເຮົາຈະຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າເທິງໂງ່ນຫີນທີ່ໂຮເຣັບ ເຈົ້າຈົ່ງຕີຫີນນັ້ນ ແລ້ວນ້ຳຈະໄຫລອອກມາໃຫ້ປະຊາຊົນດື່ມໄດ້” ໂມເຊຈຶ່ງເຮັດດັ່ງນັ້ນຕໍ່ໜ້າພວກຫົວໜ້າຂອງຊາວອິສຣາເອນ.

⁷ສະຖານທີ່ນັ້ນຈຶ່ງມີຊື່ວ່າມາສາ ຫລື ບາງຄົນເອີ້ນວ່າເມຣິບາ ເພາະຊາວອິສຣາເອນໄດ້ຜິດຖຽງກັນ ແລະ ລອງດີກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ທີ່ນັ້ນ ໂດຍເວົ້າວ່າ, “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຮົາຫລືບໍ່?”

ເສິກສົງຄາມກັບຊາວອາມາເລັກ

⁸⁻⁹ຊາວອາມາເລັກໄດ້ຍົກທັບມາຕີຊາວ ອິສຣາເອນທີ່ເຣຟີດິມ ໂມເຊຈຶ່ງເວົ້າກັບ ໂຢຊວຍວ່າ, “ຈົ່ງໂຮມກຳລັງຄົນຂອງເຮົາອອກໄປສູ່ຮີບກັບຊາວອາມາເລັກໃນມື້ອື່ນນີ້ ເຮົາຈະຖືໄມ້ເທົ່າທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ຍືນຢູ່ເທິງຈອມພູ.”

¹⁰ໂຢຊວຍໄດ້ເຮັດຕາມໂມເຊສັ່ງ ຄືໄດ້ສູ້ຮີບກັບພວກອາມາເລັກ ສ່ວນໂມເຊ ອາໂຣນ ແລະ ຮູເຣໄດ້ຂຶ້ນໄປເທິງຈອມພູນັ້ນ. ¹¹ເມື່ອໃດໂມເຊຍົກແຂນຂຶ້ນ ຊາວອິສຣາເອນກໍເປັນຝ່າຍໄດ້ປຽບ ແຕ່ພໍໂມເຊເອົາແຂນລົງ ຝ່າຍ ອາມາເລັກກໍເລີ່ມໄດ້ປຽບ. ¹²ເມື່ອໂມເຊເມື່ອຍແຂນອາໂຣນກັບຮູເຣກໍນຳກ້ອນຫີນມາໃຫ້ໂມເຊນັ່ງ ແລ້ວເຂົາທັງສອງກໍຍືນຈັບແຂນໂມເຊຍົກຂຶ້ນຄົນລະຂ້າງ ແຂນຂອງໂມເຊຈຶ່ງຍົກຢູ່ຈົນຕາເວັນຕົກດິນ. ¹³ໂຢຊວຍຈຶ່ງຊະນະປະຊາຊົນຂອງອາມາເລັກໄດ້ທັງໝົດ.”

¹⁴ຕໍ່ມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກໂມເຊວ່າ, “ຈົ່ງຂຽນເລື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນນີ້ໄວ້ໃນປຶ້ມ ເພື່ອຈະໄດ້ລະນຶກເຖິງ ແລະ ຈົ່ງເລົ່າໃຫ້ໂຢຊວຍຟັງວ່າ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຊື່ສຽງຂອງອາມາເລັກໝົດສິ້ນ

ໄປ.” ¹⁵ ແລ້ວ ໂມເຊ ໄດ້ສ້າງແທ່ນບູຊາອັນໜຶ່ງຂຶ້ນ ເອີ້ນແທ່ນນັ້ນວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເປັນທຸງ-
ໄຊຂອງຂ້ອຍ. ¹⁶ ເພິ່ນສັ່ງວ່າ “ຈົ່ງຍົກສູງທຸງໄຊຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ! ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະສູ້ຮົບ
ກັບຊາວອາມາເລັກຕະຫລອດໄປ!”

ບົດທີ 18

ພໍ່ເຖົ້າຂອງໂມເຊມາເຖິງຊົນຊາດອິສຣາເອນ

¹ເມື່ອເຢດໂຣ ປະໂລຫິດແຫ່ງມິດີອານ ພໍ່ ເຖົ້າຂອງ ໂມເຊ ໄດ້ຍິນເຖິງກິດຈະການທັງ-
ຫລາຍທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງ ກະທຳເພື່ອ ໂມເຊ ແລະ ອິສຣາເອນ ໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນ-
ເຈົ້າຊົງນຳ ອິສຣາເອນອອກຈາກເອຢິບ

²ເຢດໂຣພໍ່ເຖົ້າຂອງ ໂມເຊ ຈຶ່ງພາຊິບໄປຮາ ເມຍຂອງ ໂມເຊ ຊຶ່ງ ໂມເຊ ໄດ້ສົ່ງກັບໄປແຕ່ຄາວ
ກ່ອນນັ້ນ ³ພ້ອມກັບລູກຊາຍທັງສອງຄົນຂອງນາງ ຄົນໜຶ່ງຊື່ ເກໂຊມ ເພາະ ໂມເຊ ກ່າວວ່າ
“ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນຕ່າງດ້ວຍອາໄສຢູ່ຕ່າງປະເທດ” ⁴ອີກຄົນໜຶ່ງຊື່ ເອລິເອເຊ ເພາະທ່ານກ່າວ
ວ່າ “ພຣະເຈົ້າຂອງພໍ່ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ອຸປະຖຳຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຊົງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າລອດພົ້ນ
ຈາກແສງດາບຂອງ ຟາຣາໂອ”

⁵ເຢດໂຣພໍ່ເຖົ້າຂອງ ໂມເຊ ໄດ້ພາເມຍ ແລະ ລູກຊາຍທັງສອງຄົນນັ້ນມາຫາ ໂມເຊ ຢູ່ໃນຖິ່ນ
ແຫ່ງແລ້ງກັນດານປ່ອນທີ່ ໂມເຊ ຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ທີ່ພູເຂົາຂອງພຣະເຈົ້າ ⁶ເພິ່ນບອກ ໂມເຊ ວ່າ “ເຮົາຄື
ເຢດໂຣ ພໍ່ເຖົ້າຂອງເຈົ້າ ພາເມຍກັບລູກຊາຍທັງສອງຂອງນາງມາຫາເຈົ້າ” ⁷ໂມເຊ ອອກໄປ
ຕ້ອນຮັບພໍ່ເຖົ້າຂາບລົງ ແລະ ຈູບເພິ່ນ ທັງສອງຄົນໄດ້ສອບຖາມເຖິງຄວາມທຸກສຸກ ຊຶ່ງກັນ
ແລະກັນ ແລ້ວພາກັນເຂົ້າໄປໃນເຕັນ ⁸ໂມເຊ ເລົ່າໃຫ້ພໍ່ເຖົ້າຟັງເຖິງເຫດການທຸກປະການຊຶ່ງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທຳກັບຟາຣາໂອ ແລະ ແກ່ ຊາວເອຢິບເພາະເຫັນແກ່ພວກອິສຣາ-
ເອນ ພ້ອມທັງຄວາມທຸກຍາກລຳບາກທັງປວງຊຶ່ງເກີດຂຶ້ນກັບຄົນ ອິສຣາເອນ ໃນລະຫວ່າງການ
ເດີນທາງ ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນໄພຢ່າງໃດ

⁹ເຢດໂຣກໍມີຄວາມຍິນດີທີ່ໄດ້ຮູ້ເຖິງພຣະກະລຸນາທັງຫລາຍ ຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະແດງ
ແກ່ຄົນ ອິສຣາເອນ ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກເງື່ອນມືຊາວເອຢິບ ¹⁰ເຢດ-
ໂຣຈຶ່ງກ່າວວ່າ “ສາທຸກການແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ຊົງຊ່ວຍເຈົ້າທັງຫລາຍໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກເງື່ອນມື
ຊາວເອຢິບ ແລະ ຈາກເງື່ອນມືຂອງຟາຣາໂອ ແລະ ຊ່ວຍໄພ່ພົນໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງຊາວເອ-
ຢິບ ¹¹ບັດນີ້ເຮົາຮູ້ວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເປັນໃຫຍ່ກວ່າພະທັງປວງ ໃຫຍ່ກວ່າພະເທລິານັ້ນທີ່
ໄດ້ກະທຳຕໍ່ຊົນຊາດ ອິສຣາເອນຢ່າງທະນົງອົງອາດ” ¹²ເຢດໂຣພໍ່ເຖົ້າຂອງ ໂມເຊ ກໍນຳເຄື່ອງ
ເຜົາບູຊາ ແລະ ເຄື່ອງບູຊາອື່ນໆຖວາຍແກ່ພຣະເຈົ້າ ຝ່າຍ ອາໂຣນ ກັບບັນດາຫົວໜ້າແຫ່ງ
ອິສຣາເອນກໍມາຮ່ວມຮັບປະທານລ້ຽງກັບພໍ່ເຖົ້າຂອງ ໂມເຊ ສະເພາະພຣະພັກພຣະເຈົ້າ

¹³ໃນມື້ຕໍ່ມາ ໂມເຊ ອອກມານັ່ງພິພາກສາຄວາມໃຫ້ໄພ່ພົນ ໄພ່ພົນກໍຍິນອ້ອມ ໂມເຊ ຕັ້ງ ແຕ່
ເຂົ້າຈົນຕຳ ¹⁴ເມື່ອພໍ່ເຖົ້າຂອງ ໂມເຊ ເຫັນງານທັງປວງທີ່ ໂມເຊ ກະທຳເພື່ອໄພ່ພົນເຊັ່ນນັ້ນ ຈຶ່ງ
ກ່າວວ່າ “ເຈົ້າໃຊ້ວິທີນີ້ປະຕິບັດກັບໄພ່ພົນ? ເຫດໃດ ເຈົ້າຈຶ່ງນັ່ງເຮັດວຽກຢູ່ແຕ່ຜູ້ດຽວ ແລະ

ໄພ່ພົນທັງປວງກໍຍິນອ້ອມເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ເຊົ້າຈົນຄໍ່າ”

¹⁵ໂມເຊຈຶ່ງຕອບພໍ່ເຖົ້າວ່າ “ເພາະໄພ່ພົນມາຫາຂ້ອຍ ເພື່ອຂໍໃຫ້ທູນຖາມພຣະເຈົ້າ ¹⁶ເມື່ອພວກເຂົາມີການໂຕ້ຖຽງກັນກໍມາຫາຂ້ອຍ ຂ້ອຍກໍຕັດສິນຄວາມລະຫວ່າງເຂົາກັບເພື່ອນບ້ານສອນເຂົາໃຫ້ຮູ້ຈັກກົດເກນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ກົດໝາຍຂອງພຣະອົງ”

¹⁷ຝ່າຍພໍ່ເຖົ້າຂອງໂມເຊຈຶ່ງກ່າວແກ່ເພິ່ນວ່າ “ເຈົ້າເຮັດຢ່າງນີ້ແມ່ນບໍ່ດີ ¹⁸ທັງເຈົ້າ ແລະ ໄພ່ພົນທີ່ມາຫາເຈົ້ານັ້ນຈະອ່ອນໃຈ ເພາະພາລະອັນໜັກນີ້ເຫລືອກຳລັງຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດທີ່ຈະເຮັດແຕ່ຜູ້ດຽວໄດ້ ¹⁹ຈົ່ງຟັງສຽງຂອງເຮົາແດ່ ເຮົາຈະໃຫ້ຄຳແນະນຳແກ່ເຈົ້າ ແລະ ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ກັບເຈົ້າ ເຈົ້າຈຶ່ງເປັນຜູ້ແທນຂອງໄພ່ພົນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ນຳຄວາມກາບທູນພຣະເຈົ້າ ²⁰ເຈົ້າຈຶ່ງສັ່ງສອນເຂົາໃຫ້ຮູ້ກົດ ແລະ ບັນຍັດຕ່າງໆ ແລະສະແດງໃຫ້ເຂົາຮູ້ຈັກທາງທີ່ເຂົາຕ້ອງດຳເນີນຊີວິດ ແລະສິ່ງທີ່ຕ້ອງປະຕິບັດ ²¹⁻²²ຍິ່ງກວ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງເລືອກຄົນທີ່ມີຄວາມສາມາດຈາກພວກໄພ່ພົນ ຄືຄົນທີ່ຢາເກງພຣະເຈົ້າ ໄວ້ໃຈໄດ້ ແລະກຽດຊັງສິນບົນ ແຕ່ງຕັ້ງຄະນະຢ່າງນີ້ໄວ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງຄົນພັນຄົນ ຮ້ອຍຄົນ ຫ້າສິບຄົນ ສິບຄົນ. ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າພິພາກສາຄວາມຂອງໄພ່ພົນຢູ່ສະເໝີ ສ່ວນຄະດີໃຫຍ່ໆກໍໃຫ້ເຂົານຳມາແຈ້ງຕໍ່ເຈົ້າ ແຕ່ຄະດີເລັກໆນ້ອຍໆໃຫ້ເຂົາຕັດສິນກັນເອງ ການງານຂອງເຈົ້າຈະເປົາລົງ ແລະ ພວກເຂົາຈະແບກພາລະຮ່ວມກັບເຈົ້າ ²³ຖ້າເຮັດດັ່ງນີ້ ແລະ ພຣະເຈົ້າຊົງບັນຊາແລ້ວ ເຈົ້າກໍຈະສາມາດທົນໄດ້ ໄພ່ພົນທັງປວງກໍຈະກັບໄປຍັງທີ່ອາໄສຂອງເຂົາດ້ວຍຄວາມສະຫງົບສຸກ”

²⁴ໂມເຊກໍຟັງສຽງຂອງພໍ່ເຖົ້າ ແລະ ເຮັດຕາມທີ່ເພິ່ນແນະນຳທຸກປະການ ²⁵⁻²⁶ໂມເຊຈຶ່ງໄດ້ເລືອກຄົນທີ່ມີຄວາມສາມາດຈາກຄົນ ອິສຣາເອນທັງປວງ ຕັ້ງໃຫ້ເປັນຫົວໜ້າໄພ່ພົນ ເປັນຜູ້ປົກຄອງຄົນພັນຄົນ ຮ້ອຍຄົນ ຫ້າສິບຄົນ ສິບຄົນ.ໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນພິພາກສາຄວາມຂອງໄພ່ພົນຢູ່ສະເໝີ ແຕ່ຄະດີຍາກໆ ໃຫ້ເຂົານຳໄປແຈ້ງໂມເຊ ສ່ວນຄະດີເລັກໆນ້ອຍໆ ແມ່ນໃຫ້ເຂົາຕັດສິນເອງ

²⁷ໂມເຊສົ່ງພໍ່ເຖົ້າຂອງຕົນກັບໄປ ພໍ່ເຖົ້າກໍກັບໄປຍັງເມືອງຂອງເພິ່ນ

ບົດທີ 19

ຊາວອິສຣາເອນທີ່ພູຊິນາຍ

¹ໃນວັນທີໜຶ່ງຂອງເດືອນທີສາມນັບແຕ່ຊາວ ອິສຣາເອນໄດ້ອອກຈາກເອຢິບພວກເຂົາໄດ້ມາເຖິງຖິ່ນກັນດານຊິນາຍ. ²ເມື່ອອອກຈາກເຣຟິດິມມາເຖິງຖິ່ນກັນດານຊິນາຍ ແລ້ວ ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍພັກເຂົາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພູນັ້ນ.

³ແລ້ວໂມເຊໄດ້ຂຶ້ນໄປເທິງພູ ເພື່ອເຝົ້າພຣະເຈົ້າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເອີ້ນຈາກພູມາຫາໂມເຊວ່າ, “ຈົ່ງບອກເຊື້ອສາຍຢາໂຄບ ແລະ ບອກຊາວ ອິສຣາເອນດັ່ງນີ້. ⁴ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກະທຳຕໍ່ຊາວ ເອຢິບແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ຍົກພວກເຈົ້າຂຶ້ນເໝືອນນົກອິນຊີຍົກລູກຂຶ້ນດ້ວຍປີກຂອງມັນ ເພື່ອນຳພວກເຈົ້າມາຫາພຣະອົງ ⁵ເພື່ອນຳພວກເຈົ້າມາຫາພຣະອົງບັດນີ້ ຖ້າພວກເຈົ້າເຊື້ອຟັງພຣະອົງ ແລະ ຮັກສາຄຳພັນສັນຍາຂອງພຣະອົງໄວ້ພວກເຈົ້າກໍຈະ

ໄດ້ເປັນໄພ່ພົນພິເສດຂອງພຣະອົງ. ⁶ເຈົ້າທັງຫລາຍຈະໄດ້ເປັນປະໂລຫິດຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະອົງ ແລະ ເປັນໄພ່ພົນບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ ນີ້ແມ່ນຖ້ອຍຄຳທີ່ເຈົ້າຈະຕ້ອງບອກຊາວອິສຣາເອນ.”

⁷ດັ່ງນັ້ນ ໂມເຊຈຶ່ງໄປເອີ້ນພວກທົວທ້າປະຊາຊົນມາພ້ອມກັນ ແລະ ບອກສິ່ງທັງປວງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວສູ່ພວກເຂົາຟັງ. ⁸ແລ້ວປະຊາຊົນໄດ້ຕອບພ້ອມກັນວ່າ “ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກນັ້ນ ພວກຂ້ານ້ອຍຈະເຮັດຕາມ” ໂມເຊຈຶ່ງກາບທູນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕາມທີ່ປະຊາຊົນໄດ້ຕອບ.

⁹ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວຕໍ່ໂມເຊວ່າ, “ເຮົາຈະມາຫາເຈົ້າດ້ວຍເມກອັນໜາຕຶບ ເພື່ອປະຊາຊົນຈະໄດ້ຍິນຂະນະເຮົາເວົ້າກັບເຈົ້າ ເຂົາຈະໄດ້ເຂື່ອເຈົ້າສະເໝີ” ໂມເຊຈຶ່ງກາບທູນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕາມທີ່ປະຊາຊົນໄດ້ຕອບ.

¹⁰ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກໂມເຊວ່າ, “ຈົ່ງໄປບອກໃຫ້ປະຊາຊົນຕຽມຕົວນະມັດສະການໃນມື້ນີ້ ແລະ ມື້ອື່ນ ພວກເຂົາຈະຕ້ອງຊັກເສື້ອຜ້າຂອງເຂົາໃຫ້ສະອາດ. ¹¹ໃນມື້ຖ້ວນສາມ ໃຫ້ພວກເຂົາຕຽມຕົວໄວ້ ໃນມື້ນັ້ນ ເຮົາຈະລົງມາເທິງພູຊິນາຍ ຄົນທັງປວງຈະໄດ້ເຫັນເຮົາຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ¹²ເຈົ້າຈຶ່ງກຳນົດເຂດໃຫ້ປະຊາຊົນຮອບພູນັ້ນ ແລ້ວບອກເຂົາວ່າ ຈົ່ງລະວັງໃຫ້ດີ ຢ່າລ່ວງເຂດຂຶ້ນໄປເທິງພູ ຫລືຕີນພູນັ້ນ ຖ້າຜູ້ໃດຂຶ້ນລ່ວງລ້ຳເຂົ້າໄປຢຽບຕີນພູຈະມີໂທດເຖິງຕາຍ. ¹³ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກຄວ່າງດ້ວຍກ້ອນຫີນ ຫລື ຍິງດ້ວຍໜ້າທະນູ ບໍ່ໃຫ້ຂ້າດ້ວຍໃຊ້ມືຖືກຕ້ອງຕົວລາວ ຈະເປັນມະນຸດ ຫລືສັດກໍໃຫ້ຂ້າເສຍຢ່າໄວ້ຊີວິດ ເມື່ອໄດ້ຍິນສຽງເປົ່າແກແລ້ວ ຈົ່ງໃຫ້ປະຊາຊົນຂຶ້ນມາເທິງພູໄດ້.”

¹⁴ໂມເຊຈຶ່ງລົງຈາກພູມາຫາປະຊາຊົນ ເພື່ອບອກໃຫ້ເຂົາຕຽມຕົວນະມັດສະການ ພວກເຂົາໄດ້ຊັກເສື້ອຜ້າຂອງຕົນໃຫ້ສະອາດ. ¹⁵ແລ້ວ ໂມເຊໄດ້ບອກເຂົາວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງຕຽມຕົວໃຫ້ດີໃນມື້ທີສາມ ຢ່າຮ່ວມຫລັບນອນນຳຍິງເດັດ ຂາດ.”

¹⁶ຢູ່ມາໃນຕອນເຊົ້າຂອງມື້ທີສາມ ໄດ້ເກີດຟ້າຮ້ອງຟ້າ ແມບ ແລະ ມີເມກອັນໜາຕຶບປົກຫຸ້ມຢູ່ເທິງພູນັ້ນ ພ້ອມກັບມີສຽງແກດັງສະໜັ່ນໜວ້ນໂຫວ ຈົນຄົນທັງປວງທີ່ຢູ່ໃນຄ້າຍຍ້ານກົວຕົວສັນ. ¹⁷ໂມເຊຈຶ່ງນຳປະຊາຊົນອອກຈາກຄ້າຍໄປເຝົ້າພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາໄດ້ມາຢຸດຍິນຢູ່ທີ່ຕີນພູ ¹⁸ພວກເຂົາໄດ້ມາຢຸດຍິນຢູ່ທີ່ຕີນພູ ທົ່ວພູຊິນາຍ ມີຄວັນປົກຫຸ້ມຢູ່ ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສະເດັດລົງມາເທິງພູນັ້ນດ້ວຍ ຄວັນໄຟໄດ້ພຸ່ງຂຶ້ນເໝືອນຄວັນໃນເຕົາໃຫຍ່ ປະຊາຊົນທັງປວງຈຶ່ງຍ້ານສັ່ນຢ່າງຮຸນແຮງ. ¹⁹ເມື່ອສຽງແກດັງແຮງຂຶ້ນ ໂມເຊໄດ້ຂາບທູນພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງກໍຊົງຕອບດ້ວຍສຽງຟ້າຮ້ອງ.

²⁰ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະເດັດລົງມາເທິງຈອມພູ ຊິນາຍ ຊົງເອີ້ນໂມເຊໃຫ້ຂຶ້ນໄປເທິງຈອມໂມເຊຈຶ່ງຂຶ້ນໄປ. ²¹ແລ້ວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກໂມເຊວ່າ, “ຈົ່ງລົງໄປຕັກເຕືອນປະຊາຊົນ ຢ່າໃຫ້ເຂົາຂ້າມເຂດເຂົ້າມາເບິ່ງເຮົາ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເຂົາຈະຕ້ອງຕາຍເປັນຈຳນວນຫລາຍ. ²²ອີກປະການໜຶ່ງ ພວກປະໂລຫິດຜູ້ທີ່ເຂົ້າມາໂກ້ເຮົານັ້ນ ຈົ່ງໃຫ້ເຂົາຊຳລະຕົວໃຫ້ບໍລິສຸດ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະລົງ ໂທດເຂົາ.”

²³ໂມເຊໄດ້ຂາບທູນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ, “ປະຊາຊົນຂຶ້ນມາບໍ່ໄດ້ ເພາະພຣະອົງຊົງເຕືອນ

ພວກຂ້ານ້ອຍວ່າ ຈົ່ງກັ້ນເຂດໄວ້ຮອບພູນັ້ນ ແລະ ໃຫ້ເຮັດເປັນບ່ອນສັກ ສິດ.”²⁴ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກໂມເຊວ່າ, “ເຈົ້າຈົ່ງລົງໄປເສຍ ແລ້ວໃຫ້ເອົາອາໂຣນຂຶ້ນມານຳເຈົ້າ ແຕ່ພວກປະໂລທິດກັບປະຊາຊົນຢ່າຂ້າມເຂດຂຶ້ນມາຫາເຮົາ.”²⁵ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນເຮົາລົງໂທດເຂົາ” ໂມເຊຈົ່ງລົງໄປ ແລະບອກປະຊາຊົນຢ່າງນັ້ນ.

ບົດທີ 20

ພຣະບັນຍັດສິບປະການ

- 1 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວຖ້ອຍຄຳຕໍ່ໄປນີ້ວ່າ,
- 2 “ເຮົາແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ ຜູ້ໄດ້ນຳພວກເຈົ້າອອກຈາກປະເທດເອຢິບຄືອອກຈາກປະເທດທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຕົກເປັນທາດ.
- 3 ພວກເຈົ້າຢ່າມີພະອິນ ນອກຈາກເຮົາ.
- 4 ພວກເຈົ້າຢ່າເຮັດຮູບໂຄລົບສຳລັບຕົນ ຫລື ຮູບສິ່ງໜຶ່ງສິ່ງໃດທີ່ມີຢູ່ໃນສະຫວັນຊັ້ນຟ້າ ໃນແຜ່ນດິນ ຫລື ໃນນ້ຳລຸ່ມແຜ່ນດິນ. ⁵ຢ່າຂາບໄຫວ້ຮູບເຫລົ່ານັ້ນ ເພາະວ່າເຮົາເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຫວງແຫນພວກເຈົ້າ ເຮົາຈະລົງໂທດລູກຫລານຂອງຜູ້ທີ່ຊົງເຮົາເຖິງສາມສີ່ຊົ່ວອາຍຸຄົນ. ⁶ແຕ່ຈະສະແດງຄວາມຮັກໝັ້ນຄົງຕໍ່ຜູ້ທີ່ຮັກເຮົາ ແລະ ຕໍ່ຜູ້ທີ່ປະພຶດຕາມພຣະບັນຍັດຂອງເຮົາສິບໄປຫລາຍຊົ່ວອາຍຸພັນຄົນ.
- 7 ພວກເຈົ້າຢ່າໃຊ້ຊື່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຈົ້າໄປໃນທາງທີ່ຜິດ ເພາະເຮົາຈະລົງໂທດຜູ້ທີ່ໃຊ້ຊື່ເຮົາໄປໃນທາງທີ່ຜິດ.
- 8 ພວກເຈົ້າຈົ່ງນັບຖືວັນສິນ ໃຫ້ຖືເປັນວັນສັກສິດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈົ່ງເຮັດວຽກທັງປວງຂອງເຈົ້າແຕ່ໃນທຶກມື້ ແຕ່ມື້ຖ້ວນເຈັດໃຫ້ຖືເປັນມື້ສັກສິດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຈົ້າ.
- 9-10 ຈົ່ງເຮັດວຽກທັງປວງຂອງເຈົ້າແຕ່ໃນທຶກມື້ ແຕ່ມື້ຖ້ວນເຈັດໃຫ້ຖືເປັນມື້ສັກສິດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຈົ້າ. ໃນມື້ນັ້ນ ໃຫ້ເຈົ້າເອງພ້ອມດ້ວຍລູກຊາຍຍິງ ຂ້ອຍທາດແລະສັດລ້ຽງຂອງພວກເຈົ້າຕະຫລອດທັງຄົນຕ່າງດ້າວທີ່ອາໄສຢູ່ໃນບ້ານເມືອງຂອງເຈົ້າ ຢຸດເຮັດວຽກທັງໝົດ. ¹¹ໃນທຶກມື້ນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງສະຫວັນຊັ້ນຟ້າ ແຜ່ນດິນໂລກ ຫະເລ ແລະ ສິ່ງສາລະພັດທີ່ມີຢູ່ໃນສາມແຫ່ງນີ້ ແຕ່ໃນມື້ຖ້ວນເຈັດພຣະອົງໄດ້ຢຸດພັກ ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ອວຍພອນໃຫ້ມື້ຖ້ວນເຈັດເປັນວັນສິນບໍລິສຸດສຳລັບພຣະອົງ.
- 12 ຈົ່ງນັບຖືບິດາມານດາຂອງເຈົ້າ ເພື່ອເຈົ້າຈະມີອາຍຸພັນຍືນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້.
- 13 ພວກເຈົ້າຢ່າຂ້າຄົນ.
- 14 ຢ່າລ່ວງເກີນຜິວເມຍຜູ້ອື່ນ.
- 15 ຢ່າລັກຊັບ.

¹⁶ ຢ່າເປັນພະຍານເທັດ ໃສ່ຮ້າຍເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ.

¹⁷ ຢ່າອິດສາຢາກໄດ້ເຮືອນຂອງຜູ້ອື່ນ ຢ່າອິດສາຢາກໄດ້ຜົວ ຫລື ເມຍຂອງເພື່ອນບ້ານ ຢາກໄດ້ຂ້ອຍທາດ ຢາກໄດ້ງົວ ຄວາຍ ຢາກໄດ້ລໍ ຫລື ສິ່ງອື່ນໃດທີ່ເປັນຂອງຄົນອື່ນ.”

ຄວາມຢ້ານກົວຂອງປະຊາຊົນ

¹⁸ ເມື່ອປະຊາຊົນໄດ້ຍິນສຽງພ້າຮ້ອງ ສຽງແກ ເຫັນພ້າແມບເຫລື້ອມ ແລະ ເຫັນຄວັນໄຟພຸ່ງ ຂຶ້ນຈາກພູ ພວກເຂົາກໍຢ້ານກົວຕົວສັນ ແລະ ຍືນຢູ່ຫ່າງໄກ. ¹⁹ ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບໂມເຊ ວ່າ “ເຊິນທ່ານເວົ້າເຖິງ ພວກຂ້ານ້ອຍຈະຟັງ ແຕ່ຖ້າພຣະເຈົ້າເວົ້າ ພວກຂ້ານ້ອຍກໍຈະຕາຍ.” ²⁰ ໂມເຊ ຈຶ່ງເວົ້າກັບປະຊາຊົນວ່າ “ຢ່າສູ່ຍ້ານ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະເດັດມາທົດລອງພວກເຈົ້າ ຊຶ່ງຕອກ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຈົ້າຢ່າເກງພຣະອົງ ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເຮັດບາບອີກ.” ²¹ ແຕ່ປະຊາຊົນກໍຍັງຍືນຢູ່ຫ່າງໄກ ມີແຕ່ໂມເຊ ເທົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃກ້ແມກອັນໜາຕົບປ່ອນພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່.

ຂັບນັດກ່ຽວກັບແທ່ນບູຊາ

²² ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກໂມເຊວ່າ, “ໃຫ້ບອກຊາວອິສຣາເອນ ດັ່ງນີ້: ເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ເຫັນແລ້ວວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຈົ້າຈາກສະຫວັນຊັ້ນພ້າ. ²³ ພວກເຈົ້າຢ່າເຮັດຮູບພະເງິນ ພະຄຳສຳລັບຂາບໄຫວ້ທຽບຄຽງກັບພຣະອົງ ຈົ່ງເອົາດິນກໍ່ແທ່ນບູຊາສຳລັບພຣະອົງ.

²⁴ ຈົ່ງເອົາດິນກໍ່ແທ່ນບູຊາສຳລັບພຣະອົງ ແລະ ເທິງແທ່ນນັ້ນ ຈົ່ງເອົາແກະ ຫລື ງົວເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະເປັນເຄື່ອງຖວາຍ ເພື່ອຄວາມສາມັກຄີ ໃນບ່ອນທີ່ພຣະອົງຊົງບອກໃຫ້ພວກເຈົ້າຂາບໄຫວ້ພຣະອົງນັ້ນ ພຣະອົງຈະມາຫາ ແລະ ອວຍພອນພວກເຈົ້າ. ²⁵ ຖ້າພວກເຈົ້າກໍ່ແທ່ນບູຊາດ້ວຍຫີນສຳລັບພຣະອົງ ຢ່າໄດ້ກໍ່ດ້ວຍຫີນທີ່ຕັດຖູແລ້ວ ເພາະຖ້າພວກເຈົ້າເອົາຫີນທີ່ຕັດຖູແລ້ວມາກໍ່ແທ່ນບູຊາ ຫີນນັ້ນກໍ່ຈະໃຊ້ບໍ່ໄດ້ສຳລັບພຣະອົງ. ²⁶ ພວກເຈົ້າຢ່າເຮັດແທ່ນທີ່ມີຂັ້ນໄດ ເພາະວ່າຈະເປັນເຫດໃຫ້ພວກເຈົ້າເຜີຍຂອງລັບໃສ່ແທ່ນນັ້ນ.”

ບົດທີ 21

ຄວາມຍຸດຕິທຳລະຫວ່າງນາຍກັບຂ້າທາດ

¹ ຕໍ່ໄປນີ້ ເປັນຄຳຕັດສິນຊຶ່ງເຈົ້າຕ້ອງປະກາດໃຫ້ເຂົາທັງຫລາຍຮູ້ໄວ້
² ຖ້າເຈົ້າຈະຊື້ຄົນເຮັບເຮົ້ໄວ້ເປັນຂ້າທາດ ເຂົາຈະຕ້ອງບົວລະບັດເຈົ້າທຶກປີ ແຕ່ປີທີ່ເຈັດເຂົາຈະໄດ້ເປັນອິດສະຫລະໂດຍບໍ່ຕ້ອງເສຍຄ່າໄຖ່ ³ ຖ້າຂ້າທາດໄດ້ມາແຕ່ຜູ້ດຽວ ຈົ່ງປ່ອຍລາວໄປແຕ່ຜູ້ດຽວ ຖ້າລາວມີເມຍຕ້ອງປ່ອຍເມຍຂອງລາວໄປດ້ວຍ ⁴ ຖ້ານາຍທາເມຍໃຫ້ລາວ ແລະ ເມຍນັ້ນເກີດລູກຊາຍກໍຕິ ລູກສາວກໍຕິ ເມຍກັບລູກນັ້ນຈະເປັນຄົນຂອງນາຍ ລາວຈະເປັນອິດສະຫລະໄດ້ແຕ່ຜູ້ດຽວ ⁵ ຖ້າຂ້າທາດນັ້ນມາກ່າວເປັນທີ່ເຂົ້າໃຈແຈ່ມແຈ້ງວ່າ ‘ຂ້າພະເຈົ້າຮັກນາຍ ແລະ ລູກເມຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຢາກອອກໄປເປັນອິດສະຫລະ’ ⁶ ໃຫ້ນາຍພາຂ້າທາດນັ້ນໄປຫາພວກຜູ້ພິພາກສາ ພາລາວໄປທີ່ປະຕູ ຫລື ໄມ້ວົງກົບປະຕູ ແລ້ວໃຫ້ນາຍເຈາະຫູລາວດ້ວຍເຫລັກໝາດ ລາວກໍຈະຢູ່ບົວລະບັດນາຍຕໍ່ໄປຈົນຊົ່ວຊີວິດຂອງລາວ

7 ຖ້າຄົນໃດຂາຍລູກສາວເປັນຂ້າທາດ ຍິງນັ້ນຈະບໍ່ໄດ້ເປັນອິດສະຫລະເໝືອນກັບຂ້າທາດ ຊາຍ ອຳຍິງນັ້ນບໍ່ເປັນທີ່ພິເຈດຂອງນາຍທີ່ຮັບນາງໄວ້ເປັນເມຍ ຕ້ອງຍອມໃຫ້ຄົນອື່ນໂຖ່ນາງໄປ ແຕ່ບໍ່ມີສິດຈະຂາຍຍິງນັ້ນໃຫ້ແກ່ຊາວຕ່າງຊາດ ເພາະບໍ່ໄດ້ສັດຊື່ຕໍ່ຍິງນັ້ນແລ້ວ ອຳນາຍຍົກຍິງນັ້ນໃຫ້ເປັນເມຍລູກຊາຍຂອງຕົນ ກໍໃຫ້ລາວປະຕິບັດຕໍ່ຍິງນັ້ນດັ່ງເປັນລູກສາວຂອງຕົນ 10 ຖ້າລາວຫາຍິງອື່ນມາເປັນເມຍ ຢ່າໃຫ້ລາວຢຸດອາຫານການກິນ ເສື້ອຜ້າ ແລະ ປະເພນີຜົວເມຍກັບຄົນເກົ່າ 11 ຖ້າລາວບໍ່ໄດ້ກະທຳຕາມປະການໃດໃນສາມປະການນີ້ ຍິງນັ້ນຈະໄປເສຍກໍໄດ້ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງມີຄ່າໄຖ່ ບໍ່ຕ້ອງເສຍເງິນ

ຄວາມຍຸດຕິທຳກ່ຽວກັບຄວາມເຈັບປ່ວຍ ແລະ ການກະທຳຕິດຕໍ່ຄົນອື່ນ

12 ຜູ້ໃດໄດ້ຕິຄົນໜຶ່ງໃຫ້ຕາຍ ຜູ້ນັ້ນຈຳຕ້ອງຮັບໂທດເຖິງຕາຍຄືກັນ 13 ຖ້າລາວບໍ່ໄດ້ເຈດຕະນາຂ້າຄົນນັ້ນ ແຕ່ຄົນນັ້ນຕາຍເພາະພຣະເຈົ້າຊົງປ່ອຍໃຫ້ຕາຍດ້ວຍມືຂອງລາວ ເຮົາຈະຕັ້ງບ່ອນໜຶ່ງໄວ້ ໃຫ້ລາວໜີໄປບ່ອນນັ້ນ 14 ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດເຈດຕະນາຫັກຫລັງຂ້າເພື່ອນບ້ານ ກໍໃຫ້ດຶງລາວໄປຈາກແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາ ເພື່ອລົງໂທດໃຫ້ເຖິງຕາຍ

15 ຜູ້ໃດ ທີ່ຕິບິດາມານດາຂອງຕົນ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກໂທດເຖິງຕາຍ

16 ຜູ້ໃດລັກຄົນໄປຂາຍກໍຕິ ຫລື ເອົາໄປເປັນທາດຂອງ ຕົນກໍຕິ ຜູ້ລັກນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກໂທດເຖິງຕາຍ

17 ຜູ້ໃດດ່າສາບແຂ່ງບິດາມານດາຂອງຕົນ ຜູ້ນັ້ນຕ້ອງຖືກໂທດເຖິງຕາຍ

18-19 ຖ້າມີຜູ້ຜິດກັນ ຕົກກັນ ແລະ ຝ່າຍໜຶ່ງເອົາຫິນຄວ່າງຫລື ທຸບຕີ ແຕ່ອີກຝ່າຍໜຶ່ງບໍ່ເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ ພຽງແຕ່ເຈັບປ່ວຍ ຕ້ອງນອນພັກ ຖ້າຜູ້ທີ່ເຈັບປ່ວຍນັ້ນລຸກຂຶ້ນ ຖືໄມ້ເທົ້າຢ່າງອອກໄປໄດ້ອີກ ຜູ້ທີ່ນັ້ນກໍພົ້ນໂທດ ແຕ່ເຂົາຈະຕ້ອງເສຍຄ່າເຈັບປ່ວຍ ແລະ ຄ່າຮັກສາບາດແຜຈົນຫາຍເປັນປົກກະຕິ

20 ຖ້າຜູ້ໃດທີ່ຕິຂ້າທາດຊາຍຍິງຂອງຕົນດ້ວຍໄມ້ຈົນຕາຍຄາມີ ຜູ້ນັ້ນຕ້ອງຖືກໂທດ 21 ຫາກວ່າຂ້າທາດນັ້ນມີຊີວິດຕໍ່ໄປໄດ້ມື້ໜຶ່ງ ຫລື ສອງມື້ຈຶ່ງຕາຍ ນາຍກໍບໍ່ຕ້ອງຖືກໂທດ ເພາະຂ້າທາດນັ້ນເປັນດັ່ງເງິນຂອງນາຍ

22 ຖ້າມີຜູ້ຊາຍຕົກກັນ ແລ້ວບັງເອີນໄປຖືກຜູ້ຍິງແມ່ມານເຮັດໃຫ້ຫລຸລູກ ແຕ່ຍິງນັ້ນບໍ່ເປັນອັນຕະລາຍ ຕ້ອງປັບຜູ້ນັ້ນ ຕາມແຕ່ຜົວຂອງຍິງນັ້ນຈະຮຽກຮ້ອງເອົາຈາກລາວແລະ ລາວຈະຕ້ອງເສຍຕາມທີ່ພວກຜູ້ພິພາກສາຈະຕັດສິນ 23 ຖ້າຫາກວ່າເປັນເຫດໃຫ້ເກີດອັນຕະລາຍປະການໃດ ກໍໃຫ້ພິຈາລະນາດັ່ງນີ້ ຄືຊີວິດແທນຊີວິດ 24 ຕາແທນຕາ ແຂ້ວແທນແຂ້ວ ມືແທນມື ຕີນແທນຕີນ 25 ຮອຍໄໝ້ແທນຮອຍໄໝ້ ແຜແທນແຜ ຮອຍຊ້ຳແທນຮອຍຊ້ຳ

ກົດໝາຍກ່ຽວກັບຄວາມຮັບຕິດຊອບຂອງເຈົ້າຂອງສັດ

26 ຖ້າຜູ້ໃດຕິໃນຕາຂອງຂ້າທາດຊາຍຍິງໃຫ້ບອດໄປ ລາວຕ້ອງປ່ອຍຂ້າທາດຜູ້ນັ້ນໃຫ້ເປັນອິດສະຫລະ ເນື່ອງດ້ວຍໃນຕາຂອງທາດນັ້ນ 27 ຖ້າຜູ້ໃດເຮັດໃຫ້ແຂ້ວຂ້າທາດຊາຍຍິງຫລຸດໄປ ລາວຕ້ອງປ່ອຍຂ້າທາດຜູ້ນັ້ນເປັນອິດສະຫລະ ເນື່ອງດ້ວຍແຂ້ວຂອງທາດນັ້ນ

²⁸ຖ້າງົວຊົນຊາຍ ຫລື ຍິງເຖິງຕາຍ ຈົ່ງເອົາຫີນຄວ່າງງົວນັ້ນໃຫ້ຕາຍ ແລະ ຢ່າກິນເນື້ອຂອງມັນ ແຕ່ເຈົ້າຂອງງົວໂຕນັ້ນບໍ່ມີໂທດ ²⁹ແຕ່ຖ້າງົວນັ້ນເຄີຍຊົນຄົນມາກ່ອນ ແລະ ມີຜູ້ມາເຕືອນໃຫ້ເຈົ້າຂອງຮູ້ ແຕ່ເຈົ້າຂອງບໍ່ໄດ້ກັກຂັງມັນໄວ້ ມັນຈຶ່ງ ໄປຊົນຊາຍ ຫລື ຍິງເຖິງຕາຍ ໃຫ້ເອົາຫີນຄວ່າງງົວນັ້ນເສຍໃຫ້ຕາຍ ແລະ ໃຫ້ລົງໂທດເຈົ້າຂອງເຖິງຕາຍດ້ວຍ ³⁰ຖ້າຈະຮຽກຮ້ອງເອົາຄ່າໂຖ່ຈາກຜູ້ນັ້ນ ລາວຕ້ອງເສຍຄ່າໂຖ່ແທນຊີວິດຂອງລາວຕາມທີ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງ ³¹ທາກງົວນັ້ນຊົນລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວ ກໍຈົ່ງປັບໂທດຕາມຄ່າຕັດສິນຂໍ້ນີ້ດັ່ງດຽວກັນ ³²ຖ້າງົວນັ້ນຊົນຂ້າທາດຊາຍຍິງຂອງຜູ້ໃດ ເຈົ້າຂອງງົວຕ້ອງໃຫ້ເງິນແກ່ນາຍຂອງຂ້າທາດນັ້ນສາມສິບເຊເຂ ແລ້ວຕ້ອງເອົາຫີນຄວ່າງງົວນັ້ນໃຫ້ຕາຍເສຍ

³³ຖ້າຜູ້ໃດເປີດບໍ່ ຫລື ຊຸດບໍ່ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ປິດໄວ້ ແລ້ວມີງົວຫລື ລາຕົກລົງໄປຕາຍໃນບໍ່ນັ້ນ ³⁴ເຈົ້າຂອງບໍ່ຕ້ອງໃຫ້ຄ່າຊົດໃຊ້ລາວ ຕ້ອງເສຍເງິນຄ່າສັດນັ້ນໃຫ້ແກ່ເຈົ້າຂອງ ຊາກສັດທີ່ຕາຍນັ້ນຈະຕົກເປັນຂອງເຈົ້າຂອງບໍ່ ³⁵ຖ້າງົວຂອງຜູ້ໃດຊົນງົວຂອງຜູ້ອື່ນໃຫ້ຕາຍ ລາວຕ້ອງຂາຍງົວທີ່ເປັນຢູ່ ແລ້ວມາແບ່ງເງິນກັນ ແລະ ງົວທີ່ຕາຍນັ້ນໃຫ້ແບ່ງກັນດ້ວຍ ³⁶ຫລື ຖ້າຮູ້ແລ້ວວ່າງົວນັ້ນເຄີຍຊົນມາກ່ອນ ແຕ່ເຈົ້າຂອງບໍ່ໄດ້ກັກຂັງໄວ້ ເຈົ້າຂອງຕ້ອງໃຊ້ງົວແທນງົວ ແລະ ງົວທີ່ຕາຍນັ້ນກໍຕົກເປັນຂອງຕົນ”

ບົດທີ 22

ສິດທິອຳນາດຂອງເຈົ້າຂອງສັດ ແລະ ສິ່ງຂອງ

¹“ຖ້າຜູ້ໃດລັກງົວ ຫລື ແກະໄປຂ້າ ຫລື ຂາຍ ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນໃຊ້ງົວທ້າໂຕແທນງົວໜຶ່ງໂຕ ແລະ ແກະສີ່ໂຕແທນແກະໂຕໜຶ່ງ

²ຖ້າຜູ້ໃດເຫັນຄົນຂີ້ລັກກຳລັງຊຸດຮູເຂົ້າໄປ ແລ້ວໃຫ້ຕີຄົນຂີ້ລັກນັ້ນໃຫ້ຕາຍ ໂດຍທີ່ຜູ້ຕິບໍ່ຕ້ອງຖືກໂທດ ເພາະການຕີຄົນນັ້ນ ³ຖ້າເປັນຕອນກາງເວັນ ລາວຕ້ອງໄດ້ຮັບໂທດ ເພາະການຕີຄົນນັ້ນ ແຕ່ຜູ້ຮ້າຍນັ້ນຕ້ອງໃຫ້ຄ່າຊົດໃຊ້ ຖ້າລາວບໍ່ມີຫຍັງຈະໃຊ້ໃຫ້ ຕ້ອງຂາຍຕົວລາວເປັນຄ່າຂອງທີ່ລັກໄປນັ້ນ ⁴ຖ້າຈັບຂອງທີ່ລັກໄປນັ້ນໄດ້ຢູ່ໃນມືຂອງລາວ ຈະເປັນງົວກໍດີ ຫລື ລາກໍດີ ຫລື ແກະກໍດີ ຊຶ່ງຍັງເປັນຢູ່ ຂອງລັກນັ້ນຕ້ອງໃຫ້ຄ່າຊົດໃຊ້ເປັນສອງເທົ່າ

⁵ຖ້າຜູ້ໃດປ່ອຍໃຫ້ສັດກິນຂອງໃນນາ ຫລື ໃນສວນອະງຸ່ນ ຫລື ປ່ອຍສັດຂອງຕົນ ແລ້ວມັນໄປກິນໃນນາຂອງຜູ້ອື່ນ ລາວຕ້ອງໃຫ້ຄ່າຊົດໃຊ້ໂດຍໃຫ້ຂອງທີ່ດີທີ່ສຸດໃນນາຂອງຕົນ ແລະ ຂອງທີ່ດີທີ່ສຸດໃນສວນອະງຸ່ນຂອງຕົນເປັນຄ່າເສຍຫາຍ

⁶ຖ້າຈູດໄຟທີ່ກອງໜາມ ແລະ ໄຟລາມໄປຕິດກອງເຂົ້າ ຫລື ຕິດຕົ້ນເຂົ້າຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ກ່ຽວ ຫລື ຕິດທົ່ງນາໄໝ້ເສຍ ຜູ້ທີ່ຈູດໄຟນັ້ນຕ້ອງໃຊ້ຄ່າເສຍຫາຍເຕັມຈຳນວນ

⁷ຖ້າຜູ້ໃດຝາກເງິນ ຫລື ສິ່ງຂອງໄວ້ກັບເພື່ອນບ້ານແລ້ວຂອງນັ້ນຖືກລັກໄປຈາກເຮືອນຜູ້ນັ້ນ ຖ້າຈັບຄົນລັກໄດ້ຕ້ອງໃຊ້ແທນເປັນສອງເທົ່າ ⁸ຖ້າຈັບຄົນລັກບໍ່ໄດ້ ຈົ່ງນຳເຈົ້າຂອງເຮືອນມາຫາພວກຜູ້ພິພາກສາເພື່ອຈະເບິ່ງວ່າມີຂອງຕົນເອງໄດ້ລັກ ສິ່ງຂອງຂອງເພື່ອນເຮືອນນັ້ນ ຫລື ບໍ່ໃນຄະດີພ້ອງຮ້ອງທຸກຢ່າງ ຈະເປັນເລື່ອງງົວ ລາ ແກະ ຫລື ເສື້ອຜ້າ ຫລື ເລື່ອງສິ່ງຂອງໃດໆທີ່

ທາຍໄປ ຖ້າ ⁹ບໍ່ໃນຄະດີພ້ອງຮ້ອງທຸກຢ່າງ ຈະເປັນເລື່ອງງົວ ລາ ແກະ ຫລື ເລື້ອຜ້າ ຫລື ເລື້ອງສິ່ງຂອງໃດໆທີ່ທາຍໄປ ຖ້າມີຄົນມາອ້າງວ່າສິ່ງນີ້ສິ່ງນັ້ນເປັນຂອງຕົນ ຈົ່ງນໍາຄະດີຂອງຄູ່ຄວາມນັ້ນໄປທາພວກຜູ້ພິພາກສາ ພວກຜູ້ພິພາກສານັ້ນຈະຕັດສິນວ່າຜູ້ໃດຜິດ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງໃຊ້ຄ່າຊົດໃຊ້ເປັນສອງເທົ່າ ¹⁰ຖ້າຜູ້ໃດຝາກລາ ຫລື ງົວ ຫລື ແກະ ຫລື ສັດໃດໆໄວ້ກັບເພື່ອນບ້ານ ແລະ ສັດນັ້ນເກີດຕາຍລົງ ຫລື ເປັນອັນຕະລາຍ ຫລື ມີຜູ້ມາໄລ່ຕ້ອນໄປຈາກເຮືອນນັ້ນ ໂດຍບໍ່ມີໃຜເຫັນ ¹¹ຕ້ອງໃຫ້ຜູ້ຮັບຝາກນັ້ນປະຕິຍານຕົວຕໍ່ເພື່ອນບ້ານ ຕໍ່ພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພື່ອເບິ່ງວ່າ ມີຂອງລາວລັກຂອງຂອງເພື່ອນບ້ານນັ້ນຈົງຫລືບໍ່ ແລ້ວເຈົ້າຂອງນັ້ນຈະຕ້ອງຍິນຍອມ ສ່ວນຜູ້ຮັບຝາກນັ້ນບໍ່ຕ້ອງໃຫ້ຄ່າຊົດໃຊ້ ¹²ແຕ່ຖ້າສັດນັ້ນຖືກລັກໄປ ຂະນະເມື່ອຜູ້ຮັບຝາກຢູ່ນໍາ ຜູ້ຮັບຝາກຕ້ອງໃຫ້ຄ່າຊົດໃຊ້ແກ່ເຈົ້າຂອງ ¹³ຖ້າມີສັດຮ້າຍມາກັດຈີກສັດນັ້ນຕາຍ ຈົ່ງເອົາຊາກມາໃຫ້ກວດເບິ່ງເປັນຫລັກຖານ ແລ້ວຜູ້ຮັບຝາກບໍ່ຕ້ອງໃຫ້ຄ່າຊົດໃຊ້ແທນສັດຖືກກັດຈີກນັ້ນ

¹⁴ຖ້າຜູ້ໃດຍືມສິ່ງໃດໆໄປຈາກເພື່ອນບ້ານແລ້ວເກີດເປັນອັນຕະລາຍ ຫລື ຕາຍລະຫວ່າງເວລາທີ່ເຈົ້າຂອງບໍ່ຢູ່ ຜູ້ຍືມຕ້ອງໃຫ້ຄ່າຊົດໃຊ້ເຕັມຕາມຈໍານວນ ¹⁵ຖ້າເຈົ້າຂອງຢູ່ນໍາ ຜູ້ຍືມບໍ່ຕ້ອງໃຫ້ຄ່າຊົດໃຊ້ ຖ້າເປັນຂອງເຊົ້າ ໃຫ້ເອົາແຕ່ຄ່າເຊົ້າເທົ່ານັ້ນ

ກົດໝາຍກ່ຽວກັບສິນລະທໍາ ແລະ ສາດສະຫນາ

¹⁶ຖ້າຜູ້ໃດຫລອກລວງຍິງພົມມະຈາລີທີ່ຍັງບໍ່ມີຄູ່ໝັ້ນ ແລະ ນອນຮ່ວມກັບຍິງນັ້ນ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງເສຍເງິນສິນສອດ ແລະ ຕ້ອງຮັບຍິງນັ້ນເປັນເມຍຂອງຕົນ ¹⁷ຖ້າພໍ່ບໍ່ຍອມຢ່າງເດັດຂາດທີ່ຈະຍົກຍິງນັ້ນໃຫ້ເປັນເມຍ ລາວກໍຕ້ອງເສຍເງິນເທົ່າສິນສອດຕາມທໍານຽມສູ່ຂໍ້ຍິງພົມມະຈາລີນັ້ນ

¹⁸ສໍາລັບຍິງແມ່ມົດ ເຈົ້າຢ່າໃຫ້ລອດຊີວິດຢູ່ເລີຍ

¹⁹ຜູ້ໃດຮ່ວມສົມສູ່ທາງເພດກັບສັດ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກລົງໂທດເຖິງຕາຍ

²⁰ຜູ້ໃດຖວາຍບູຊາແກ່ພະຕ່າງໆເວັ້ນແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງດຽວ ຜູ້ນັ້ນຕ້ອງຖືກທໍາລາຍເສຍຊີວິດ

²¹ເຈົ້າຢ່າບົບບັງຄັບ ຫລື ຂົ່ມເຫງຄົນຕ່າງດ້າວເລີຍ ເພາະເຈົ້າທັງຫລາຍກໍເຄີຍເປັນຄົນຕ່າງດ້າວຢູ່ໃນປະເທດເອຢິບ

²²ຢ່າຂົ່ມເຫງແມ່ໝ້າຍ ຫລື ລູກກໍາພ້າພໍ່ ²³⁻²⁴ຖ້າເຈົ້າຂົ່ມເຫງເຂົາໂດຍວິທີໃດກໍຕາມ ແລະ ເຂົາຮ້ອງທຸກເຖິງເຮົາ ເຮົາຈະຟັງຄໍາຮ້ອງທຸກຂອງເຂົາແນ່ນອນຄວາມຮ້າຍຂອງເຮົາຈະຮ້ອນຂຶ້ນ ແລະ ເຮົາຈະປະຫານເຈົ້າດ້ວຍດາບ ເມຍຂອງເຈົ້າຈະຕ້ອງເປັນໝ້າຍ ແລະລູກຂອງເຈົ້າຈະຕ້ອງເປັນກໍາພ້າພໍ່

²⁵ຖ້າເຈົ້າໃຫ້ໄພພົນຂອງເຮົາຜູ້ທີ່ເປັນຄົນຍາກຈົນ ແລະຍືມເງິນຂອງເຈົ້າໄປ ຢ່າຖືວ່າຕົນເປັນເຈົ້າໜີ້ ແລະຢ່າຄິດດອກເບ້ຍຈາກຜູ້ນັ້ນ ²⁶ຖ້າເຈົ້າໄດ້ຮັບເສື້ອຄຸມຂອງເພື່ອນບ້ານໄວ້ເປັນຂອງປະກັນ ຈົ່ງຄືນຂອງນັ້ນໃຫ້ລາວກ່ອນຕາເວັນຕົກດິນ ²⁷ເພາະລາວມີເສື້ອຄຸມໂຕນັ້ນໂຕດຽວເປັນເຄື່ອງປົກຄຸມຮ່າງກາຍ ບໍ່ດັ່ງນັ້ນເວລານອນ ລາວຈະເອົາຫຍັງຫົມ? ຕໍ່ມາ ເມື່ອລາວທູນຮ້ອງທຸກຕໍ່ເຮົາ ເຮົາຈະຮັບຟັງ ເພາະເຮົາເປັນຜູ້ມີເມດຕາກະລຸນາ

²⁸ຢ່າດໍາພຣະເຈົ້າ ຫລື ສາບແຊ່ງຜູ້ປົກຄອງຊົນຊາດຂອງເຈົ້າ

²⁹ຢ່າຊັກຊ້າທີ່ຈະນຳພຶດຜົນ ແລະ ນຳໝາກໄມ້ອັນທຳອິດຂອງເຈົ້າມາຖວາຍພຣະເຈົ້າ ຈົ່ງຖວາຍລູກຊາຍຫົວປີຂອງເຈົ້າໃຫ້ແກ່ເຮົາ ³⁰ສຳລັບງົວ ແລະ ແບ້ ແກະຂອງເຈົ້າ ຈົ່ງເຮັດດັ່ງນັ້ນຄືກັນ ໃຫ້ລູກມັນຢູ່ກັບແມ່ເຈັດວັນ ເຖິງວັນທີ່ແປດຈົ່ງພາມາຖວາຍແກ່ເຮົາ

³¹ເຈົ້າທັງຫລາຍເປັນຄົນບໍລິສຸດອຸທິດແກ່ເຮົາ ເຫດສະນັ້ນ ເມື່ອສັດທີ່ຖືກກັດຕາຍໃນທົ່ງນາເຈົ້າຢ່າກິນ ຈົ່ງຖິ້ມໃຫ້ໝາກິນເສຍ”

ບົດທີ 23

ກົດສິນລະທຳ

¹“ຢ່ານຳເລື່ອງບໍ່ຈິງໄປບອກຕ່ຳກັນ ຢ່າຮ່ວມມືເປັນພະຍານໃສ່ຮ້າຍຜູ້ອື່ນ ຮ່ວມກັບຄົນຊົ່ວ

²ຢ່າເຮັດຊົ່ວຕາມຢ່າງຄົນຈຳນວນຫລາຍທີ່ເຂົາເຮັດກັນນັ້ນເລີຍ ຢ່າອ້າງພະຍານເຂົ້າຂ້າງໝູ່ຫລາຍ ຈະເຮັດໃຫ້ຂາດຄວາມຍຸດຕິທຳໄປ ³ທັງຢ່າເຂົ້າຂ້າງຄົນຈົນໃນຄະດີຂອງເຂົາ

⁴ຖ້າເຈົ້າພົບງົວ ຫລື ລາຂອງສັດຕູຫລົງມາ ຈົ່ງພາໄປສົ່ງຄືນໃຫ້ເຈົ້າຂອງຈົນໄດ້ ⁵ຖ້າເຫັນລາຂອງຜູ້ທີ່ກຽດຊັງເຈົ້າລົ້ມລົງເພາະບັນທຸກຂອງໜັກ ຢ່າໄດ້ເມີນເສີຍເສຍ ຈົ່ງຊ່ວຍເຂົາຢືກມັນຂຶ້ນ

⁶ເຈົ້າຢ່າບິດເບືອນຄຳພິພາກສາໃຫ້ຜິດໄປຈາກຄວາມຍຸດຕິທຳທີ່ຄົນຈົນຄວນໄດ້ຮັບໃນຄະດີຂອງເຂົາ ⁷ເຈົ້າຈົ່ງຫລີກໃຫ້ຫ່າງໄກຈາກການໃສ່ຄວາມຄົນອື່ນ ຢ່າປະທານຊີວິດຄົນທີ່ປາດສະຈາກຄວາມຜິດ ແລະ ຄົນຊອບທຳ ເພາະເຮົາຈະບໍ່ຍົກໂທດໃຫ້ຄົນຊົ່ວ

⁸ຢ່າຮັບສິນບົນເລີຍ ເພາະວ່າສິນບົນເຮັດໃຫ້ຄົນຕາດີກາຍເປັນຄົນຕາບອດໄປ ແລະ ພິກຄະດີຂອງຄົນຊອບທຳເສຍໄດ້

⁹ເຈົ້າຢ່າຂົ່ມເຫງຄົນຕ່າງດ້າວເພາະເຈົ້າຮູ້ຈັກໃຈຄົນຕ່າງດ້າວແລ້ວ ເພາະວ່າເຈົ້າທັງຫລາຍກໍເຄີຍເປັນຄົນຕ່າງດ້າວໃນປະເທດເອຢິບມາກ່ອນ

ປີແຫ່ງການຢຸດພັກ

¹⁰ຈົ່ງຫວ່ານພຶດ ແລະ ກຽວເກັບຜົນໃນນາຂອງເຈົ້າຕະຫລອດຫົກປີ ¹¹ແຕ່ປີທີເຈັດນັ້ນຈົ່ງງົດເສຍ ບ່ອຍໃຫ້ນານັ້ນວ່າງຢູ່ ເພື່ອໃຫ້ຄົນຈົນໃນຊົນຊາດຂອງເຈົ້າເກັບກິນ ສ່ວນທີ່ເຫລືອນອກນັ້ນກໍໃຫ້ສັດປ່າກິນ ສ່ວນສວນອະງຸ່ນ ແລະ ສວນໝາກກອກເທດ ເຈົ້າຈົ່ງເຮັດຢ່າງດຽວກັນ ¹²ຈົ່ງເຮັດການງານຂອງເຈົ້າຫົກວັນ ແຕ່ໃນວັນທີເຈັດນັ້ນຈົ່ງຢຸດງານ ເພື່ອງົວ ລາຂອງເຈົ້າຈະໄດ້ພັກ ແລະ ລູກຊາຍຂ້າໃຊ້ຂອງເຈົ້າ ກັບຄືນຕ່າງດ້າວຈະໄດ້ພັກຜ່ອນໃຫ້ສົດຊື່ນດ້ວຍ

¹³ສິ່ງທັງປວງທີ່ເຮົາສັ່ງເຈົ້າໄວ້ນັ້ນຈົ່ງລະວັງ ຖືໃຫ້ດີ ແລະ ຢ່າອອກຊິພະອິນເລີຍ ຢ່າໃຫ້ໄດ້ຍິນຊື່ຂອງພະເທລຳນັ້ນອອກຈາກປາກຂອງເຈົ້າ

ເທດສະການປະຈຳປີ

¹⁴ຈົ່ງຖືເທດສະການຖວາຍແກ່ເຮົາປີລະສາມເທື່ອ ¹⁵ຈົ່ງຖືເທດສະການກິນເຂົ້າຈີ່ບໍ່ມີເຊື້ອແປ້ງຕາມເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ (ໃນເດືອນອາບິບ ອັນເປັນເດືອນຊຶ່ງເຮົາບັນຊາໄວ້ ເຈົ້າຈົ່ງກິນເຂົ້າຈີ່ບໍ່ມີເຊື້ອແປ້ງເຈັດວັນຕາມທີ່ເຮົາສັ່ງເຈົ້າໄວ້ແລ້ວເພາະໃນເດືອນນັ້ນເຈົ້າອອກຈາກເອຢິບ ຢ່າໃຫ້ຜູ້

ໃດມາເຝົ້າເຮົາມີເປົ່າເລີຍ)

¹⁶ຈົ່ງຖືເທດສະການກິນລ້ຽງສະຫລອງການເກັບກຸ່ວ ຖວາຍພຶດຕິນທຳອິດທີ່ເກີດຈາກແຮງງານຂອງເຈົ້າ ຊຶ່ງເຈົ້າໄດ້ຫວ່ານພຶດລົງໃນນາ ເຈົ້າຈົ່ງຖືເທດສະການກິນລ້ຽງສະຫລອງການເກັບພຶດຕິນປາຍປີ ເມື່ອເຈົ້າເກັບພຶດຕິນຈາກທົ່ງນາອັນເປັນຜົນງານຂອງເຈົ້າ ¹⁷ໃຫ້ຜູ້ຊາຍທັງປວງເຂົ້າເຝົ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າປີລະສາມເທື່ອ

¹⁸ຢ່າຖວາຍເລືອດຈາກເຄື່ອງບູຊາຂອງເຮົາ ພ້ອມກັບເຂົ້າຈີ່ມີເຊື້ອແບ່ງ ຫລື ປ່ອຍໃຫ້ມີເຂມັນໃນເຄື່ອງບູຊາຂອງເຮົາເຫລືອຢູ່ຈົນເຖິງຮຸ່ງເຮົາ

¹⁹ພຶດຕິນອັນດີເລີດ ຊຶ່ງໄດ້ເກັບເທື່ອທຳອິດຈາກໂຮ່ນາຂອງເຈົ້ານັ້ນ ຈົ່ງນຳມາຖວາຍໃນພຣະວິຫານພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ຢ່າຕົ້ມເນື້ອລູກແບ້ດ້ວຍນ້ຳນົມຂອງແມ່ມັນເລີຍ

ລະບຽບໃນການຊະນະແຜ່ນດິນການາອານ

²⁰ເບິ່ງແມ, ເຮົາໃຊ້ຜູ້ສົ່ງຂ່າວສະຫວັນອົງໜຶ່ງຢ່າງນຳໜ້າພວກເຈົ້າ ເພື່ອຄອຍຖ້າລະວັງຮັກສາພວກເຈົ້າຕາມທາງ ນຳໄປເຖິງບ່ອນທີ່ເຮົາໄດ້ຕຽມໄວ້ ²¹ຈົ່ງເອົາໃຈໃສ່ຜູ້ສົ່ງຂ່າວນັ້ນ ແລະ ເຊື່ອຟັງສຽງຂອງເຂົາ ຢ່າຝ່າຝືນເຂົາ ເພາະເຂົາຈະບໍ່ຍົກໂທດການລະເມີດໃຫ້ເຈົ້າເລີຍ ດ້ວຍວ່າເຂົາກະທຳໃນນາມຂອງເຮົາ ²²ຖ້າເຈົ້າທັງຫລາຍເຊື່ອຟັງສຽງຂອງເຂົາແທ້ໆ ແລະ ເຮັດທຸກສິ່ງຕາມທີ່ເຮົາສັ່ງໄວ້ ເຮົາຈະເປັນສັດຕູຕໍ່ສັດຕູຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຈະເປັນສັດຕູຕໍ່ຜູ້ທີ່ຕໍ່ສູ້ພວກເຈົ້າ ²³ດ້ວຍວ່າທູດສະຫວັນຂອງເຮົາຈະໄປຂ້າງໜ້າພວກເຈົ້າ ແລະ ຈະນຳພວກເຈົ້າໄປເຖິງຄົນອະໂມຣິດ ຄົນຣິດຕິ ຄົນເປຣິຊີ ຄົນການາອານ ຄົນຣີວີ ແລະຄົນເຢບູດ ແລ້ວເຮົາຈະຕັດຄົນເຫລົ່ານັ້ນອອກເສຍ

²⁴ຢ່າຂາບໄຫວ້ພະຂອງເຂົາ ຫລື ບົວລະບັດ ຫລື ເຮັດຕາມແບບຢ່າງທີ່ພວກເຂົາກະທຳ ແຕ່ຈົ່ງທຳລາຍຮູບເຄົາລົບຂອງເຂົາ ແລະ ຕີເສົາສັກສິດຂອງເຂົາເສຍໃຫ້ແຫລກລະອຽດ ²⁵ຈົ່ງບົວລະບັດພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ແລ້ວພຣະອົງຈະຊົງອວຍພອນແກ່ອາຫານ ແລະ ນ້ຳຂອງເຈົ້າ ເຮົາຈະບັນດານໃຫ້ພະຍາດຕ່າງໆຫາຍໄປຈາກທ່າມກາງພວກເຈົ້າ ²⁶ຈະບໍ່ມີການຫລຸລູກ ຫລື ເປັນໝັນໃນດິນແດນຂອງເຈົ້າ ເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າມີອາຍຸຍືນຍາວ

²⁷ເຮົາຈະບັນດານໃຫ້ເກີດຄວາມຍ້ານກົວຂຶ້ນກ່ອນໜ້າພວກເຈົ້າ ເຮົາຈະທຳລາຍຊາວເມືອງທັງປວງທີ່ພວກເຈົ້າໄປຜະເຊີນໜ້ານັ້ນ ເຮົາຈະໃຫ້ພວກສັດຕູທັງປວງຫັນຫລັງໜີພວກເຈົ້າ ²⁸ເຮົາຈະໃຊ້ໃຫ້ຜູ້ຕໍ່ລ່ວງໜ້າໄປກ່ອນພວກເຈົ້າ ພວກມັນຈະໄລ່ຄົນຣີວີ ຄົນການາອານ ຄົນຣິດຕິ ໄປໃຫ້ພົ້ນໜ້າພວກເຈົ້າ ²⁹ເຮົາຈະບໍ່ໄລ່ເຂົາໄປໃຫ້ພົ້ນໜ້າພວກເຈົ້າໃນລະຍະບິດຽວ ຍ້ານວ່າ ແຜ່ນດິນຈະຮົກຮ້າງໄປ ແລະ ສັດປ່າຈະທະວີຈຳນວນຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຈົ້າ ³⁰ແຕ່ເຮົາຈະໄລ່ເຂົາໄປໃຫ້ພົ້ນໜ້າພວກເຈົ້າເທື່ອລະໜ້ອຍຈົນພວກເຈົ້າທະວີຈຳນວນຫລາຍຂຶ້ນ ແລ້ວໄດ້ຮັບດິນ ແດນນັ້ນເປັນກຳມະສິດ ³¹ເຮົາຈະກຳນົດເຂດແດນຂອງພວກເຈົ້າໄວ້ຕັ້ງແຕ່ທະເລແດງຈົນເຖິງທະເລຂອງຊາວຟິລິດສະຕິນ ຕັ້ງແຕ່ຖິ່ນກັນດານຈົນເຖິງແມ່ນ້ຳ ເພາະເຮົາຈະມອບຊາວເມືອງນັ້ນໄວ້ໃນມືຂອງພວກເຈົ້າ ໃຫ້ພວກເຈົ້າໄລ່ເຂົາໄປເສຍໃຫ້ພົ້ນໜ້າ

³²ພວກເຈົ້າຢ່າເຮັດຄຳໝັ້ນສັນຍາກັບເຂົາ ຫລື ກັບພະຂອງເຂົາເລີຍ ³³ເຂົາຈະອາໄສໃນ

ດິນແດນຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ ຍ້ານວ່າເຂົາຈະຊັກຈູງໃຫ້ເຈົ້າເຮັດບາບຕໍ່ເຮົາ ເພາະວ່າຖ້າພວກເຈົ້າ
ບົວລະບັດພະຂອງເຂົາ ເລື່ອງນີ້ກໍຈະເປັນບ້ວງແຮ້ວດັກຈັບເຈົ້າເປັນແນ່”

ບົດທີ 24

ຊົງໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາ

¹ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກໂມເຊວ່າ, “ເຈົ້າກັບອາໂຣນ ນາດາບ ອາບິຮູ ແລະ ພວກຫົວໜ້າ
ເຈັດສິບຄົນຂອງຊາວ ອິສຣາເອນ ຈົ່ງຂຶ້ນມາຫາເຮົາເທິງພູໃຫ້ຂາບໄຫວ້ເຮົາຢູ່ໃນໄລຍະໄກ.
²ໃຫ້ເຈົ້າຄົນດຽວເຂົ້າມາໃກ້ເຮົາ ຄົນອື່ນຢ່າເຂົ້າມາໃກ້ແລະ ຢ່າໃຫ້ປະຊາຊົນຂຶ້ນມາກັບເຈົ້າ.”

³ໂມເຊຈຶ່ງນຳຄຳສັ່ງກັບກົດໝາຍທັງໝົດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ມາຊື້ແຈງໃຫ້ປະຊາຊົນໄດ້ຮູ້
ປະຊາຊົນທັງໝົດໄດ້ຕອບເປັນສຽງດຽວກັນວ່າ, “ຖ້ອຍຄຳທັງໝົດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງສັ່ງນັ້ນ
ພວກເຮົາຈະເຮັດຕາມ” ໂມເຊໄດ້ຈາລຶກຂໍ້ຄຳສັ່ງທັງໝົດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄວ້. ⁴ຕອນເຊົ້າມືດ
ຂອງມື້ຕໍ່ມາ ໂມເຊໄດ້ສ້າງແທ່ນບູຊາໄວ້ທີ່ຕີນພູ ແລະ ໄດ້ຕັ້ງຫີນສິບສອງກ້ອນຕາມຈຳນວນ
ຕະກູນຂອງ ອິສຣາເອນ ໄວ້ເປັນອະນຸສອນ. ⁵ຕໍ່ມາ ໂມເຊ ໄດ້ໃຊ້ພວກຄົນໜຸ່ມຊາວ ອິສຣາເອນ
ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະ ເຜົາງົວຖວາຍ ເພື່ອຄວາມສາມັກຄີແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ⁶ໂມເຊໄດ້
ແບ່ງເລືອດງົວເຄິ່ງໜຶ່ງໄວ້ໃນຊາມ. ⁷ອີກເຄິ່ງໜຶ່ງໄດ້ຊິດໃສ່ແທ່ນບູຊາ ແລ້ວເພິ່ນໄດ້ອ່ານໜັງ ສີ
ຄຳໝັ້ນສັນຍາດ້ວຍສຽງດັງຕໍ່ໜ້າປະຊາຊົນ ຜູ້ຊົງເວົ້າວ່າ, “ພວກເຮົາຈະເຊື່ອຟັງ ແລະ ເຮັດ
ຕາມທຸກຢ່າງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສັ່ງ.” ⁸ຂະນະນັ້ນ ໂມເຊໄດ້ເອົາເລືອດໃນຊາມຊິດໃສ່ປະຊາ-
ຊົນ ແລະ ເວົ້າວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ນີ້ແມ່ນເລືອດແຫ່ງຄຳໝັ້ນສັນຍາທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງມອບ
ແກ່ເຈົ້າດ້ວຍຄຳສັ່ງທັງໝົດຂອງພຣະອົງ.”

⁹ໂມເຊ ອາໂຣນ ນາດາບ ອາບິຮູ ແລະ ພວກຫົວໜ້າເຈັດສິບຄົນຂອງຊາວ ອິສຣາເອນໄດ້
ຂຶ້ນໄປເທິງພູ ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າຂອງຊາວ ອິສຣາເອນ. ¹⁰ຢູ່ລຸ່ມພຣະບາດຂອງພຣະ-
ອົງ ມີສິ່ງໜຶ່ງເບິ່ງຄືກັບແກ້ວໄພທູນສີສຸກໃສ່ຄືກັບທ້ອງຟ້າ. ¹¹ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ທຳຮ້າຍບັນດາຫົວ-
ໜ້າຂອງຊາວ ອິສຣາເອນ ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຍັງມີຊີວິດ ແລະ ກິນດື່ມຢູ່ຕໍ່ໄປ.

ໂມເຊເທິງພູຊິນາຍ

¹²ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກໂມເຊວ່າ, “ຈົ່ງຂຶ້ນມາຫາເຮົາເທິງພູ ແລະ ພັກຢູ່ທີ່ນີ້ ເຮົາຈະໃຫ້
ແຜ່ນຫີນທີ່ມີຂໍ້ພຣະທຳ ແລະ ຂໍ້ບັນຍັດແກ່ເຈົ້າ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ຈາລຶກໄວ້ເພື່ອສອນປະຊາຊົນ.”
¹³ໂມເຊຈຶ່ງຕຽມຕົວຂຶ້ນໄປເທິງພູຂອງພຣະເຈົ້າ ພ້ອມກັບໂຢຊວຍຄົນໃຊ້ຂອງຕົນ. ¹⁴ໂມເຊໄດ້
ເວົ້າກັບພວກຫົວໜ້າວ່າ, “ຈົ່ງລໍຖ້າພວກຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ທີ່ນີ້ຈົນກວ່າເຮົາຈະກັບມາຫາພວກເຈົ້າອີກ
ອາໂຣນກັບຮູເຣໄດ້ຢູ່ນຳພວກທ່ານ ຖ້າມີເລື່ອງຫຍັງເກີດຂຶ້ນ ກໍໃຫ້ໄປຫາທ່ານທັງສອງນີ້ເດີ.”

¹⁵⁻¹⁶ໂມເຊໄດ້ຂຶ້ນໄປເທິງພູ ແລະ ມີເມກປົກຫຸ້ມພູນັ້ນຢູ່ ພຣະລັດສະໝີ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ລົງມາເທິງພູຊິນາຍ ເມກໄດ້ປົກຫຸ້ມພູນັ້ນຢູ່ເປັນເວລາຫົກມື້ ໃນມື້ຖ້ວນເຈັດ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງເອີ້ນ ໂມເຊ ຈາກທ່າມກາງໝູ່ເມກ. ¹⁷(ຊາວ ອິສຣາເອນ ໄດ້ເຫັນພຣະລັດ-
ສະໝີຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຄືເຫັນເປັນເໝືອນກັບແປວ ໄຟລຸກໄໝ້ຢູ່ເທິງຈອມພູ).

¹⁸ໂມເຊໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເມກ ແລະ ຂຶ້ນໄປເທິງພູ ແລ້ວໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນເປັນເວລາສີ່ສິບມື້ສີ່ສິບຄືນ.

ບົດທີ 25

ອິສຣາເອນຊ່ວຍກັນຖວາຍເພື່ອສ້າງຫໍເຕັມສັກສິດ

¹ຝ່າຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວກັບ ໂມເຊວ່າ ²“ຈົ່ງສັ່ງຊົນຊາດອິສຣາເອນໃຫ້ນຳຂອງມາຖວາຍແກ່ເຮົາ ຂອງນັ້ນໃຫ້ຮັບມາຈາກທຸກໆຄົນທີ່ເຕັມໃຈຖວາຍ ³ຂອງຖວາຍຊຶ່ງເຈົ້າຈະຕ້ອງຮັບຈາກເຂົາຄື ທອງຄຳ ເງິນ ທອງສຳລິດ ⁴ດ້າຍສີຟ້າ ສີມ່ວງ ສີແດງເຂັ້ມ ຜ້າປານເນື້ອລະອຽດແລະຂົນແບ້ ⁵ໜັງແກະໂຕຜູ້ຍ້ອມສີແດງ ໜັງເທຣັງ ແລະໄມ້ກະຖິນເທດ ⁶ນ້ຳມັນເຕີມຕະກຽງເຄື່ອງເທດປຸງນ້ຳມັນສຳລັບເຈີມ ແລະປຸງເຄື່ອງຫອມ ⁷⁻⁹ພອຍສີນ້ຳເຂົ້າ ແລະພອຍສຳລັບຝັງໃນເອໂຟດ ແລະທັບຊວງ. ແລ້ວໃຫ້ເຂົາສ້າງສະຖານບໍລິສຸດຖວາຍແກ່ເຮົາ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົາແບບຢ່າງຫໍເຕັມສັກສິດແລະເຄື່ອງທັງປວງຂອງຫໍເຕັມນັ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງເຮັດຕາມທີ່ເຮົາແຈ້ງໄວ້ແກ່ເຈົ້ານີທຸກປະການ

ຫີບຄຳໝັ້ນສັນຍາ

¹⁰ໃຫ້ເຂົາເຮັດຫີບໃບໜຶ່ງດ້ວຍໄມ້ກະຖິນເທດ ຍາວສອງສອກຄືບ ກວ້າງສອກຄືບ ແລະ ສູງສອກຄືບ ¹¹ຫີບນັ້ນທຸ່ມດ້ວຍທອງຄຳບໍລິສຸດທັງດ້ານໃນ ແລະດ້ານນອກ ແລ້ວເຮັດຂອບຄຳອ້ອມຮອບຫີບນັ້ນ. ¹²ໃຫ້ຫລໍ່ທູທອງຄຳສີ່ຫຼູ່ສຳລັບສອດຄານຫາມຫີບນັ້ນ ຕິດໄວ້ທີ່ມຸມທັງສີ່ເບື້ອງມີສອງຫູ ແລະເບື້ອງນັ້ນສອງຫູ ¹³ໃຫ້ເຮັດຄານຫາມດ້ວຍໄມ້ກະຖິນເທດທຸ່ມດ້ວຍທອງຄຳ ¹⁴ແລ້ວສອດຄານຫາມເຂົ້າທິທູຂ້າງຫີບສຳລັບໃຊ້ຍົກຫາມຫີບນັ້ນ ¹⁵ໄມ້ຄານຫາມໃຫ້ສອດໄວ້ໃນທູຂອງຫີບ ຢ່າຖອດອອກ ¹⁶ພຣະບັນຍັດທີ່ເຮົາຈະໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ຈົ່ງເກັບໄວ້ໃນຫີບນັ້ນ

¹⁷ແລ້ວຈົ່ງເຮັດພຣະທີ່ນັ່ງກະລຸນາ (ຝາອັດຫີບ) ດ້ວຍທອງຄຳບໍລິສຸດ ຍາວສອງສອກຄືບ ກວ້າງສອກຄືບ ¹⁸⁻²⁰ຈົ່ງເຮັດເທວະດາເຄຣຸບທອງຄຳສອງຮູບ ໂດຍຕັ້ງໄວ້ທີ່ປາຍພຣະທີ່ນັ່ງກະລຸນາທັງສອງຂ້າງເຮັດເຄຣຸບໄວ້ທີ່ປາຍພຣະທີ່ນັ່ງກະລຸນາຂ້າງລະຮູບ ເຮັດເຄຣຸບນັ້ນ ແລະໃຫ້ຕອນປາຍທັງສອງຂ້າງຕິດເປັນເນື້ອດຽວກັບພຣະທີ່ນັ່ງກະລຸນາ ໃຫ້ເຄຣຸບກາງປົກອອກໄວ້ເບື້ອງເທິງ ປົກພຣະທີ່ນັ່ງກະລຸນາໄວ້ດ້ວຍປົກ ແລະໃຫ້ຫັນໜ້າເຂົ້າຫາກັນ ໃຫ້ເຄຣຸບຫັນໜ້າມາຫາພຣະທີ່ນັ່ງກະລຸນາ ²¹ແລ້ວຈົ່ງຕັ້ງພຣະທີ່ນັ່ງກະລຸນານັ້ນໄວ້ເທິງຫີບ ຈົ່ງບັນຈຸພຣະບັນຍັດ ຊຶ່ງເຮົາຈະໃຫ້ແກ່ເຈົ້າໄວ້ໃນຫີບນັ້ນ ²²ໃນທີ່ນັ້ນ ເຮົາຈະຢູ່ໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າເຝົ້າ ແລະຈະສົນທະນາກັບເຈົ້າຈາກພຣະທີ່ນັ່ງກະລຸນາລະຫວ່າງກາງເຄຣຸບທັງສອງ ຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ເທິງຫີບພຣະບັນຍັດ ເຮົາຈະສົນທະນາກັບເຈົ້າທຸກເລື່ອງ ຊຶ່ງເຮົາຈະສັ່ງເຈົ້າໃຫ້ປະກາດແກ່ຊົນຊາດ ອິສຣາເອນ

²³ແລ້ວຈົ່ງເອົາໄມ້ກະຖິນເທດມາເຮັດໂຕະຫນ່ວຍໜຶ່ງ ຍາວສອງສອກ ກວ້າງໜຶ່ງສອກ ແລະສູງສອກຄືບ ²⁴ເຈົ້າຈົ່ງທຸ່ມໂຕະນັ້ນດ້ວຍທອງຄຳບໍລິສຸດ ແລະເຮັດກະຈັງທອງຄຳຮອບໂຕະນັ້ນດ້ວຍ ²⁵ຂອບນອກໂຕະນັ້ນເຮັດໃຫ້ກວ້າງໜຶ່ງຝາມີໂດຍຮອບ ແລ້ວເຮັດກະຈັງທອງຄຳປະກອບໃຫ້ຮອບຂອບນັ້ນ ²⁶ຈົ່ງເຮັດທູທອງຄຳສີ່ຫຼູ່ຕິດໄວ້ທີ່ມຸມຂາໂຕະທັງສີ່ ²⁷ທູນັ້ນໃຫ້ຕິດກັບຂອບນອກ ເພື່ອເອົາໄວ້ສອດຄານຫາມ ²⁸ເຈົ້າຈົ່ງເຮັດຄານຫາມດ້ວຍໄມ້ກະຖິນເທດ ທຸ່ມດ້ວຍທອງ-

ຄໍາ ໃຫ້ທາມໂຕະດ້ວຍໄມ້ນີ້ ²⁹ເຈົ້າຈົ່ງເຮັດຈານ ແລະປ່ວງ ຈອງ ແລະອ່າງນ້ຳທີ່ໃຊ້ສໍາລັບລົນເຄື່ອງດື່ມບູຊາ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເຈົ້າຈົ່ງເຮັດດ້ວຍທອງຄໍາບໍລິສຸດ ³⁰ແລະເຈົ້າຈົ່ງວາງເຂົ້າຈີ່ພ້າພະພັກໄວ້ເທິງໂຕະນັ້ນຕໍ່ໜ້າເຮົາເປັນນິດ

³¹ເຈົ້າຈົ່ງເຮັດຄັນຕະກຽງອັນໜຶ່ງດ້ວຍທອງຄໍາບໍລິສຸດ ຈົ່ງໃຊ້ຄ້ອນຕິເຮັດຄັນຕະກຽງ ໃຫ້ທັງລໍາຕົວ ກິ່ງ ດອກ ດອກຈູມ ແລະກົບຕິດເປັນເນື້ອດຽວກັນກັບຄັນຕະກຽງນັ້ນ ³²ໃຫ້ມີກິ່ງຫົກກິ່ງ ແຍກອອກຈາກຄັນຕະກຽງນັ້ນຂ້າງລະສາມກິ່ງ ³³ກິ່ງໜຶ່ງມິດອກເໝືອນດອກໄມ້ພາກບົກສາມດອກ ທຸກໆດອກໃຫ້ມິດອກຈູມ ແລະກົບ ອີກກິ່ງໜຶ່ງ ໃຫ້ມິດອກສາມດອກເໝືອນດອກພາກບົກບານທຸກໆດອກໃຫ້ມິດອກຈູມ ແລະກົບໃຫ້ເປັນດັ່ງນີ້ ທັງຫົກກິ່ງຂຶ້ງຍື່ນອອກຈາກຄັນຕະກຽງ ³⁴ສໍາລັບຄັນຕະກຽງນັ້ນ ໃຫ້ມິດອກສີ່ດອກເໝືອນດອກໄມ້ພາກບົກ ທັງດອກຈູມ ແລະກົບ ³⁵ກ້ອງກິ່ງທຸກໆຄູ່ທັງຫົກກິ່ງທີ່ຄັນຕະກຽງນັ້ນ ໃຫ້ມິດອກຕູມເປັນເນື້ອດຽວກັນກັບຄັນຕະກຽງ ³⁶ດອກຈູມ ແລະກິ່ງເຮັດໃຫ້ເປັນເນື້ອດຽວກັນກັບຄັນຕະກຽງ ໃຫ້ທຸກສ່ວນເປັນເນື້ອດຽວກັນດ້ວຍທອງຄໍາບໍລິສຸດທີ່ໃຊ້ຄ້ອນຕິ

³⁷ຈົ່ງເຮັດຕະກຽງເຈັດດວງສໍາລັບຄັນຕະກຽງນັ້ນ ແລ້ວຈູດຕະກຽງໃຫ້ສ່ອງແສງໄປທາງໜ້າຄັນຕະກຽງ ³⁸ມິດຕັດໃສ່ຕະກຽງ ແລະຖາດໃສ່ມິດຕັດໃຫ້ເຮັດດ້ວຍທອງຄໍາບໍລິສຸດ ³⁹ຄັນຕະກຽງກັບເຄື່ອງໃຊ້ທຸກຢ່າງໃຫ້ເຮັດດ້ວຍທອງຄໍາບໍລິສຸດໜຶ່ງຕະລັນ^[1] ⁴⁰ຈົ່ງລະວັງເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຕາມແບບຢ່າງທີ່ເຮົາແຈ້ງແກ່ເຈົ້າເທິງພູເຂົາ.”

ບົດທີ 26 ຫໍເຕັນສັກສິດ

¹“ນອກຈາກນັ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງເຮັດຫໍເຕັນສັກສິດດ້ວຍຜ້າກັງສິບຜືນ ເຮັດດ້ວຍຜ້າປ່ານເນື້ອລະອຽດ ແລະຜ້າຖັກດ້ວຍດ້າຍຍ້ອມສີຟ້າ ສີມ່ວງ ສີແດງເຂັ້ມ ກັບໃຫ້ມີພາບເຄຣຸບຂອງຊ່າງຝີມືອອກແບບໄວ້ ²ຜ້າກັງຜືນໜຶ່ງໃຫ້ຍາວຊາວແປດສອກ ກວ້າງສີ່ສອກ ຜ້າກັງທຸກຜືນໃຫ້ເທົ່າກັນ ³ຜ້າກັງທ້າຜືນໃຫ້ເກາະຕິດກັນ ແລະອີກທ້າຜືນນັ້ນກໍໃຫ້ເກາະຕິດກັນດ້ວຍ ⁴ຈົ່ງເຮັດຫູຜ້າກັງດ້ວຍດ້າຍສີຟ້າຕິດໄວ້ຕາມຂອບຜ້າກັງດ້ານນອກສຸດຊຸດທີ່ໜຶ່ງ ແລະຕາມຂອບຜ້າກັງດ້ານນອກສຸດຊຸດທີ່ສອງ ຈົ່ງຕິດຫູໄວ້ຄືກັນ ⁵ຜ້າກັງຜືນໜຶ່ງໃຫ້ເຮັດຫູທ້າສິບຫູ ແລະຕາມຂອບຜ້າກັງຊຸດທີ່ສອງ ໃຫ້ເຮັດຫູທ້າສິບຫູໃຫ້ຊື່ກັນ ⁶ຈົ່ງເຮັດຂໍທອງຄໍາທ້າສິບຂໍສໍາລັບໃຊ້ເກາະຜ້າກັງ ເພື່ອໃຫ້ເປັນຫໍເຕັນສັກສິດດຽວກັນ

⁷ຈົ່ງເຮັດຜ້າກັງດ້ວຍຂົນແບ້ ສໍາລັບເປັນເຕັນຄຸມຫໍເຕັນສັກສິດຊັ້ນນອກອີກສິບເອັດຜືນ ⁸ຜ້າກັງຜືນໜຶ່ງໃຫ້ເຮັດຍາວສາມສິບສອກ ກວ້າງສີ່ສອກ ທັງສິບເອັດຜືນໃຫ້ເທົ່າກັນ ⁹ຜ້າກັງທ້າຜືນໃຫ້ເກາະຕິດກັນຕ່າງຫາກ ແລະຜ້າກັງອີກທ້າຜືນໃຫ້ເກາະຕິດກັນຕ່າງຫາກເຊັ່ນກັນ ¹⁰ແລະຜ້າ-

[1]ໜຶ່ງຕະລັນນ້ຳໜັກ 35 ກິໂລ [2]ທາຄັດແມ່ນສັດທະເລທີ່ມີໜັງລະອຽດດີ ພາສາອັງກິດ sea cow ຫຼື dugong

ກັງຜົນທີ່ຫົກນັ້ນ ຈົ່ງຫ້ອຍຊ້ອນລົງມາຂ້າງໜ້າທີ່ເຕັ້ນສັກສິດ ເຮັດຫຼຸທ້າສິບຫຼຸຕິດກັບຂອບຜ້າກັງ
ດ້ານນອກສຸດຊຸດໜຶ່ງ ແລະຫຼຸທ້າສິບຫຼຸຕິດກັບຂອບຜ້າກັງດ້ານນອກສຸດຊຸດທີສອງ ¹¹ແລ້ວເຮັດ
ຂໍທອງສໍາລິດທ້າສິບຂໍ ເກາະຂໍເຂົ້າທີ່ຫຼຸ ເກາະໃຫ້ຕິດເປັນເຕັ້ນຫລັງດຽວກັນ ¹²ຜ້າກັງເຕັ້ນສ່ວນ
ທີ່ເກີນຢູ່ ຄືຜ້າກັງເຄິ່ງໜຶ່ງສ່ວນທີ່ເຫລືອຢູ່ນັ້ນ ຈົ່ງໃຫ້ຫ້ອຍລົງມາດ້ານຫລັງທີ່ເຕັ້ນສັກສິດ
¹³ສ່ວນຜ້າກັງຄຸມທີ່ເຕັ້ນສັກສິດ ຊຶ່ງຍາວເກີນໄປຂ້າງລະໜຶ່ງສອກນັ້ນ ໃຫ້ຫ້ອຍລົງມາຂ້າງໆທີ່
ເຕັ້ນທັງຂ້າງນີ້ ແລະຂ້າງນັ້ນ ສໍາລັບໃຊ້ກໍາປັງ

¹⁴ເຄື່ອງດາດເຕັ້ນຂ້າງເທິງ ເຈົ້າຈົ່ງເຮັດດ້ວຍໜັງແກະໂຕຜູ້ ຍ້ອມສີແດງຊັ້ນໜຶ່ງ ແລະຄຸມ
ດ້ວຍໜັງທາຄັດ^[2] ອີກຊັ້ນໜຶ່ງ

¹⁵ໄມ້ຂອບສໍາລັບເຮັດຝາທີ່ເຕັ້ນນັ້ນ ໃຫ້ໃຊ້ໄມ້ກະຖິນເທດຕັ້ງຊື່ຂຶ້ນ ¹⁶ໄມ້ຂອບນັ້ນໃຫ້ຍາວ
ແຜ່ນລະສິບສອກ ກວ້າງສອກຄືບ ¹⁷ໃຫ້ມີເດືອຍຂອບລະສອງເດືອຍ ເດືອຍຂອບໜຶ່ງມີໄມ້ຂອບ
ນອກຕິດກັບເດືອຍອີກຂອບໜຶ່ງ ໄມ້ຂອບທີ່ເຕັ້ນທັງໝົດໃຫ້ເຮັດຢ່າງນີ້ ¹⁸ເຈົ້າຈົ່ງເຮັດໄມ້ຂອບທີ່
ເຕັ້ນດັ່ງນີ້ ເບື້ອງໃຕ້ໃຫ້ເຮັດຊາວແຜ່ນ ¹⁹ຈົ່ງເຮັດຖານຮອງຮັບດ້ວຍເງິນສີ່ສິບຖານສໍາລັບໄມ້
ຂອບຊາວແຜ່ນ ກ້ອງໄມ້ຂອບແຜ່ນໜຶ່ງໃຫ້ມີຖານຮອງຮັບແຜ່ນລະສອງຖານ ສໍາລັບສວມເດືອຍ
ສອງອັນ ²⁰ເບື້ອງທີ່ສອງຂອງທີ່ເຕັ້ນ ເບື້ອງທິດເໜືອນັ້ນ ໃຫ້ໃຊ້ໄມ້ຂອບຊາວແຜ່ນ ²¹ແລະເຮັດ
ຖານເງິນຮອງຮັບສີ່ສິບຖານ ກ້ອງໄມ້ຂອບໃຫ້ເຮັດຖານແຜ່ນລະສອງຖານ ²²ສ່ວນເບື້ອງຫລັງ
ທິດຕາເວັນຕົກຂອງທີ່ເຕັ້ນ ໃຫ້ເຮັດໄມ້ຂອບທຶກແຜ່ນ ²³ແລະເຮັດອີກສອງແຜ່ນສໍາລັບມຸມທີ່
ເຕັ້ນເບື້ອງຫລັງ ²⁴ໄມ້ຂອບນັ້ນຂ້າງລຸ່ມໃຫ້ແຍກກັນ ແຕ່ຕອນເທິງຍອດໃຫ້ຕິດກັນທີ່ຫຼຸທ້າອິດທັງ
ສອງແຫ່ງ ໃຫ້ເຮັດດັ່ງນີ້ກໍຈະເຮັດໃຫ້ເກີດມຸມສອງມຸມ ²⁵ຄືລວມເປັນໄມ້ຂອບແປດແຜ່ນນໍາກັນ
ແລະຖານເງິນສິບທຶກອັນກ້ອງໄມ້ຂອບໃຫ້ມີຖານຮອງຮັບແຜ່ນລະສອງຖານໄມ້

²⁶ເຈົ້າຈົ່ງເຮັດກອນດ້ວຍໄມ້ກະຖິນເທດທ້າອັນ ສໍາລັບໄມ້ຂອບຝາທີ່ເຕັ້ນເບື້ອງໜຶ່ງ ²⁷ແລະ
ກອນອີກທ້າອັນສໍາລັບຄັດໄມ້ຂອບຝາທີ່ເຕັ້ນອີກເບື້ອງໜຶ່ງ ແລະກອນອີກທ້າອັນສໍາລັບຄັດໄມ້
ຂອບຝາທີ່ເຕັ້ນເບື້ອງຫລັງ ຄືທາງຕາເວັນຕົກ ²⁸ກອນໂຕກາງຄືຢູ່ຕອນກາງຂອງໄມ້ຂອບສໍາລັບ
ຄັດຝາຮ້ອຍໃຫ້ຕິດກັນ ²⁹ຈົ່ງຫຸ້ມໄມ້ຂອບເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍທອງຄໍາ ແລະເຮັດຫຼຸໄມ້ຂອບດ້ວຍ
ທອງຄໍາສໍາລັບຮ້ອຍກອນ ແລະກອນນັ້ນໃຫ້ຫຸ້ມດ້ວຍທອງຄໍາ ³⁰ທີ່ເຕັ້ນນັ້ນ ເຈົ້າຈົ່ງຈັດຕັ້ງໄວ້
ຕາມແບບຢ່າງທີ່ເຮົາໄດ້ແຈ້ງແກ່ເຈົ້າແລ້ວທີ່ເທິງພູເຂົາ

³¹ຈົ່ງເຮັດຜ້າກັງຜົນໜຶ່ງ ຖັກດ້ວຍດ້າຍສີຟ້າ ສີມ່ວງ ສີແດງເຂັ້ມ ແລະດ້ວຍຜ້າປ່ານເນື້ອ
ລະອຽດ ໃຫ້ມີຮູບເຄຣຣູບຝີມີຂ້າງທີ່ໄດ້ອອກແບບໄວ້ ³²ຜ້າກັງນັ້ນໃຫ້ແຂວນໄວ້ດ້ວຍຂໍທອງຄໍາຢູ່
ເສົາໄມ້ກະຖິນເທດສີ່ເສົາທີ່ຫຸ້ມດ້ວຍທອງຄໍາ ແລະຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ເທິງຖານເງິນສີ່ອັນ ³³ຜ້າກັງນັ້ນໃຫ້
ເຂົາແຂວນໄວ້ກັບຂໍສໍາລັບເກາະຜ້າກັງ ແລ້ວເອົາທຶບພຣະບັນຍັດເຂົ້າມາໄວ້ຂ້າງໃນພາຍໃນຜ້າ-
ກັງ ແລະຜ້າກັງນັ້ນຈະເປັນໂຕແບ່ງທີ່ເຕັ້ນສັກສິດລະຫວ່າງທ້ອງບໍລິສຸດກັບທ້ອງທີ່ບໍລິສຸດທີ່ສຸດ
³⁴ພຣະທີ່ນັ່ງກະລຸນານັ້ນໃຫ້ຕັ້ງໄວ້ເທິງທຶບພຣະບັນຍັດໃນທ້ອງທີ່ບໍລິສຸດທີ່ສຸດ ³⁵ຈົ່ງຕັ້ງໂຕະໄວ້
ນອກຜ້າກັງ ແລະຈົ່ງຕັ້ງຄັນຕະກຽງໄວ້ທາງໃຕ້ໃນທີ່ເຕັ້ນກົງກັນຂ້າມກັບໂຕະ ເຈົ້າຈົ່ງຕັ້ງໂຕະ
ໄວ້ທາງເໜືອ

³⁶ເຈົ້າຈົ່ງເຮັດບັງຕາເບື້ອງປະຕູເຕັ້ນນັ້ນດ້ວຍດ້າຍສີພ້າ ສີມ່ວງ ສີແດງເຂັ້ມ ແລະດ້ວຍຜ້າປ່ານເນື້ອລະອງດປະກອບດ້ວຍຝີມີຊ່າງດ້າຍສີ ³⁷ຈົ່ງເຮັດເລົາຫ້າຕົ້ນດ້ວຍໄມ້ກະຖິນເທດສຳລັບຕິດບັງຕາຢູ່ປະຕູ ແລ້ວຫຸ້ມເສົານັ້ນດ້ວຍທອງຄຳ ຂໍແຂວນເສົາ ຈົ່ງເຮັດດ້ວຍທອງຄຳ ແລ້ວຫລໍ່ຖານທອງສຳລິດຫ້າຖານສຳລັບຮອງຮັບເສົານັ້ນ”

ບົດທີ 27

¹“ເຈົ້າຈົ່ງເຮັດແທ່ນບູຊາດ້ວຍໄມ້ກະຖິນເທດໃຫ້ຍາວຫ້າສອກ ກວ້າງຫ້າສອກ ໃຫ້ເປັນແທ່ນສີ່ຫລ່ຽມມົນທົນ ສູງສາມສອກ ²ຈົ່ງເຮັດຍອດແທ່ນເປັນຮູບເຂົາສັດຕິດໄວ້ທັງສີ່ມຸມຂອງແທ່ນໃຫ້ເປັນເນື້ອດຽວກັນກັບແທ່ນ ແລະຈົ່ງຫຸ້ມແທ່ນດ້ວຍທອງສຳລິດ ³ເຈົ້າຈົ່ງປັ້ນພໍ້ສຳລັບໃສ່ສິ່ງເປີເປື້ອນ ຂີ້ເຖົາ ຊ້ວນ ຊາມ ຂໍເກາະເນື້ອ ແລະຖາດຮອງໄຟ ຄືເຄື່ອງໃຊ້ສຳລັບແທ່ນທັງໝົດ ເຈົ້າຈົ່ງເຮັດດ້ວຍທອງສຳລິດ ⁴ແລ້ວເອົາທອງສຳລິດເຮັດຕາຂ່າຍປະດັບແທ່ນນັ້ນ ກັບເຮັດຫູທອງສຳລິດຕິດທີ່ມຸມທັງສີ່ຂອງຕາຂ່າຍ ⁵ຕາຂ່າຍນັ້ນໃຫ້ຢູ່ກ້ອງກະຈັງຂອງແທ່ນ ແລະໃຫ້ທ້ອຍຢູ່ຕັ້ງແຕ່ກາງແທ່ນລົງມາ ⁶ໄມ້ຄານຫາມແທ່ນໃຫ້ເຮັດດ້ວຍໄມ້ກະຖິນເທດ ແລະຫຸ້ມດ້ວຍທອງສຳລິດ ⁷ໄມ້ຄານນັ້ນໃຫ້ສອດໄວ້ໃນຫູ ໃນເວລາຫາມ ໄມ້ຄານຈະຢູ່ຂ້າງແທ່ນເບື້ອງລະອັນ ⁸ແທ່ນນັ້ນເຮັດດ້ວຍໄມ້ກະດານ (ໄມ້ເປັນໂກນ) ແຕ່ຂ້າງໃນແທ່ນກວ້າງຕາມແບບທີ່ແຈ້ງແກ່ເຈົ້າ ແລ້ວທີ່ພູເຂົາ ຈົ່ງໃຫ້ເຂົາເຮັດຢ່າງນັ້ນ

⁹ເຈົ້າຈົ່ງສ້າງລານຫໍເຕັ້ນ ໃຫ້ຮົ່ວເບື້ອງໃຕ້ມີຜ້າບັງ ລານນັ້ນເຮັດດ້ວຍຜ້າປ່ານເນື້ອລະອງດຍາວໜຶ່ງຮ້ອຍສອກ ¹⁰ໃຫ້ມີເສົາຊາວຕົ້ນກັບຖານທອງສຳລິດຮອງຮັບເສົາຊາວຖານ ຂໍຕິດເສົາ ແລະຮາວຍິດເສົານັ້ນ ໃຫ້ເຮັດດ້ວຍເງິນ ¹¹ທຳນອງດຽວກັນ ທາງທິດເໜືອໃຫ້ມີຜ້າບັງຍາວຮ້ອຍສອກ ຄືກັນກັບເສົາຊາວຕົ້ນ ແລະຖານທອງສຳລິດຊາວຖານ ຂໍຕິດເສົາ ແລະເຫລັກຕອກຍິດເສົານັ້ນ ໃຫ້ເຮັດດ້ວຍເງິນ ¹²ຕາມຄວາມກວ້າງຂອງລານທາງທິດຕາເວັນຕົກ ໃຫ້ມີຜ້າບັງຍາວຫ້າສິບສອກ ກັບເສົາສິບຕົ້ນ ແລະຖານຮອງຮັບເສົາສິບຖານ ¹³ຄວາມກວ້າງຂອງລານທາງທິດຕາເວັນອອກ ໃຫ້ຍາວຫ້າສິບສອກ ¹⁴ຜ້າບັງຮິມປະຕູຂ້າງໜຶ່ງໃຫ້ຍາວສິບຫ້າສອກ ມີເສົາສາມຕົ້ນ ແລະຖານຮອງຮັບເສົາສາມຖານ ¹⁵ອີກຂ້າງໜຶ່ງໃຫ້ມີຜ້າບັງຍາວສິບຫ້າສອກ ມີເສົາສາມຕົ້ນ ແລະຖານຮອງຮັບເສົາສາມຖານ ¹⁶ໃຫ້ມີຜ້າບັງຕາທີ່ປະຕູລານຍາວຊາວສອກ ຜ້າສີ-ພ້າ ສີມ່ວງ ສີແດງເຂັ້ມ ແລະຜ້າປ່ານເນື້ອລະອງດ ປະກອບດ້ວຍສີມີຂອງຊ່າງດ້າຍສີ ກັບເສົາສີຕົ້ນ ແລະຖານຮອງຮັບເສົາສີຖານ ¹⁷ເສົາອ້ອມຮອບລານທັງໝົດ ໃຫ້ມີເຫລັກຕອກສຳລັບຍິດເສົາໃຫ້ຕິດຕໍ່ກັນ ເຮັດດ້ວຍເງິນ ແລະໃຫ້ເຮັດຂໍດ້ວຍເງິນ ຖານຮອງຮັບເສົານັ້ນເຮັດດ້ວຍທອງສຳລິດ ¹⁸ຄວາມຍາວຂອງລານນັ້ນຈະເປັນຮ້ອຍສອກ ຄວາມກວ້າງຫ້າສິບສອກ ສູງຫ້າສອກ ກັນດ້ວຍຜ້າປ່ານເນື້ອລະອງດ ແລະມີຖານທອງສຳລິດ ¹⁹ເຄື່ອງໃຊ້ສອຍທັງປວງຂອງຫໍເຕັ້ນ ພ້ອມທັງຫລັກໝູດຂອງຫໍເຕັ້ນ ກັບຫລັກໝູດສຳລັບຮົ່ວທີ່ກັນລານທັງໝົດ ໃຫ້ເຮັດດ້ວຍທອງສຳລິດ

²⁰ເຈົ້າຈົ່ງສັ່ງຊົນຊາດ ອິສຣາເອນ ໃຫ້ນຳນ້ຳມັນໝາກກອກເທດບໍລິສຸດທີ່ຕົ້ນໄວ້ນັ້ນມາສຳລັບ

ເຕີມຕະກຽງ ເພື່ອຈະໃຫ້ຕະກຽງນັ້ນສ່ອງສະຫວ່າງຢູ່ສະເໝີ ²¹ໃນທໍ່ເຕັ້ນແຫ່ງຊຸມນຸມທາງນອກ ຜ້າກັງ ຊຶ່ງຢູ່ໜ້າທົບພຣະບັນຍັດ ໃຫ້ອາໂຣນ ແລະລູກຊາຍຂອງອາໂຣນ ເບິ່ງແຍງຕະກຽງນັ້ນ ຢູ່ຈໍາເພາະພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຕັ້ງແຕ່ເວລາທົວຄໍາຈົນເຖິງຮຸ່ງເຮົາ ໃຫ້ເປັນກົດເກນທີ່ຊົນ ຊາດອິສຣາເອນຕ້ອງປະຕິບັດຕາມຊົ່ວອາຍຸຂອງເຂົາ

ບົດທີ 28

¹ຈົ່ງນໍາອາໂຣນ ອ້າຍຂອງເຈົ້າກັບລູກຊາຍຂອງລາວແຍກອອກມາຈາກໝູ່ຊົນຊາດ ອິສຣາເອນ ໃຫ້ມາຢູ່ໄກ້ເຈົ້າ ເພື່ອຈະໃຫ້ບົວລະບັດເຮົາໃນຕໍາແໜ່ງປະໂລຫິດ ຄືທັງອາໂຣນກັບລູກ ຊາຍຂອງອາໂຣນ ຄືນາດາບ ອາບິຮູ ເອເລອາຊາ ກັບອິທາມາ ²ແລ້ວໃຫ້ເຮັດເຄື່ອງຍົດບໍລິສຸດສໍາລັບອາໂຣນອ້າຍຂອງເຈົ້າໃຫ້ສົມກຽດ ແລະງົດງາມ ³ໃຫ້ກ່າວແກ່ຄົນທັງປວງຜູ້ສະຫລຽວ ສະຫລາດ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ບັນດານໃຫ້ເຂົາມີຈິດໃຈອັນປະກອບດ້ວຍສະຕິປັນຍານັ້ນ ໃຫ້ເຂົາເຮັດ ເຄື່ອງຍົດສໍາລັບສະຖາປະນາອາໂຣນ ໃຫ້ບົວລະບັດເຮົາໃນຕໍາແໜ່ງປະໂລຫິດ.

ເຄື່ອງຍົດຂອງພວກປະໂລຫິດ

⁴ໃຫ້ເຂົາເຮັດເຄື່ອງຍົດດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ ຄືທັບຊວງ ເສື້ອເອໂຟດ ເສື້ອຄຸມ ເສື້ອຕາດມຸດ ຜ້າມາລາ ແລະສາຍຮັດແອວ ແລະໃຫ້ເຂົາເຮັດເຄື່ອງຍົດບໍລິສຸດສໍາລັບອາໂຣນອ້າຍຂອງເຈົ້າ ແລະ ລູກຊາຍຂອງເຂົາ ເພື່ອຈະໃຫ້ບົວລະບັດເຮົາໃນຕໍາແໜ່ງປະໂລຫິດ ⁵ໃຫ້ເຂົາເຫລົ່ານັ້ນຮັບເອົາ ທອງຄໍາ ດ້າຍສີຟ້າ ສີມ່ວງ ສີແດງເຂັ້ມ ແລະຜ້າປານເນື້ອລະອຽດ

⁶ໃຫ້ເຂົາເຮັດເອໂຟດ^[1] ດ້ວຍທອງຄໍາ ດ້ວຍດ້າຍສີຟ້າ ສີມ່ວງ ສີແດງເຂັ້ມ ແລະຜ້າປານ ເນື້ອລະອຽດ ຕັດດ້ວຍຝີມີຊ້າງອອກແບບ ⁷ແຖບທີ່ຜູກປ່າຂອງເອໂຟດນັ້ນ ໃຫ້ຕິດກັບຮິມຕອນ ເທິງທັງສອງສ່ວນ ເພື່ອຈະຕິດເປັນອັນດຽວກັນ ⁸ໃຫ້ຖັກສາຍຮັດຢ່າງປະນີດ ສໍາລັບຄາດທັບ ເອໂຟດ ໃຫ້ເຮັດດ້ວຍຊ່າງຝີມີຢ່າງດຽວກັນ ແລະໃຊ້ວັດຖຸຢ່າງດຽວກັບເອໂຟດ ຄືເຮັດດ້ວຍ ທອງຄໍາ ດ້າຍສີຟ້າ ສີມ່ວງ ສີແດງເຂັ້ມ ແລະຜ້າປານເນື້ອລະອຽດ

⁹ແລ້ວໃຫ້ໃຊ້ພອຍສີນໍ້າເຂົ້າສອງແຜ່ນ ສໍາລັບຈາລຶກຊີລູກຂອງອິສຣາເອນໄວ້ ¹⁰ພອຍແຜ່ນ ທີ່ໜຶ່ງໃຫ້ຈາລຶກຊີທົກຊີ ແລະແຜ່ນທີ່ສອງກໍໃຫ້ຈາລຶກຊີໄວ້ອີກທົກຊີທີ່ເຫລືອຢູ່ຕາມກຳເນີດ ¹¹ໃຫ້ຊ່າງແກະຈາລຶກຊີບັນດາລູກອິສຣາເອນໄວ້ທີ່ພອຍທັງສອງແຜ່ນນັ້ນ ຢ່າງດຽວກັນກັບແກະ ຕາແລ້ວຝັງໄວ້ເທິງກະໂບກທອງຄໍາ ຊຶ່ງມີລວດລາຍລະອຽດ ¹²ພອຍທັງສອງແຜ່ນນັ້ນໃຫ້ຕິດ ໄວ້ກັບເອໂຟດ ເທິງປ່າທັງສອງຂ້າງ ພອຍນັ້ນຈະເປັນທີ່ລະນຶກເຖິງບັນດາລູກແຫ່ງອິສຣາເອນ ແລະອາໂຣນ ຈະແບກຊື່ເຂົາທັງຫລາຍໄວ້ເທິງປ່າທັງສອງຈໍາເພາະພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນ ທີ່ລະນຶກ ¹³ເຈົ້າຈົ່ງເຮັດກະໂບກ (ກາຕິດຫນ້າເອິກ) ທອງຄໍາມີລວດລາຍລະອຽດສໍາລັບເປັນ ເຄື່ອງໝາຍຕໍາແໜ່ງ ¹⁴ກັບເຮັດສາຍສ້ອຍສອງສາຍດ້ວຍທອງຄໍາບໍລິສຸດ ເປັນສະຫລັອຍຖັກ

[1]ເອໂຟດ ເປັນເສື້ອແສ່ວຂອງປະໂລຫິດ

ກງວ ແລ້ວຕິດໄວ້ທີ່ກະໂບກນັ້ນ

¹⁵ຈົ່ງເຮັດທັບຂວງແຫ່ງການພິພາກສາ ດ້ວຍຜີມີຂ່າງທີ່ອອກແບບເຮັດ ເອໂຟດຄືເຮັດດ້ວຍ
ທອງຄຳ ດ້າຍສີຟ້າ ສີມ່ວງ ສີແດງເຂັ້ມ ແລະຜ້າປ່ານເນື້ອລະອຽດ ¹⁶ໃຫ້ເຮັດທັບຂວງເປັນຮູບ
ສີ່ຫລ່ຽມຈະຕຸລັດ ພັບທົບກາງ ຍາວຄົບໜຶ່ງ ກວ້າງຄົບໜຶ່ງ ¹⁷ຈົ່ງຝັງພອຍສີ່ແຖວເທິງທັບຂວງ
ນັ້ນ ແຖວທີ່ໜຶ່ງຝັງທັບທົມ ລູກລາຄຳ ແລະພອຍສີ່ແດງເຂັ້ມ ¹⁸ແຖວທີ່ສອງຝັງມໍລະກົດ ມະນີ-
ໂຊດ ແລະເພັດ ¹⁹ແຖວທີ່ສາມຝັງນິນ ໂມລາ ແລະພອຍສີ່ມ່ວງ ²⁰ແຖວທີ່ສີ່ຝັງພອຍຂຽວ
ພອຍສີ່ນ້ຳເຂົ້າ ແລະພອຍສີ່ນ້ຳຕານ ພອຍທັງໝົດນີ້ໃຫ້ຝັງໃນລວດລາຍອັນລະອຽດທີ່ເຮັດດ້ວຍ
ທອງຄຳ ²¹ພອຍເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ມີຊີ້ບັນດາລູກອິສຣາເອນ ສິບສອງຊື່ຈາລຶກໄວ້ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບ
ແກະຕາ ຈະມີຊື່ຕະກຸນທຸກຕະກຸນຕາມລຳດັບສິບສອງຕະກຸນ

²²ແລະເຈົ້າຈົ່ງເຮັດສາຍສ້ອຍ^[1] ຖັກກງວດ້ວຍທອງຄຳບໍລິສຸດສຳລັບທັບຂວງ ²³ແລະເຈົ້າຈົ່ງ
ເຮັດຫູທອງຄຳສອງຫູຕິດໄວ້ທີ່ມຸມເທິງທັງສອງຂອງທັບຂວງ ²⁴ສ່ວນສາຍສ້ອຍທີ່ເຮັດດ້ວຍ
ທອງຄຳນັ້ນ ໃຫ້ເກາະດ້ວຍຫູທີ່ມຸມທັບຂວງ ²⁵ແລະປາຍສາຍສ້ອຍອີກສອງຂ້າງໃຫ້ຕິດກັບກະ-
ໂບກທີ່ມີລວດລາຍລະອຽດ ທັງສອງໃຫ້ຕິດໄວ້ທາງໜ້າແຖບຍຶດ ເອໂຟດທັງສອງຂ້າງເທິງບ່າ
²⁶ຈົ່ງເຮັດຫູທອງຄຳສອງອັນຕິດໄວ້ທີ່ມຸມລຸ່ມທັງສອງຂ້າງຂອງທັບຂວງ ທາງໃນທີ່ຕິດເອໂຟດ
²⁷ຈົ່ງເຮັດແຫວນຄຳອີກສອງວົງຜູກຕິດກັນກັບທາງລຸ່ມຂອງສາຍດຶງ ທັງສອງຂ້າງທາງໜ້າບ່າ
ໄຫລ່ຂອງເສື້ອຄຸມ ເອໂຟດ. ²⁸ໃຫ້ຜູກທັບຂວງນັ້ນຕິດກັບ ເອໂຟດ ໂດຍໃຊ້ດ້າຍຖັກສີຟ້າຮ້ອຍ
ຜູກທິຫູ ໃຫ້ທັບຂວງທັບສາຍຮັດທີ່ເຮັດດ້ວຍຊ່າງຜີມີປະນິດຂອງ ເອໂຟດ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ທັບຂວງ
ຫລຸດໄປຈາກ ເອໂຟດ ²⁹ອາໂຣນ ຈົ່ງຈະມີຊີ້ບັນດາລູກອິສຣາເອນ ຈາລຶກໄວ້ທີ່ທັບຂວງແຫ່ງການ
ພິພາກສາ ຕິດໄວ້ທີ່ຫົວໃຈຂອງຕົນ ໃຫ້ເປັນທີ່ລະນຶກຕໍ່ພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສະເໝີ ເມື່ອ
ລາວເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງທີ່ບໍລິສຸດນັ້ນ

³⁰ຈົ່ງໃສ່ອູຣິນ ແລະທູມນິມ ໄວ້ໃນທັບຂວງແຫ່ງການພິພາກສາ ແລະຂອງສອງສິ່ງນີ້ຈະຢູ່ທີ່
ຫົວໃຈຂອງອາໂຣນ ເມື່ອເຂົ້າເຝົ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອາໂຣນ ຈະຮັບພາລະການພິພາກສາບັນດາລູກ
ອິສຣາເອນ ໄວ້ທີ່ຫົວໃຈຂອງຕົນສະເໝີຈຳເພາະພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

³¹ເຈົ້າຈົ່ງເຮັດເສື້ອຄຸມໃຫ້ເຂົ້າຊຸດກັບ ເອໂຟດດ້ວຍຜ້າສີຟ້າລ້ວນ ³²ໃຫ້ເຮັດຮູຄໍກາງຜືນເສື້ອ
ແລ້ວແຂບຮອບຄໍເຮັດດ້ວຍຜ້າຖັກ ເຊັ່ນດຽວກັບຄໍເສື້ອທະຫານ ເພື່ອຈະບໍ່ໃຫ້ຂາດ ³³ລຸ່ມຂອງ
ເສື້ອຄຸມໃຫ້ປັກຮູບທັບທົມ ໃຊ້ດ້າຍສີຟ້າ ສີມ່ວງ ສີແດງເຂັ້ມຮອບເສື້ອ ແລະຕິດໝາກກະດິ່ງ
ທອງຄຳສະຫລັບກັບທັບທົມ ³⁴ໝາກກະດິ່ງທອງຄຳໜ່ວຍໜຶ່ງ ກັບທັບທົມໜຶ່ງໜ່ວຍ ໝາກກະ
ດິ່ງທອງຄຳອີກໜ່ວຍໜຶ່ງ ກັບທັບທົມອີກໜ່ວຍໜຶ່ງ ຮອບລຸ່ມຂອງເສື້ອຄຸມ ³⁵ອາໂຣນ ຈະສວມ
ເສື້ອໂຕນັ້ນເມື່ອເຮັດວຽກບົວລະບັດ ແລະຈະໄດ້ຍິນສຽງໝາກກະດິ່ງ ເມື່ອເຂົ້າເຝົ້າພຣະຜູ້ເປັນ-
ເຈົ້າໃນທີ່ບໍລິສຸດ ແລະເມື່ອຢ່າງອອກມາ ດ້ວຍຍ້ານວ່າລາວຈະຕ້ອງຕາຍ

[1]ຜ້າປຸງງ

³⁶ເຈົ້າຈົ່ງເຮັດແຜ່ນທອງຄຳບໍລິສຸດຈາລຶກຄຳວ່າ ‘ບໍລິສຸດແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ’ ໄວ້ເໝືອນຢ່າງແກະຕາ ³⁷ແລະເຈົ້າຈົ່ງເອົາດ້າຍຖັກສີພ້າ ຜູກແຜ່ນທອງຄຳນັ້ນໄວ້ເທິງມາລາ ໃຫ້ຢູ່ທາງຂ້າງມາລາດ້ານໜ້າ ³⁸ແຜ່ນທອງຄຳນັ້ນຈະຢູ່ທີ່ໜ້າຜາກຂອງອາໂຣນ ແລະອາໂຣນ ຈະຮັບຄວາມຊົ່ວຊ້າອັນເກີດແກ່ຊົນຊາດອິສຣາເອນ ເນື່ອງຈາກຂອງຖວາຍອັນບໍລິສຸດ ຊຶ່ງນຳມາຊຳລະໃຫ້ເປັນຂອງຖວາຍອັນບໍລິສຸດ ແລະແຜ່ນທອງຄຳນັ້ນໃຫ້ຢູ່ທີ່ໜ້າຜາກຂອງອາໂຣນສະເໝີ ເພື່ອສິ່ງຂອງເຫລົ່ານັ້ນຈະເປັນທີ່ພໍພຣະໂທດພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ³⁹ຈົ່ງຖັກເສື້ອໃຫ້ເປັນລວດລາຍດ້ວຍຜ້າປ່ານເນື້ອລະອຽດ ສ່ວນຜ້າມາລານັ້ນ ຈົ່ງເຮັດດ້ວຍຜ້າປ່ານເນື້ອລະອຽດ ແລະເຮັດສາຍຮັດດ້ວຍຝີມີຊ້າງດ້າຍສີ

⁴⁰ຈົ່ງເຮັດເສື້ອ ສາຍຮັດ ແລະມາລາສຳລັບລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງອາໂຣນ ໃຫ້ສົມກຽດແລະງົດງາມ

⁴¹ຈົ່ງແຕ່ງຕົວອາໂຣນອ້າຍຂອງເຈົ້າ ແລະລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງລາວດ້ວຍເຄື່ອງຍົດ ແລ້ວເຈີມ ແລະສະຖາປະນາ ແລະຊຳລະລາວໃຫ້ບໍລິສຸດ ເພື່ອຈະໃຫ້ບົວລະບັດເຮົາໃນຕຳແໜ່ງປະໂລຫິດ ⁴²ຈົ່ງຫຍິບໂສ້ງໃຫ້ພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍຜ້າປ່ານ ເພື່ອຈະປົກປິດກາຍທີ່ເປືອຍຂອງພວກເຂົາ ໃຫ້ຍາວຕັ້ງແຕ່ແອວຈົນເຖິງຕົ້ນຂາ ⁴³ໃຫ້ອາໂຣນກັບລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງລາວສວມໃສ່ເມື່ອເຂົ້າໄປໃນຫໍເຕັ້ນແຫ່ງຊຸມນຸມ ແລະເມື່ອເຂົ້າໄປແທນບູຊາ ເວລາຈະບົວລະບັດໃນທີ່ບໍລິສຸດ ຍ້ານວ່າລາວຈະເຮັດບາບ ແລະເຖິງຕາຍ ເລື່ອງນີ້ໃຫ້ເປັນກົດເກນທີ່ລາວ ແລະເຊື້ອສາຍຂອງລາວທີ່ມາພາຍຫລັງຕ້ອງປະຕິບັດຕາມຕະຫລອດໄປ

ບົດທີ 29

¹ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນການ ຊຶ່ງເຈົ້າຄວນກະທຳເພື່ອຊຳລະພວກເຂົາທັງຫລາຍໃຫ້ບໍລິສຸດ ເພື່ອເຂົາຈະບົວລະບັດເຮົາໃນຕຳແໜ່ງປະໂລຫິດ ຄືຈົ່ງເອົາງົວໜຸ່ມໂຕໜຶ່ງ ແລະແກະໂຕຜູ້ສອງໂຕຊຶ່ງປາດສະຈາກຕຳໜີ ²ເຂົ້າຈີ່ບໍ່ມີເຊື້ອແປ້ງ ເຂົ້າຈີ່ບໍ່ມີເຊື້ອແປ້ງນວດດ້ວຍນ້ຳມັນແລະເຂົ້າຈີ່ແຜ່ນບາງບໍ່ມີເຊື້ອແປ້ງທານ້ຳມັນ ເຂົ້າຈີ່ເຫລົ່ານີ້ຈົ່ງເຮັດດ້ວຍຍອດແປ້ງເຂົ້າຈີ່. ³ແລ້ວຈົ່ງໃສ່ເຂົ້າຈີ່ຕ່າງໆເຫລົ່ານັ້ນໄວ້ໃນກະຕ່າດຽວກັນ ຈົ່ງນຳມາໃນກະຕ່າພ້ອມກັບງົວໂຕຜູ້ ແລະລູກແກະໂຕຜູ້ສອງໂຕມາເຜົາຖວາຍ

⁴ຈົ່ງນຳອາໂຣນແລະລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງລາວມາທີ່ປະຕູຫໍເຕັ້ນແຫ່ງຊຸມນຸມ ແລ້ວຈົ່ງຊຳລະຕົວເຂົາທັງຫລາຍດ້ວຍນ້ຳ ⁵ຈົ່ງສວມເຄື່ອງຍົດໃຫ້ອາໂຣນ ຄືເສື້ອໃນກັບເສື້ອເອໂຟດກັບເອໂຟດ ແລະທັບຂວງ ແລະເອົາສາຍຮັດທີ່ຕຳດ້ວຍຝີມີປະນີດ ສຳລັບໃຊ້ກັບເອໂຟດນັ້ນຄາດແອວໄວ້ ⁶ຈົ່ງສວມຜ້າມາລາທີ່ຫົວຂອງອາໂຣນ ແລະຈົ່ງສວມມົງກຸດບໍລິສຸດທັບມາລາ ⁷ຈົ່ງເອົານ້ຳມັນເຈີມຖອກລົງເທິງຫົວຂອງລາວ ແລະແຕ່ງຕັ້ງເຂົາໄວ້ ⁸ຈົ່ງນຳລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງລາວມາ ແລະສວມເສື້ອໃຫ້ ⁹ແລ້ວຈົ່ງເອົາສາຍຮັດຄາດແອວພວກເຂົາໄວ້ ທັງຕົວອາໂຣນເອງ ແລະລູກຊາຍຂອງລາວ ແລະຄາດມາລາໃຫ້ລາວ ແລ້ວລາວກໍຈະຮັບຕຳແໜ່ງເປັນປະໂລຫິດຕາມກົດເກນ ດັ່ງນີ້ແຫລະ ເຈົ້າຈົ່ງສະຖາປະນາອາໂຣນ ແລະລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງລາວໄວ້

¹⁰ເຈົ້າຈົ່ງນຳງົວໂຕຜູ້ມາທີ່ໜ້າທຳເຕັ້ນແຫ່ງຊຸມນຸມໃຫ້ອາໂຮນກັບລູກຊາຍຂອງລາວເອົາມືວາງລົງເທິງຫົວງົວໂຕຜູ້ນັ້ນ ¹¹ແລ້ວຈົ່ງຂ້າງົວໂຕຜູ້ນັ້ນຕໍ່ພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ປະຕູທຳເຕັ້ນແຫ່ງຊຸມນຸມ ¹²ຈົ່ງເອົາມືວມີຈຸ່ມເລືອດງົວໂຕຜູ້ນັ້ນ ທາໄວ້ທີ່ເຂົາແທ່ນສ່ວນເລືອດທີ່ເຫລືອທັງໝົດຈົ່ງຖອກໄວ້ທີ່ພື້ນແທ່ນບູຊາ ¹³ເຈົ້າຈົ່ງເອົາໄຂມັນທັງໝົດທີ່ຫຸ້ມເຄື່ອງໃນ ສ່ວນນອກຂອງຕັບ ແລະໝາກໄຂ່ຫລັງທັງສອງກັບໄຂມັນທີ່ຕິດໝາກໄຂ່ຫລັງນັ້ນມາເຜົາເທິງແທ່ນ ¹⁴ແຕ່ຊິ້ນກັບໜັງແລະຂີ້ຂອງງົວໂຕຜູ້ນັ້ນ ຈົ່ງເຜົາໄຟເສຍຢູ່ນອກຄ້າຍ ທັງນີ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາໂຖ່ບາບ

¹⁵ເຈົ້າຈົ່ງນຳແກະຜູ້ໂຕໜຶ່ງມາ ໃຫ້ອາໂຮນກັບລູກຊາຍລາວເອົາມືຂອງຕົນວາງເທິງຫົວແກະໂຕຜູ້ນັ້ນ ¹⁶ແລ້ວຈົ່ງຂ້າແກະໂຕນັ້ນເສຍ ເອົາເລືອດພົມອ້ອມຮອບແທ່ນ ¹⁷ຈົ່ງຕັດແກະໂຕນັ້ນອອກເປັນທ່ອນໆ ແລະເຄື່ອງໃນກັບຂາຈົ່ງລ້າງນ້ຳວາງໄວ້ກັບຊີ້ນແລະຫົວ ¹⁸ແລ້ວຈົ່ງເຜົາແກະໂຕນັ້ນທັງໂຕເທິງແທ່ນບູຊາ ເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາຖວາຍແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເປັນກິນທີ່ພໍພຣະໄທ ເປັນເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍໄຟຖວາຍແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

¹⁹ເຈົ້າຈົ່ງນຳແກະໂຕຜູ້ອີກໂຕໜຶ່ງມາ ແລ້ວໃຫ້ອາໂຮນກັບລູກຊາຍລາວເອົາມືຂອງຕົນວາງເທິງຫົວແກະຜູ້ໂຕນັ້ນ ²⁰ແລ້ວເຈົ້າຈົ່ງຂ້າແກະໂຕນັ້ນເສຍ ເອົາເລືອດສ່ວນໜຶ່ງເຈີມທີ່ປາຍໃບຫູຂ້າງຂວາຂອງອາໂຮນ ແລະທີ່ປາຍໃບຫູຂ້າງຂວາຂອງລູກຊາຍຂອງພວກເຂົາທຸກຄົນ ແລະທີ່ຫົວໄປ້ມືຂ້າງຂວາ ແລະທີ່ຫົວໄປ້ຕີນຂ້າງຂວາຂອງພວກເຂົານຳ ແລ້ວຈົ່ງເອົາເລືອດທີ່ເຫລືອຫົດສົງອ້ອມຮອບແທ່ນບູຊາ ²¹ຈົ່ງເອົາເລືອດສ່ວນໜຶ່ງທີ່ຢູ່ເທິງແທ່ນ ແລະນ້ຳມັນເຈີມນັ້ນພົມອາໂຮນແລະເຄື່ອງຍົດຂອງລາວ ຈົ່ງຫົດສົງ ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງລາວ ແລະເຄື່ອງຍົດຂອງລູກຊາຍເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍ ອາໂຮນແລະເຄື່ອງຍົດຂອງລາວຈະບໍລິສຸດລວມທັງລູກຊາຍຂອງລາວ ແລະເຄື່ອງຍົດຂອງພວກເຂົາດ້ວຍ

²²ເຈົ້າຈົ່ງເອົາໄຂມັນແກະໂຕຜູ້ ແລະທາງທີ່ເປັນໄຂມັນ ກັບໄຂມັນທີ່ຕິດເຄື່ອງໃນ ແລະສ່ວນນອກຂອງຕັບ ກັບໝາກໄຂ່ຫລັງທັງສອງ ແລະໄຂມັນທີ່ຕິດຢູ່ກັບໝາກໄຂ່ຫລັງ ກັບຕົ້ນຂາຂ້າງຂວາດ້ວຍ ເພາະເປັນແກະໃຊ້ສຳລັບການສະຖາປະນາ ²³ກັບເຂົ້າຈີກອນໜຶ່ງ ແລະເຂົ້າຈີນວດດ້ວຍນ້ຳມັນແຜ່ນໜຶ່ງ ແລະເຂົ້າຈີບາງແຜ່ນໜຶ່ງຈາກກະຕ່າເຂົ້າຈີມາເປັນເຊື້ອແປ້ງ ຊຶ່ງຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ²⁴ແລ້ວຈົ່ງວາງສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໄວ້ໃນມືຂອງອາໂຮນ ແລະໃນມືລູກຊາຍຂອງລາວ ໃຫ້ແກວ່ງໄປແກວ່ງມາເປັນເຄື່ອງບູຊາຖວາຍຕໍ່ພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ²⁵ແລ້ວຈົ່ງຮັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈາກມືຂອງລາວນຳໄປເຜົາເທິງແທ່ນບູຊາເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ເປັນກິນທີ່ພໍພຣະໄທຕໍ່ພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເປັນເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍໄຟຖວາຍແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ²⁶ຈົ່ງເອົາຊີ້ນຢູ່ເອິກແກະໂຕຜູ້ຊຶ່ງເປັນແກະສະຖາປະນາອາໂຮນ ແລ້ວໃຫ້ແກວ່ງໄປແກວ່ງມາເປັນເຄື່ອງບູຊາຖວາຍຕໍ່ພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະນັ້ນຈະເປັນສ່ວນຂອງເຈົ້າ ²⁷ແລະຈົ່ງເອົາຊີ້ນຢູ່ເອິກແກະໂຕຜູ້ຊຶ່ງເປັນເຄື່ອງບູຊານັ້ນໄວ້ ແລະຊີ້ນຕົ້ນຂາອັນເປັນສ່ວນຍົກໃຫ້ແກ່ປະໂລຫິດຊຶ່ງແກວ່ງໄປແກວ່ງມາ ແລະເປັນຂອງຖວາຍຈາກແກະໃຊ້ສຳລັບການສະຖາປະນາ ດ້ວຍເປັນສ່ວນຂອງອາໂຮນ ແລະລູກຊາຍລາວ ²⁸ນັ້ນແຫລະ ເປັນສ່ວນຊຶ່ງອາໂຮນ ແລະລູກຊາຍລາວຈະໄດ້ຮັບຈາກຊົນຊາດອິສຣາເອນ ເປັນກິດເກນ ເພາະເປັນສ່ວນທີ່ຍົກໃຫ້ແກ່ປະໂລຫິດ ແລະຊົນຊາດອິສຣາເອນ

ຈະຍົກໃຫ້ຈາກເຄື່ອງສັນຕິບູຊາ ເປັນເຄື່ອງບູຊາຂອງລາວຖວາຍແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

²⁹ເຄື່ອງຍົດບໍລິສຸດຂອງອາໂຣນ ຈະເປັນຂອງລູກຊາຍຂອງລາວຕ່ຽງໄປ ໃຫ້ລາວສວມໃສ່ເມື່ອລາວຮັບການເຈີມ ແລະໄດ້ຮັບການສະຖາປະນາໄວ້ໃນຕຳແໜ່ງ ³⁰ຈົ່ງໃຫ້ລູກຊາຍຊຶ່ງຈະເປັນປະໂລຫິດແທນລາວນັ້ນສວມ ໃສ່ເຄື່ອງຍົດເຫລົ່ານັ້ນຄົບເຈັດມື້ ຂະນະທີ່ລາວມາຍັງຫໍເຕັນແຫ່ງຊຸມນຸມເພື່ອບົວລະບັດໃນທີ່ບໍລິສຸດ

³¹ຈົ່ງຕົ້ມຊີ້ນແກະໂຕຜູ້ສຳລັບການສະຖາປະນາໃນທີ່ບໍລິສຸດ ³²ແລ້ວໃຫ້ອາໂຣນກັບລູກຊາຍຂອງລາວກິນຊີ້ນແກະໂຕຜູ້ນັ້ນ ແລະເຂົ້າຈີ່ຊຶ່ງຢູ່ໃນກະຕ່າທີ່ປະຕູຫໍເຕັນແຫ່ງຊຸມນຸມ ³³ໃຫ້ລາວກິນຂອງຊຶ່ງນຳມາບູຊາລືບລ້າງບາບ ເພື່ອຈະສະຖາປະນາ ແລະຂຳລະຄົນເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ບໍລິສຸດ ແຕ່ຄົນພາຍນອກຢ່າໃຫ້ຮັບປະທານ ເພາະເປັນຂອງບໍລິສຸດ ³⁴ແລະຖ້າແມ່ນຊີ້ນທີ່ໃຊ້ໃນພິທີສະຖາປະນາ ແລະເຂົ້າຈີ່ນັ້ນຍັງເຫລືອຢູ່ຈົນຮຸ່ງເຊົາ ກໍໃຫ້ເຜົາສ່ວນທີ່ເຫລືອນັ້ນດ້ວຍໄຟເສຍຢ່າໃຫ້ຮັບປະທານເພາະເປັນຂອງບໍລິສຸດ

³⁵ດັ່ງນັ້ນແຫລະ ເຈົ້າຈົ່ງເຮັດໃຫ້ແກ່ອາໂຣນ ແລະລູກຊາຍລາວຕາມຄຳທີ່ເຮົາໂຕ້ບັນຊາເຈົ້າໄວ້ ຈົ່ງເຮັດພິທີສະຖາປະນາພວກເຂົາໃຫ້ຄົບເຈັດມື້ ³⁶ຈົ່ງນຳກົວເຖິກໂຕໜຶ່ງມາຖວາຍທຸກໆວັນ ເປັນເຄື່ອງບູຊາໂຖ່ບາບ ເພື່ອການລືບລ້າງບາບ ແລະຈົ່ງຂຳລະແທ່ນບູຊາ ດ້ວຍການລືບລ້າງມົນທົນຂອງແທ່ນນັ້ນ ຈົ່ງເຈີມແທ່ນນັ້ນເພື່ອຈະຂຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ ³⁷ຈົ່ງເຮັດການລືບລ້າງມົນທົນແທ່ນນັ້ນຄົບເຈັດມື້ ແລະຂຳລະແທ່ນນັ້ນໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລ້ວແທ່ນນັ້ນຈະບໍລິສຸດທີ່ສຸດ ສິ່ງໜຶ່ງສິ່ງໃດທີ່ຖືກຕ້ອງແທ່ນນັ້ນກໍຈະບໍລິສຸດດ້ວຍ

³⁸ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນສິ່ງຊຶ່ງເຈົ້າຕ້ອງຖວາຍເທິງແທ່ນນັ້ນທຸກມື້ຕະຫລອດໄປ ຄືລູກແກະສອງໂຕອາຍຸໜຶ່ງປີ. ³⁹ຈົ່ງນຳລູກແກະໂຕໜຶ່ງມາບູຊາຕອນເຊົ້າ ແລະນຳລູກແກະອີກໂຕໜຶ່ງມາບູຊາຕອນແລງ ⁴⁰ພ້ອມກັບລູກແກະໂຕທີ່ໜຶ່ງນັ້ນ ຈົ່ງຖວາຍຍອດແບ່ງໜຶ່ງໃນສິບເອຟານວດກັບນ້ຳມັນທີ່ຄົ້ນໄວ້ນັ້ນ ໜຶ່ງໃນສີ່ຮິນ ແລະນ້ຳອະງຸ່ນໜຶ່ງໃນສີ່ຮິນ^[1] ຄູ່ກັນ ເປັນເຄື່ອງດື່ມບູຊາ ⁴¹ຈົ່ງຖວາຍລູກແກະອີກໂຕໜຶ່ງໃນຕອນແລງ ຖວາຍອາຫານບູຊາແລະເຄື່ອງດື່ມບູຊາຄູ່ກັນ ເໝືອນຢ່າງໃນຕອນເຊົ້າ ໃຫ້ເປັນກິນທີ່ພໍພຣະໂທ ເປັນເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍໄຟຖວາຍແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

⁴²ນີ້ຈະເປັນເຄື່ອງເຜົາບູຊາຕະຫລອດຊົ່ວອາຍຸຂອງເຈົ້າ ທີ່ປະຕູຫໍເຕັນແຫ່ງຊຸມນຸມຈຳເພາະພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ເຮົາຈະພົບເຈົ້າທັງຫລາຍ ແລະສົນທະນາກັບເຈົ້າບ່ອນນັ້ນ ⁴³ບ່ອນນັ້ນ ເຮົາຈະພົບກັບຊົນຊາດອິສຣາເອນ ແລະຫໍເຕັນນັ້ນຈະຮັບການຂຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດດ້ວຍສະຫງ່າຣາສີຂອງເຮົາ

⁴⁴ເຮົາຈະຂຳລະຫໍເຕັນແຫ່ງຊຸມນຸມ ແລະແທ່ນບູຊາໄວ້ເປັນທີ່ບໍລິສຸດ ແລະເຮົາຈະຂຳລະອາໂຣນ ແລະລູກຊາຍລາວໃຫ້ບໍລິສຸດດ້ວຍ ເພື່ອລາວຈະບົວລະບັດເຮົາ ໃນຕຳແໜ່ງປະໂລຫິດ ⁴⁵ເຮົາຈະສະຖິດຢູ່ທ່າມກາງຊົນຊາດອິສຣາເອນ ແລະຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ ⁴⁶ເຂົາຈະຮູ້

[1]ສາຍພາຍຈ່ອງໂສ້ງ

ວ່າເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ ຜູ້ໄດ້ນຳເຂົາອອກຈາກແຜ່ນດິນ ເອຍົບເພື່ອເຮົາຈະສະຖິດຢູ່ທ່າມກາງເຂົາທັງຫລາຍ ເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ”

ບົດທີ 30

¹“ເຈົ້າຈົ່ງສ້າງແທ່ນສຳລັບເຜົາເຄື່ອງຫອມ ຈົ່ງເຮັດແທ່ນນັ້ນດ້ວຍໄມ້ກະຖິນເທດ ²ໃຫ້ຍາວສອກໜຶ່ງ ກວ້າງສອກໜຶ່ງ ເປັນຮູບສີ່ຫລ່ຽມມົນທົນ ແລະສູງສອງສອກ ຍອດມຸມແທ່ນນັ້ນໃຫ້ເປັນໄມ້ທ່ອນດຽວກັບແທ່ນ ³ແລະຈົ່ງຫຸ້ມແທ່ນດ້ວຍທອງຄຳບໍລິສຸດ ທັງດ້ານເທິງແລະດ້ານຂ້າງທຸກດ້ານ ແລະຍອດດ້ວຍ ແລະຈົ່ງເຮັດກະຈັ່ງທອງຄຳອ້ອມຮອບແທ່ນ ⁴ຈົ່ງເຮັດທູທອງຄຳສອງທູ ຕິດໄວ້ກ້ອງກະຈັ່ງເບື້ອງລະທູຕັ້ງກັນຂ້າມ ທູນັ້ນສຳລັບສອດໃສ່ໄມ້ຄານຫາມ ⁵ໄມ້ຄານຫາມນັ້ນຈົ່ງເຮັດດ້ວຍໄມ້ກະຖິນເທດຫຸ້ມດ້ວຍທອງຄຳ

⁶ຈົ່ງຕັ້ງແທ່ນນັ້ນໄວ້ນອກຜ້າກັ້ງຊຶ່ງຢູ່ໃກ້ທິບພຣະບັນຍັດ ຕໍ່ໜ້າພຣະທີ່ນັ່ງກະລຸນາຊຶ່ງຢູ່ເໜືອທິບພຣະບັນຍັດ ບ່ອນທີ່ເຮົາຈະພົບກັບເຈົ້າ ⁷ຈົ່ງໃຫ້ອາໂຣນ ເຜົາເຄື່ອງຫອມເທິງແທ່ນນັ້ນທຸກຕອນເຊົ້າ ເມື່ອລາວແຕ່ງຕະກຽງກໍຈົ່ງເຜົາເຄື່ອງຫອມດ້ວຍ ⁸ແລະໃນຕອນແລງເມື່ອອາໂຣນໄດ້ຕະກຽງ ໃຫ້ເຜົາເຄື່ອງຫອມເທິງແທ່ນເປັນເຄື່ອງຫອມຕໍ່ພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕະຫລອດຊົ່ວອາຍຸຂອງເຈົ້າ ⁹ແຕ່ເຄື່ອງຫອມຢ່າງທີ່ຫ້າມນັ້ນ ຢ່າໄດ້ເຜົາເທິງແທ່ນເລີຍ ຫລືເຜົາເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ຫລືເຄື່ອງອາຫານບູຊາ ຫລືຖອກເຄື່ອງຕົ້ມບູຊາເທິງແທ່ນນັ້ນ ¹⁰ໃຫ້ອາໂຣນເຮັດການບູຊາໄຖ່ບາບທີ່ຈອມແທ່ນປີລະເທື່ອດ້ວຍເລືອດຂອງເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບລຶບລ້າງມົນທົນ ໃຫ້ລາວເຮັດການລຶບລ້າງມົນທົນແທ່ນນັ້ນປີລະເທື່ອ ຕະຫລອດຊົ່ວອາຍຸຂອງເຈົ້າ ແທ່ນນັ້ນຈະບໍລິສຸດທີ່ສຸດ ແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ”

ເງິນເຄິ່ງເຊເຂເປັນຄ່າໄຖ່ຊີວິດ

¹¹ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວກັບ ໂມເຊວ່າ ¹²“ເມື່ອເຈົ້າຈະຈົດສຳມະໂນຄົວຊົນຊາດອິສຣາເອນ ຈົ່ງໃຫ້ເຂົາເຈົ້າພາກັນນຳຊັບສິນມາຖວາຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເປັນຄ່າໄຖ່ຊີວິດ ເມື່ອເຈົ້ານັບຈຳນວນເຂົາ ເພື່ອຈະບໍ່ໃຫ້ເກີດໄພພິບັດຂຶ້ນໃນໝູ່ພວກເຂົາເມື່ອເຈົ້ານັບເຂົາ ¹³ທຸກຄົນທີ່ຂຶ້ນທະບຽນສຳມະໂນຄົວ ຈະຕ້ອງຖວາຍຂອງຢ່າງນີ້ ຄືເງິນເຄິ່ງເຊເຂຕາມເຊເຂຂອງບໍລິສຸດສະຖານ (ເຊເຂໜຶ່ງມີຊາວເກຣາ) ເຄິ່ງເຊເຂເປັນເງິນຖວາຍແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ¹⁴ທຸກຄົນທີ່ຂຶ້ນທະບຽນສຳມະໂນຄົວ ອາຍຸຕັ້ງແຕ່ຊາວປີຂຶ້ນໄປ ໃຫ້ນຳເງິນມາຖວາຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ¹⁵ເມື່ອເຈົ້າທັງຫລາຍນຳເງິນມາຖວາຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພື່ອຈະໄດ້ໄຖ່ຊີວິດຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍນັ້ນສຳລັບຄົນຮັ່ງມີກໍຢ່າຖວາຍເກີນ ແລະສຳລັບຄົນຈົນກໍຢ່າຖວາຍໜ້ອຍກວ່າເຄິ່ງເຊເຂ ¹⁶ຈົ່ງເກັບເງິນຄ່າໄຖ່ຈາກຊົນຊາດອິສຣາເອນ ແລະຈົ່ງກຳນົດເງິນໄວ້ໃຊ້ຈ່າຍໃນທຳເຕັນແຫ່ງຊຸມນຸມ ເພື່ອເປັນທີ່ລະນຶກແກ່ຊົນຊາດອິສຣາເອນຕໍ່ພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ສຳລັບການໄຖ່ຊີວິດຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍ”

ຂັ້ນທອງສຳລິດສຳລັບລ້າງມື ແລະ ຕີນຂອງພວກປະໂລຫິດ

¹⁷ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວກັບ ໂມເຊວ່າ ¹⁸“ເຈົ້າຈົ່ງເຮັດຂັ້ນທອງສຳລິດ ແລະພານຮອງຂັ້ນທອງສຳລິດດ້ວຍ ສຳລັບຊຳລະລ້າງ ຈົ່ງຕັ້ງຂັ້ນນັ້ນໄວ້ລະຫວ່າງທຳເຕັນແຫ່ງຊຸມນຸມ ແລະແທ່ນບູຊາ

ແລ້ວຈົ່ງຕັກນ້ຳໃສ່ໄວ້ໃນຂັ້ນນັ້ນ ¹⁹ໃຫ້ອາໂຣນ ແລະລູກຊາຍຂອງລາວໃຊ້ລ້າງມືແລະຕີນ ²⁰ເມື່ອລາວຈະເຂົ້າໄປໃນຫໍເຕັ້ນແຫ່ງຊຸມນຸມ ລາວຈະຕ້ອງຊຳລະດ້ວຍນ້ຳ ເພື່ອຈະບໍ່ຕາຍ ຫລືເມື່ອລາວເຂົ້າມາໃກ້ແທ່ນເຮັດການບົວລະບັດ ເພື່ອຖວາຍເຄື່ອງບູຊາດ້ວຍໄຟແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ²¹ຈົ່ງໃຫ້ລາວລ້າງມື ແລະຕີນເພື່ອຈະບໍ່ໄດ້ຕາຍ ແລະໃຫ້ເປັນກົດເກນປະຈຳຕົວລາວ ຄືອາໂຣນກັບເຊື້ອສາຍຂອງລາວຕະຫລອດຊົ່ວອາຍຸຂອງເຂົາ”

ນ້ຳມັນເຈີມອັນບໍລິສຸດ

²²ຍິ່ງກວ່ານັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍັງກ່າວກັບ ໂມເຊວ່າ ²³“ຈົ່ງເອົາເຄື່ອງເທດພິເສດຄືຢາງໄມ້ ຫອມ ຊຶ່ງໜັກຫ້າຮ້ອຍເຊເຊ ແລະກຳຍານຫອມເຄິ່ງຈຳນວນຄືສອງຮ້ອຍຫ້າສິບເຊເຊ ແລະຫົວສີໄຄສອງຮ້ອຍຫ້າສິບເຊເຊ ²⁴ແລະກາລະບູນຫ້າຮ້ອຍເຊເຊຕາມເຊເຊ ຂອງບໍລິສຸດສະຖານ ແລະນ້ຳມັນໝາກກອກເທດໜຶ່ງຮິນ ²⁵ເຈົ້າຈົ່ງເອົາສິ່ງເຫລົ່ານີ້ມາເຮັດເປັນນ້ຳມັນເຈີມອັນບໍລິສຸດ ເປັນນ້ຳຫອມປຸງຕາມສິລະປະຊ່າງປຸງນ້ຳມັນ ຊຶ່ງຈະເປັນນ້ຳມັນເຈີມອັນບໍລິສຸດ

²⁶ແລ້ວຈົ່ງເອົານ້ຳມັນເຈີມທໍເຕັ້ນແຫ່ງຊຸມນຸມ ແລະຫົບພຣະບັນຍັດ ²⁷ໂຕະ ແລະເຄື່ອງໃຊ້ປະຈຳໂຕະ ຄັນຕະກຽງກັບເຄື່ອງໃຊ້ປະຈຳຄັນຕະກຽງ ແລະແທ່ນເຜົາເຄື່ອງຫອມ ²⁸ແທ່ນເຜົາເຄື່ອງບູຊາ ແລະເຄື່ອງໃຊ້ປະຈຳແທ່ນ ທັງຂັນແລະພານຮອງຂັນນັ້ນ ²⁹ຈົ່ງຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ ເພື່ອຈະໄດ້ບໍລິສຸດທີ່ສຸດ ແລະອັນ ໃດກໍຕາມທີ່ມາຖືກ ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນກໍຈະບໍລິສຸດດ້ວຍ

³⁰ອີກອັນໜຶ່ງ ຈົ່ງເຈີມອາໂຣນ ແລະລູກຊາຍລາວແລະສະຖາປະນາເຂົາເຈົ້າໄວ້ໃຫ້ບົວລະບັດເຮົາໃນຕຳແໜ່ງປະໂລຫິດ ³¹ເຈົ້າຈົ່ງກ່າວແກ່ຊົນຊາດອິສຣາເອນວ່າ “ນີ້ແຫລະ ເປັນນ້ຳມັນເຈີມອັນບໍລິສຸດສຳລັບເຮົາຕະຫລອດຊົ່ວອາຍຸຂອງເຈົ້າ ³²ນ້ຳມັນນີ້ຢ່າໃຫ້ເຈີມຄົນສາມັນ ແລະຢ່າປະສົມເຮັດນ້ຳມັນອື່ນເໝືອນຢ່າງນ້ຳມັນນີ້ ນ້ຳມັນນີ້ເປັນນ້ຳມັນບໍລິສຸດ ເຈົ້າທັງຫລາຍຈົ່ງຖືໄວ້ເປັນບໍລິສຸດ ³³ຜູ້ໃດຈະປະສົມນ້ຳມັນຢ່າງນີ້ ຫລືຜູ້ໃດຈະໃຊ້ຫລືສົງຄົນນອກ ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກຕັດຈາກຊົນຊາດຂອງລາວ”

ເຄື່ອງຫອມສຳລັບແທ່ນເຜົາເຄື່ອງຫອມ

³⁴ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວກັບ ໂມເຊວ່າ “ຈົ່ງເອົາເຄື່ອງເທດຄືຢາງໄມ້ ຊາມິດ ແລະມະຫາຫິງປະສົມກັບກຳຍານບໍລິສຸດ ໃຫ້ເທົ່າໆກັນທຸກຢ່າງ ³⁵ຈົ່ງປະສົມເຄື່ອງຫອມປຸງຕາມສິລະປະຊ່າງປຸງເຈືອດ້ວຍເກືອໃຫ້ເປັນຂອງບໍລິສຸດ ແລະສັກສິດ ³⁶ຈົ່ງເອົາສ່ວນໜຶ່ງມາຕຳໃຫ້ລະອຽດ ແລະວາງອີກສ່ວນໜຶ່ງໄວ້ໜ້າຫົບພຣະບັນຍັດໃນຫໍເຕັ້ນແຫ່ງຊຸມນຸມທີ່ເຮົາຈະພົບກັບເຈົ້າ ເຄື່ອງຫອມນັ້ນເຈົ້າຈົ່ງຖືວ່າບໍລິສຸດທີ່ສຸດ ³⁷ເຄື່ອງຫອມທີ່ເຈົ້າເຮັດຕາມສ່ວນທີ່ປະສົມນັ້ນ ເຈົ້າຢ່າເຮັດໃຊ້ເອງ ໃຫ້ຖືວ່ານີ້ເປັນເຄື່ອງຫອມບໍລິສຸດແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ³⁸ຜູ້ໃດເຮັດເຄື່ອງຫອມເຊັ່ນນີ້ໄວ້ໃຊ້ເປັນນ້ຳຫອມ ຜູ້ນັ້ນຕ້ອງຖືກຕັດຈາກຊົນຊາດຂອງຕົນ”

ບົດທີ 31

¹ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວກັບ ໂມເຊວ່າ ²“ເບິ່ງ ເຮົາໄດ້ອອກຊີ້ເບຊາເລນ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍອູຣິ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຮູເຣແຫ່ງຕະກຸນຢູດາ ³ແລະໄດ້ໃຫ້ເຂົາປະກອບດ້ວຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ

ຄືໃຫ້ເຂົາມີສະຕິປັນຍາ ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະຄວາມຮູ້ໃນວິຊາການທຸກຢ່າງ ⁴ຈະໄດ້ຄິດອອກ ແບບຢ່າງປະນີດໃນການເຮັດເຄື່ອງທອງຄຳ ເງິນ ແລະທອງສຳລິດ ⁵ເຈຍລະໂນພອຍຕ່າງໆ ສຳລັບຝັງໃນກະໂບກແລະແກະສະຫລັກໄມ້ໄດ້ ຄືປະກອບວິຊາການທຸກຢ່າງ ⁶ແລະເບິ່ງແມ ເຮົາໄດ້ຕັ້ງຜູ້ຊ່ວຍອີກຄົນໜຶ່ງ ຊື່ໂອໂຮລຽບ ລູກຊາຍອາຣິສາມັກແຫ່ງຕະກຸນດານ ແລະສຳລັບ ຄົນທັງປວງຜູ້ສະຫລຽວສະຫລາດ ເຮົາໄດ້ບັນດານໃຫ້ເຂົາມີຈິດໃຈອັນປະກອບດ້ວຍສະຕິປັນຍາ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ເຮັດສິ່ງສາລະພັດຊຶ່ງເຮົາໄດ້ສັ່ງເຈົ້າໄວ້ນັ້ນ ⁷ຄືທໍເຕັນແຫ່ງຊຸມນຸມ ທົບພະຍັນ- ຍັດ ແລະພະຍັນກະລຸນາ ຊຶ່ງຢູ່ເທິງທົບພະຍັນຍັດ ແລະເຄື່ອງໃຊ້ທຸກຢ່າງສຳລັບທໍເຕັນ ⁸ໂຕະກັບເຄື່ອງໃຊ້ສຳລັບໂຕະ ຄັນຕະກຽງບໍລິສຸດກັບເຄື່ອງໃຊ້ສຳລັບຄັນຕະກຽງ ແລະແທ່ນ ເຄື່ອງຫອມ ⁹ແທ່ນເຜົາເຄື່ອງບູຊາກັບເຄື່ອງໃຊ້ປະຈຳແທ່ນ ຂັນກັບພານຮອງຂັນນັ້ນ ¹⁰ເສື້ອຍົດ ຫຍິບດ້ວຍຝີມີປະນີດ ຄືເສື້ອຍົດອັນບໍລິສຸດຂອງອາໂຣນປະໂລທິດ ແລະເສື້ອຍົດຂອງລູກຊາຍ ຂອງລາວ ເພື່ອຈະໄດ້ສວມໃສ່ປະຕິບັດໃນຕຳແໜ່ງປະໂລທິດ ¹¹ແລະນ້ຳມັນເຈີມກັບເຄື່ອງ ຫອມສຳລັບທົບບໍລິສຸດ ຊຶ່ງເຮົາບັນຊາເຈົ້າ ໃຫ້ເຂົາເຮັດຕາມທຸກປະການ”

ວັນສະບາໂຕເປັນໝາຍສຳຄັນ ລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າກັບອິສຣາເອນ

¹²ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວກັບ ໂມເຊ ວ່າ ¹³“ຈົ່ງສັ່ງຊົນຊາດ ອິສຣາເອນ ວ່າ ‘ເຈົ້າທັງຫລາຍຈົ່ງ ຮັກສາວັນສະບາໂຕຂອງເຮົາໄວ້ ເພາະນີ້ຈະເປັນໝາຍສຳຄັນລະຫວ່າງເຮົາກັບເຈົ້າຕະຫລອດ ຊົ່ວອາຍຸຂອງເຈົ້າ ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ວ່າເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຜູ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າບໍລິສຸດ ¹⁴ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າທັງຫລາຍຈົ່ງນັບຖືວັນສິນນີ້ໄວ້ ເພາະວ່າເປັນວັນສັກສິດ ພວກເຈົ້າຜູ້ໃດບໍ່ຖືຮັກສາວັນສັກ- ສິດນີ້ ຈະຕ້ອງຖືກໂທດເຖິງຕາຍ ແລະຜູ້ໃດເຮັດວຽກໃນວັນສິນນີ້ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກກຳຈັດອອກ ຈາກຊົນຊາດຂອງຕົນ. ¹⁵ໃຫ້ພວກເຈົ້າເຮັດວຽກແຕ່ໃນກຳນົດຫົກມື້ ແຕ່ມື້ຖ້ວນເຈັດໃຫ້ຖືເປັນມື້ ພັກ ແລະເປັນມື້ສັກສິດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ¹⁶ຜູ້ໃດເຮັດວຽກໃນມື້ນີ້ຈະຕ້ອງຖືກໂທດເຖິງຕາຍ ປະຊາຊົນ ອິສຣາເອນ ຈະຕ້ອງນັບຖືວັນສິນນີ້ສືບໄປທຸກຊົ່ວຄົນ ໃຫ້ຖືເປັນຄຳພັນສັນຍາຕະ- ຫລອດໄປ. ¹⁷ວັນນີ້ເປັນໝາຍສຳຄັນລະຫວ່າງເຮົາກັບປະຊາຊົນ ອິສຣາເອນ ຕະຫລອດໄປ ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ສ້າງສະຫວັນຊັ້ນພ້າ ແລະແຜ່ນດິນໃນຫົກມື້ນັ້ນ ແຕ່ມື້ຖ້ວນເຈັດເຮົາໄດ້ຢຸດທຳ ງານ ແລະໄດ້ພັກຜ່ອນ.

¹⁸ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວກັບ ໂມເຊ ຢູ່ເທິງພູຊີນາຍ ສຸດແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະທານ ແຜ່ນຫີນພຣະບັນຍັດສອງແຜ່ນ ແກ່ ໂມເຊ ແຜ່ນຫີນນັ້ນແມ່ນນິ້ວພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງ ຈາລຶກໄວ້.

ບົດທີ 32

¹ເມື່ອປະຊາຊົນເຫັນ ໂມເຊ ພັກຢູ່ເທິງພູ ເທິງນານບໍລົງມາຈັກເທື່ອ ພວກເຂົາກໍພາກັນມາຫຸ້ມ ລ້ອມອາໂຣນ ເວົ້າວ່າ, “ຈົ່ງສ້າງຮູບພະສຳລັບນຳພ້າພວກເຮົາໄປເທາະ ດ້ວຍວ່າ ໂມເຊ ຄົນທີ່ ນຳພວກເຮົາອອກຈາກປະເທດ ເອຍິບນັ້ນ ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າເພິ່ນເປັນຫຍັງໄປເສຍແລ້ວ.

²ອາໂຣນ ໄດ້ຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງຖອດຕຸ້ມຫູຄຳອອກຈາກຫູເມຍ ແລະລູກຊາຍລູກສາວ

ຂອງພວກເຈົ້າແລ້ວໃຫ້ເອົາມັນມາໃຫ້ເຮົາ.”³ສະນັ້ນ ປະຊາຊົນທັງໝົດຈຶ່ງຖອດຕຸ້ມຫູຄໍາຂອງຕົນມາມອບໃຫ້ອາໂຣນ. ⁴ອາໂຣນກໍຮັບເອົາຕຸ້ມຫູນັ້ນ ແລ້ວໃຊ້ເຄື່ອງມືຫລໍ່ເປັນຮູບງົວນ້ອຍປະຊາຊົນໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ອິສຣາເອນເອີຍ ອັນນີ້ແມ່ນພະຂອງພວກເຮົາ ຊຶ່ງໄດ້ນໍາພວກເຮົາອອກຈາກເອີຢັບ.”

⁵ເມື່ອອາໂຣນເຫັນເຊັ່ນນັ້ນ ລາວກໍສ້າງແທ່ນອັນໜຶ່ງໄວ້ຕໍ່ໜ້າຮູບງົວຄໍາ ແລ້ວປະກາດວ່າ, “ມື້ອື່ນຈະມີງານກິນລ້ຽງຖວາຍພຣະກຽດແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”⁶ຄັນຮອດມື້ອື່ນຕອນເຊົ້າມິດພວກເຂົາກໍເຜົາສັດຖວາຍ ແລະນໍາເອົາສັດໂຕອື່ນມາຖວາຍເພື່ອຄວາມສາມັກຄີ ຝ່າຍປະຊາຊົນກໍນັ່ງລົງກິນແລະດື່ມ ແລ້ວກໍຫລິ້ນມ່ວນຊື່ນກັນ.

⁷ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກໂມເຊວ່າ, “ຈົ່ງລົງໄປດຽວນີ້ ດ້ວຍວ່າປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າ ຊຶ່ງເຈົ້າໄດ້ພາອອກມາຈາກປະເທດເອີຢັບນັ້ນໄດ້ເຮັດຜິດເສຍແລ້ວ. ⁸ພວກເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມທາງປະພຶດທີ່ເຮົາສັ່ງໃຫ້ເຮັດ ຄືເຂົາໄດ້ຫລໍ່ຮູບງົວນ້ອຍດ້ວຍຄໍາຮູບໜຶ່ງສໍາລັບຂາບໄຫວ້ ແລະ ຖວາຍບູຊາພວກເຂົາເວົ້າວ່າ ອິສຣາເອນເອີຍ ອັນນີ້ແມ່ນພະຂອງພວກເຮົາ ຊຶ່ງໄດ້ນໍາພາພວກເຮົາອອກຈາກເອີຢັບ.”

⁹ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກໂມເຊອີກວ່າ, “ເຮົາຮູ້ຈັກປະຊາຊົນພວກນີ້ດີ ພວກເຂົາເປັນຄົນຫົວ-ດີ້. ¹⁰ບັດນີ້ ປ່ອຍໃຫ້ເປັນໜ້າທີ່ຂອງເຮົາ ເຮົາຈະທໍາລາຍພວກ ເຂົາດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ ແລ້ວເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າ ແລະເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າເປັນປະຊາຊົນໃຫຍ່.”

¹¹ແຕ່ໂມເຊໄດ້ອ້ອນວອນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຕົນວ່າ, “ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ດ້ວຍເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງປ່ອຍໃຫ້ພຣະພິໂລດຂອງພຣະອົງລຸກໄໝ້ໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງແມ່ນພຣະອົງໄດ້ຊົງນໍາເຂົາອອກມາຈາກປະເທດເອີຢັບດ້ວຍຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະອໍານາດ. ¹²ພຣະອົງຢາກຈະໃຫ້ຂາວເອີຢັບເວົ້າຫລືວ່າ ພຣະອົງໄດ້ຊົງນໍາພວກເຂົາອອກມາຈາກເອີຢັບດ້ວຍເຈດຕະນາຮ້າຍຄືເພື່ອປະທານຊີວິດ ແລະທໍາລາຍພວກເຂົາໃຫ້ຕາຍໝົດຢູ່ເທິງພູ ຂໍພຣະອົງຊົງໄຜດຢຸດຄວາມໂກດຮ້າຍອັນແຮງກ້າຂອງພຣະອົງເສຍຖ້ອນ ແລະຊົງປ່ຽນພຣະໄທ ຢ່ານໍາໄພວິບັດຢ່າງນີ້ມາສູ່ໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງເລີຍ. ¹³ຂໍພຣະອົງຊົງລະນຶກເຖິງອັບຣາຮາມ ອີຊາກ ແລະອິສຣາເອນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ຜູ້ຊົງພຣະອົງໄດ້ປະຕິຍານໄວ້ກັບເຂົາດ້ວຍພຣະນາມຂອງພຣະອົງເອງວ່າ ເຮົາຈະໃຫ້ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າເພີ່ມທະວີຫລາຍຂຶ້ນເໝືອນດາວໃນທ້ອງຟ້າ ແລະຈະໃຫ້ແຜ່ນດິນທັງໝົດນີ້ແກ່ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າຕາມທີ່ເຮົາໄດ້ສັນຍາໄວ້ ພວກເຂົາຈະໄດ້ເປັນເຈົ້າຂອງຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.” ¹⁴ສະນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງຊົງປ່ຽນພຣະໄທ ບໍ່ຊົງນໍາໄພວິບັດມາສູ່ໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງຕາມທີ່ຊົງກ່າວນັ້ນ.

¹⁵ຝ່າຍ ໂມເຊໄດ້ກັບລົງມາຈາກພູ ຖືແຜ່ນຫີນພຣະບັນຍັດມາສອງແຜ່ນ. ¹⁶ໃນແຜ່ນຫີນນັ້ນໄດ້ຈາລຶກພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າໄວ້ທັງສອງຂ້າງ ເປັນພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຊົງຈາລຶກໃສ່ແຜ່ນຫີນນັ້ນ. ¹⁷ເມື່ອໂຢຊວຍໄດ້ຍິນສຽງປະຊາຊົນອີກກະທຶກຢູ່ ລາວກໍເວົ້າກັບ ໂມເຊວ່າ, “ຂ້າມ້ອຍໄດ້ຍິນສຽງສູ້ຮົບກັນຢູ່ໃນຄ້າຍ.” ¹⁸ໂມເຊໄດ້ຕອບວ່າ, “ນັ້ນບໍ່ແມ່ສຽງຂອງຄົນທີ່ມີໄຊ-ຊະນະ ແລະບໍ່ແມ່ນສຽງຮ້ອງໃຫ້ຂອງຄົນທີ່ຍອມແພ້ ສຽງທີ່ໄດ້ຍິນນັ້ນແມ່ນສຽງຮ້ອງເພງ.”

¹⁹ເມື່ອ ໂມເຊ ເຂົ້າມາ ໃກ້ຄ້າຍ ກໍເຫັນ ຮູບ ງົວນ້ອຍ ແລະ ເຫັນ ປະຊາຊົນ ກຳລັງ ເຕັ້ນ ລຳກັນ ຢູ່ ເພິ່ນ ຈຶ່ງ ຮ້າຍ ຢ່າງ ຮຸນແຮງ ໂດຍ ໄດ້ ໂຍນ ແຜ່ນ ຫີນ ທີ່ ຖື ມານັ້ນ ຖິ້ມ ຈົນ ແຕກ ເສຍ ຫາຍ ຢູ່ ທີ່ ຕີນ ພູ.
²⁰ເພິ່ນ ໄດ້ ເຜົາ ຮູບ ງົວນ້ອຍ ທີ່ ພວກ ເຂົາ ເຮັດ ນັ້ນ ຖິ້ມ ໄດ້ ບົດ ລະ ອງ ດ ໂຮຍ ລົງ ໃນ ນ້ຳ ແລ້ວ ໄດ້ ບັງ ຄັບ ໃຫ້ ຊາວ ອີສຣາເອນ ດື່ມ.

²¹ໂມເຊ ໄດ້ ຖາມ ອາໂຣນ ວ່າ, “ປະຊາຊົນ ພວກ ນີ້ ໄດ້ ເຮັດ ຫຍັງ ໃຫ້ ເຈົ້າ ເຈົ້າ ຈຶ່ງ ພາ ພວກ ເຂົາ ເຮັດ ບາບ ຢ່າງ ໃຫຍ່ ຫລວງ ມື້?” ²²ອາໂຣນ ໄດ້ ຕອບ ວ່າ, “ຢ່າ ຄຽດ ຮ້າຍ ຂ້ານ້ອຍ ເທາະ ທ່ານ ກໍຮູ້ ວ່າ ປະຊາຊົນ ເຫລົ່ານີ້ ໄດ້ ອ່ວ າຍ ໜ້າ ໄປ ສູ່ ທາງ ຊົ່ວ ແລ້ວ.” ²³ເຂົາ ໄດ້ ມາ ຮ້ອງ ຂໍ ຕໍ່ ຂ້ານ້ອຍ ວ່າ ໃຫ້ ສ້າງ ຮູບ ພະ ສຳ ລັບ ນຳ ໜ້າ ພວກ ເຂົາ ໄປ ເພາະ ພວກ ເຂົາ ບໍ່ ຮູ້ ຈັກ ວ່າ ໂມເຊ ຄົນ ທີ່ ນຳ ພາ ພວກ ເຂົາ ອອກ ຈາກ ປະເທດ ເອຢິບ ນັ້ນ ເປັນ ຫຍັງ ໄປ ເສຍ ແລ້ວ.” ²⁴ຂ້ານ້ອຍ ຈຶ່ງ ຖາມ ເຂົາ ວ່າ ຜູ້ ໃດ ມີ ຄຳ ແດ່ ຜູ້ ທີ່ ມີ ເຄື່ອງ ຄຳ ຈົ່ງ ຖອດ ອອກ ມາ ມອບ ໃຫ້ ຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍ ຈຶ່ງ ເອົາ ໄປ ໃສ່ ໄຟ ຫລໍ່ ເປັນ ຮູບ ງົວນ້ອຍ ນີ້ ອອກ ມາ.”

²⁵ໂມເຊ ເຫັນ ວ່າ ປະຊາຊົນ ນີ້ ຫລົງ ງົມ ງວາຍ ແລ້ວ ເພາະ ອາໂຣນ ໄດ້ ປ່ອຍ ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ ຂາບ ໄຫວ້ ຮູບ ພະ ທັງ ທີ່ ສັດ ຕູ ມີ ຢູ່ ຮອບ ຕົວ ເຂົາ. ²⁶ດັ່ງນັ້ນ ໂມເຊ ຈຶ່ງ ໄປ ຢືນ ຢູ່ ທີ່ ປະຕູ ຄ້າຍ ແລະ ຮ້ອງ ຂຶ້ນ ວ່າ, “ຜູ້ ໃດ ຢູ່ ຝ່າຍ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໃຫ້ ຜູ້ ນັ້ນ ມາ ຫາ ເຮົາ ເດີ້.” ພວກ ເລວີ ທັງ ໝົດ ໄດ້ ມາ ຫາ ໂມເຊ ²⁷ເພິ່ນ ເວົ້າ ກັບ ເຂົາ ວ່າ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຂອງ ພວກ ອີສຣາເອນ ຊົງ ກ່າວ ວ່າ ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ ທຸກ ຄົນ ຖື ດາບ ບຸກ ຄ້າຍ ເຂົ້າ ໄປ ແຕ່ ປະຕູ ນີ້ ເຖິງ ປະຕູ ນັ້ນ ແລ້ວ ໃຫ້ ຂ້າ ອ້າຍ ນ້ອງ ມິດ ສະ ຫາຍ ແລະ ເພື່ອນ ບ້ານ ຂອງ ພວກ ເຈົ້າ.”

²⁸ພວກ ເລວີ ຈຶ່ງ ເຮັດ ຕາມ ໂມເຊ ສັ່ງ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຂ້າ ປະຊາຊົນ ຕາຍ ໃນ ມື້ ນັ້ນ ປະມານ ສາມ ພັນ ຄົນ. ²⁹ແລ້ວ ໂມເຊ ໄດ້ ເວົ້າ ຕໍ່ ພວກ ເລວີ ວ່າ, “ມື້ ນີ້ ພວກ ເຈົ້າ ໄດ້ ສະ ຖາ ປະ ນາ ຕົວ ເອງ ຂຶ້ນ ເປັນ ປະໂລ ຫິດ ຮັບ ໃຊ້ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ແລ້ວ ໂດຍ ໄດ້ ຂ້າ ລູກ ຊາຍ ແລະ ເອື້ອ ຍນ້ອງ ຂອງ ຕົນ ດັ່ງນັ້ນ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຈຶ່ງ ຊົງ ອວຍ ພຣະ ພອນ ໃຫ້ ພວກ ເຈົ້າ ໃນ ມື້ ນີ້.”

³⁰ມື້ ຕໍ່ມາ ໂມເຊ ໄດ້ ເວົ້າ ກັບ ປະຊາຊົນ ວ່າ, “ພວກ ເຈົ້າ ໄດ້ ເຮັດ ບາບ ຢ່າງ ຮ້າຍ ແຮງ ບັດ ນີ້ ເຮົາ ຈະ ຂຶ້ນ ໄປ ເຝົ້າ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຢູ່ ເທິງ ພູ ບາງ ທີ່ ເຮົາ ອາດ ຈະ ສາມາດ ໄຖ່ ບາບ ໃຫ້ ພວກ ເຈົ້າ ໄດ້.”

³¹ດັ່ງນັ້ນ ໂມເຊ ຈຶ່ງ ກັບ ຄືນ ໄປ ເຝົ້າ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຂາບ ທຸນ ວ່າ, “ຂ້າ ແດ່ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ປະຊາຊົນ ນີ້ ໄດ້ ເຮັດ ບາບ ຢ່າງ ຮ້າຍ ແຮງ. ³²ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຫລໍ່ ພະ ຄຳ ສຳ ລັບ ຕົນ ເອງ ແຕ່ ບັດ ນີ້ ຂໍ ພຣະ ອົງ ຊົງ ໄຜດ ໃຫ້ ອະໄພ ບາບ ແກ່ ເຂົາ ຖ້າ ພຣະ ອົງ ບໍ່ ຊົງ ອະໄພ ໂທດ ຂໍ ພຣະ ອົງ ຊົງ ລຶບ ຊີ້ ຂອງ ຂ້ານ້ອຍ ອອກ ຈາກ ບື້ມ ທີ່ ພຣະ ອົງ ຊົງ ຈົດ ໄວ້ ເສຍ.” ³³ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຊົງ ຕອບ ໂມເຊ ວ່າ, “ຜູ້ ໃດ ເຮັດ ບາບ ຕໍ່ ສູ້ ເຮົາ ເຮົາ ຈະ ລຶບ ຊີ້ ຜູ້ ນັ້ນ ອອກ ຈາກ ບື້ມ ຂອງ ເຮົາ. ³⁴ບັດ ນີ້ ຈຶ່ງ ໄປ ເສຍ ໃຫ້ ພາ ປະຊາຊົນ ໄປ ຍັງ ທີ່ ເຮົາ ບອກ ໃຫ້ ໄປ ນັ້ນ ຈົ່ງ ຈື່ ໄວ້ ວ່າ ເທວະດາ ຂອງ ເຮົາ ຈະ ນຳ ໜ້າ ເຈົ້າ ໄປ ແຕ່ ໃນ ມື້ ນັ້ນ ເມື່ອ ເຮົາ ຈະ ພິພາກ ສາ ເຂົາ ເຮົາ ຈະ ລົງ ໂທດ ພວກ ເຂົາ ເອງ.”

³⁵ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ຊົງ ໃຫ້ ພະ ຍາດ ເກີດ ຂຶ້ນ ໃນ ໝູ່ ປະຊາຊົນ ເພາະ ວ່າ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ບັງ ຄັບ ໃຫ້ ອາໂຣນ ຫລໍ່ ຮູບ ງົວນ້ອຍ.

ບົດທີ 33

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສົ່ງໃຫ້ຍົກຍ້າຍໄປ

¹ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກ ໂມເຊວ່າ, “ເຈົ້າກັບປະຊາຊົນທີ່ເຈົ້າໄດ້ນຳອອກມາຈາກປະເທດເອ- ຢິບ ຈົ່ງຍົກຍ້າຍໄປຈາກບ່ອນນີ້ເສຍ ໃຫ້ໄປຍັງແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາໄດ້ສັນຍາໄວ້ກັບອັບຣາຮາມ ກັບອີຊາກແລະຢາໂຄບ ຄືເຮົາໄດ້ສັນຍາຕໍ່ເຂົາວ່າຈະຍົກແຜ່ນດິນນັ້ນໃຫ້ແກ່ເຊື້ອສາຍຂອງເຂົາ ²ເຮົາຈະໃຫ້ເທວະດາຕົນໜຶ່ງນຳໜ້າເຈົ້າໄປ ເຮົາຈະຂັບໄລ່ຊາວການາອານ ຊາວອະໂມຣິດ ຊາວຣິດຕີ ຊາວເປຣິຊີ ຊາວຣິວີ ແລະຊາວເຢບູດ ອອກຈາກທີ່ນັ້ນ. ³ເຈົ້າຈະໄປຖົງແຜ່ນດິນ ທີ່ອຸດົມສົມບູນ ແຕ່ເຮົາເອງຈະບໍ່ໄປກັບພວກເຈົ້າ ເພາະພວກເຈົ້າເປັນປະຊາຊົນຫົວດີ ຖ້າເຮົາ ໄປ ເຮົາອາດຈະທຳຮ້າຍພວກເຈົ້າເສຍຢູ່ກາງທາງ.”

⁴ເມື່ອປະຊາຊົນໄດ້ຍິນຂ່າວຮ້າຍນີ້ ພວກເຂົາກໍພາກັນໄວ້ທຸກ ແລະບໍ່ມີໃຜໃສ່ເຄື່ອງເອ້ເລີຍ. ⁵ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກ ໂມເຊວ່າ, “ຈົ່ງບອກຊາວອິສຣາເອນວ່າພວກເຈົ້າເປັນຄົນຫົວດີ ຖ້າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄປກັບພວກເຈົ້າແມ່ນຊົ່ວເວລາໜ້ອຍດຽວ ພຣະອົງກໍຈະລ້າງຜານພວກເຈົ້າເສຍ ບັດນີ້ ຈົ່ງຖອດເຄື່ອງເອ້ຂອງພວກເຈົ້າອອກ ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ຮູ້ວ່າຄວນເຮັດຫຍັງກັບພວກ ເຈົ້າ.” ⁶ດັ່ງນັ້ນ ປະຊາຊົນອິສຣາເອນ ຈຶ່ງບໍ່ໃສ່ເຄື່ອງເອ້ຕັ້ງແຕ່ຍົກຍ້າຍອອກຈາກ ໂຮເຣັບ ເປັນ- ຕົ້ນໄປ.

ຫໍເຕັ້ນສັກສິດ

⁷ໂມເຊໄດ້ກາງເຕັ້ນຫລັງໜຶ່ງໄວ້ຢູ່ນອກຄ້າຍໃນລະຍະໂກ ເພິ່ນໄດ້ເອິ້ນເຕັ້ນຫລັງນັ້ນວ່າ, “ຫໍ ເຕັ້ນສັກສິດ” ຄົນໃດຢາກຈະເຂົ້າເຝົ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ກໍອອກໄປຍັງຫໍເຕັ້ນສັກສິດນັ້ນ.

⁸ເມື່ອໃດ ໂມເຊອອກໄປຍັງເຕັ້ນ ປະຊາຊົນທັງໝົດກໍຍືນຢູ່ທີ່ປະຕູເຕັ້ນຂອງຕົນ ເພື່ອເຝົ້າເບິ່ງ ໂມເຊ ຈົນເພິ່ນເຂົ້າໄປໃນເຕັ້ນແລ້ວ. ⁹ກ້ອນເສົາເມກກໍລອຍລົງມາຕັ້ງຢູ່ທີ່ປະຕູເຕັ້ນ ແລ້ວພຣະ- ຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງສົນທະນາກັບ ໂມເຊ ຈາກກ້ອນເສົາເມກນັ້ນ. ¹⁰ເມື່ອປະຊາຊົນເຫັນກ້ອນເສົາ ເມກນັ້ນຕັ້ງຢູ່ທີ່ປະຕູເຕັ້ນ ພວກເຂົາກໍລຸກຍືນຂຶ້ນກົມນະມັດສະການທີ່ປະຕູເຕັ້ນ ຂອງຕົນ.

¹¹ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສົນທະນາກັບ ໂມເຊ ໜ້າຕໍ່ໜ້າເໝືອນມິດສະຫາຍສົນທະນາກັນ ແລ້ວ ໂມເຊ ກໍກັບໄປຍັງຄ້າຍ ແຕ່ໂຍຊວຍຄົນໃຊ້ໜຸ່ມ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງນູນບໍ່ໄດ້ອອກໄປຈາກເຕັ້ນ.

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສັນຍາວ່າຈະຢູ່ນຳ

¹²ໂມເຊໄດ້ຂາບທູນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ, “ເປັນຄວາມຈິງວ່າພຣະອົງໄດ້ຊົງບອກໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ ນຳພາປະຊາຊົນນີ້ໄປຍັງແຜ່ນດິນນັ້ນ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງບອກໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າ ແມ່ນຜູ້ໃດຈະ ໄປນຳຂ້ານ້ອຍ ພຣະອົງຊົງບອກແຕ່ພຽງວ່າ ເຮົາຮູ້ຈັກເຈົ້າດີ ເຮົາພໍໃຈໃນເຈົ້າ. ¹³ບັດນີ້ ຖ້າ ພຣະອົງຊົງພໍພຣະໂທໃນຂ້ານ້ອຍ ຂໍພຣະອົງຊົງບອກແຜນການຂອງພຣະອົງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຮູ້ແດ່ ເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະໄດ້ຮັບພຣະກະລຸນາຈາກພຣະອົງສະເໝີໄປ ຂໍພຣະອົງ ຊົງລະນຶກດ້ວຍວ່າ ຊົນຊາດນີ້ເປັນໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ.”

¹⁴ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, “ເຮົາຈະໄປນຳເຈົ້າ ຈະໃຫ້ເຈົ້າມີໄຊຊະນະ ແລະມີຄວາມສະ- ຫງົບສຸກ.”

¹⁵ໂມເຊໄດ້ກາບທູນພຣະອົງວ່າ, “ຖ້າພຣະອົງບໍ່ສະເດັດໄປນຳພວກຂ້ານ້ອຍ ຂໍຢ່າໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍໜີໄປຈາກທີ່ນີ້ເລີຍ. ¹⁶ຄວາມຈິງແລ້ວ ຖ້າພຣະອົງບໍ່ສະເດັດໄປນຳພວກຂ້ານ້ອຍ ໃຜຈະຮູ້ວ່າຂ້ານ້ອຍກັບໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງເປັນທີ່ພໍພຣະໄທຂອງພຣະອົງແລ້ວ ຖ້າພຣະອົງສະເດັດໄປນຳພວກຂ້ານ້ອຍ ໄພ່ພົນພຣະອົງກັບຂ້ານ້ອຍກໍຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮັກແພງຈາກພຣະອົງຫລາຍກວ່າຄົນອື່ນໃນໂລກນີ້.”

¹⁷ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກໂມເຊວ່າ, “ເຮົາຈະເຮັດຕາມທີ່ເຈົ້າເວົ້າ ເພາະວ່າເຮົາພໍໃຈໃນເຈົ້າແລະຮູ້ຈັກເຈົ້າດີ.”

¹⁸ໂມເຊໄດ້ທູນຂໍວ່າ, “ຂໍຊົງໂຜດສະແດງພຣະລັດສະໝີ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເບິ່ງແດ່ຖ້ອນ.”

¹⁹ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, “ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຄຸນງາມຄວາມດີຂອງເຮົາທັງໝົດ ປະກົດແຈ້ງຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ ແລະເຮົາຈະປະກາດຊື່ຂອງເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ຍິນ ເຮົາສະແດງຄວາມເມດຕາສົງສານຕໍ່ຜູ້ທີ່ເຮົາປະລິງຈະໃຫ້.” ²⁰ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍັງຊົງກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ, “ເຈົ້າຈະບໍ່ເຫັນໜ້າເຮົາ ເພາະວ່າມະນຸດນັ້ນເຫັນໜ້າເຮົາແລ້ວຈະຕ້ອງຕາຍ.” ²¹ພຣະອົງຊົງກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ, “ເບິ່ງດູ ໃນທີ່ນີ້ມີບ່ອນໜຶ່ງຢູ່ໃກ້ເຮົາ ເຈົ້າຈົ່ງໄປຍິນຢູ່ເທິງຫີນໃນທີ່ນັ້ນ. ²²ເມື່ອຮັດສະໝີ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາຜ່ານໄປໃກ້ ເຮົາຈະເຊື່ອງເຈົ້າໄວ້ຢູ່ຫລັງຫີນ ແລະຈະເອົາມືຂອງເຮົາປິດບັງເຈົ້າໄວ້ຈົນກວ່າເຮົາໄດ້ຜ່ານພົ້ນໄປແລ້ວ. ²³ແລ້ວເຮົາຈະເອົາມືເຮົາອອກ ເຈົ້າຈະເຫັນຫລັງຂອງເຮົາແຕ່ໜ້າຂອງເຮົານັ້ນເບິ່ງບໍ່ໄດ້.”

ບົດທີ 34

ຊົງປະທານຫີນແຜ່ນທີສອງ

¹ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກໂມເຊວ່າ ຈົ່ງຕັດຫີນອີກສອງແຜ່ນໃຫ້ຄືແຜ່ນເກົ່າ ແລ້ວເຮົາຈະຈາລຶກຖ້ອຍຄຳຊຶ່ງຢູ່ໃນແຜ່ນຫີນເກົ່າທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດແຕກນັ້ນ. ²ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ແລ້ວໃນຕອນເຊົ້າມື້ອື່ນ ແລ້ວໃຫ້ຂຶ້ນມາຫາເຮົາເທິງຈອມພູຊິນາຍ. ³ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຂຶ້ນມານຳ ບໍ່ໃຫ້ມີຜູ້ໃດຢູ່ເທິງພູ ບໍ່ໃຫ້ມີຝູງແບ້ ຝູງແກະ ແລະຝູງງົວຄວາຍກິນຫຍັງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພູນີ້.” ⁴ດັ່ງນັ້ນ ໂມເຊຈຶ່ງເລືອກເອົາຫີນສອງແຜ່ນຄືສອງແຜ່ນທຳອິດ ແລ້ວມື້ອື່ນຕອນເຊົ້າມືດເພິ່ນກໍຖືຫີນນັ້ນຂຶ້ນໄປເທິງພູຊິນາຍ ຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສັ່ງ.

⁵ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະເດັດລົງມາດ້ວຍເມກ ຊົງຍືນຢູ່ກັບ ໂມເຊທີ່ນັ້ນ ແລະ ໂມເຊໄດ້ຮ້ອງອອກພຣະນາມຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ⁶ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະເດັດຜ່ານໜ້າໂມເຊໄປ ແລະຊົງກ່າວວ່າ, “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ເຕັມປຸງມາໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາກະລຸນາ ຜູ້ບໍ່ຮ້າຍງ່າຍ ຜູ້ສະແດງຄວາມຮັກພັນຄົງ ແລະຄວາມສັດຊື່ ⁷ຜູ້ມີຄວາມຮັກພັນຄົງຫລາຍຊົ່ວອາຍຸພັນຄົນ ຜູ້ໂຜດໃຫ້ອະໄພການລະເມີດ ຄວາມຊົ່ວຊ້າ ແລະຄວາມບາບ ແຕ່ຈະລົງໂທດລູກຫລານເຫລັ້ນເຖິງສາມສີ່ຊົ່ວອາຍຸຄົນຍ້ອນຄວາມບາບທີ່ພໍ່ແມ່ຂອງເຂົາໄດ້ກະທຳ.”

⁸⁻⁹ໂມເຊຈຶ່ງຟ້າວຄູເຂົ້າລົງດິນນະມັດສະການ ແລ້ວຂາບທູນວ່າ, “ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຖ້າ

ພວກຂ້ານ້ອຍເປັນທີ່ຊອບພຣະໄທພຣະອົງແທ້ ເຖິງແມ່ນປະຊາຊົນນັ້ນຈະທົວດີ ກໍຂໍພຣະອົງຊົງ
ໂຜດສະເດັດໄປກັບພວກຂ້ານ້ອຍຖ້ອນ ຂໍຊົງໃຫ້ອະໄພຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະຄວາມບາບຂອງ
ພວກຂ້ານ້ອຍ ຂໍຊົງໂຜດຮັບເອົາພວກຂ້ານ້ອຍເປັນໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງເຖິ້ນ.”

ຊົງສັນຍາໃໝ່

¹⁰ຕໍ່ມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາຈະໃຫ້ຄຳພັນສັນຍາແກ່ເຈົ້າ ຈະເຮັດການອັດສະ-
ຈັນຕໍ່ໜ້າປະຊາຊົນທັງປວງຂອງເຈົ້າຄືການອັດສະຈັນທີ່ເຮົາບໍ່ເຄີຍເຮັດມາກ່ອນໃນທ່າມກາງຊົນ
ຊາດໃດໆ ທົ່ວໂລກນີ້ ປະຊາຊົນທັງປວງຊົງຢູ່ກັບເຈົ້າ ຈະໄດ້ເຫັນການກະທຳຂອງອົງພຣະຜູ້-
ເປັນເຈົ້າ ເພາະເຮົາຈະກະທຳສິ່ງອັນໜ້າຍ້ານໃຫ້ເຈົ້າເຫັນ.

¹¹ຈົ່ງເຮັດຕາມຂໍ້ບັນຍັດທີ່ເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າໃນມື້ນີ້ ເຮົາຈະຂັບໄລ່ຊາວອະໂມຣິດ ຊາວການາ-
ອານ ຊາວຣິດຕີ ຊາວເປຣິຊີ ຊາວຣີວີ ແລະຊາວເຢບູດໄປເສຍຈາກເຈົ້າ. ¹²ຈົ່ງລະວັງໃຫ້ດີ
ເຈົ້າຢ່າຜູກສຳພັນໃດໆ ກັບຊົນຊາດທີ່ເຈົ້າຈະໄປເຖິງນັ້ນ ເພາະວ່າມັນຈະເປັນສິ່ງທຳລາຍພວກ
ເຈົ້າ. ¹³ແຕ່ພວກເຈົ້າຈົ່ງທຳລາຍແທ່ນບູຊາ ທັບເສົາທິນສັກສິດແລະຕັດໄມ້ສັກສິດຂອງພວກ
ເຂົາຖິ້ມ. ¹⁴ເຈົ້າຢ່າໄດ້ຂາບໄຫວ້ພະອິນເລີຍ ເພາະວ່າເຮົາເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ຫວງແຫນພວກ
ເຈົ້າ. ¹⁵ເພາະເມື່ອເຈົ້າຂາບໄຫວ້ ແລະບູຊາພະຂອງເຂົາ ພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສັດຊື່ຄືກັບຢິງໂສເພນີ
ແລະພວກເຂົາຈະເຊີນພວກເຈົ້າໄປຮ່ວມດ້ວຍ ພວກເຈົ້າອາດຈະກິນອາຫານທີ່ພວກເຂົາໄດ້
ຖວາຍບູຊານັ້ນ. ¹⁶ລູກຊາຍຂອງເຈົ້າອາດຈະແຕ່ງງານກັບລູກຢິງໂສເພນີ ພວກເຂົາຈະຊັກຊວນ
ລູກຊາຍຂອງເຈົ້າເຮັດບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ເຮົາ ແລະຮັບໃຊ້ພະຂອງເຂົາ. ¹⁷ເຈົ້າຢ່າຫລໍ່ຮູບພະສຳລັບຕົນ.

¹⁸ເຈົ້າຈົ່ງຖືຮັກສາພິທີກິນລ້ຽງເຂົ້າຈີ່ບໍ່ໃສ່ເຊື້ອແປ້ງ ຕາມທີ່ເຮົາໄດ້ສັ່ງໄວ້ ໃຫ້ກິນເຂົ້າຈີ່ບໍ່ໃສ່
ເຊື້ອຈົນຄົບເຈັດມື້ໃນເດືອນທີ່ໜຶ່ງ ເພາະວ່າພວກເຈົ້າອອກຈາກເອຢິບໃນເດືອນນີ້.

¹⁹ລູກຊາຍກົກທຸກຄົນ ຫລື ງົວ ແລະແກະເຖິກທຸກໂຕຂອງເຈົ້າເປັນຂອງເຮົາ.

²⁰ແຕ່ເຈົ້າຈົ່ງເອົາລູກແກະມາໂຖ່ເອົາລູກລໍໂຕທຳອິດໄວ້ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໂຖ່ໄວ້ ໃຫ້ທັກຄໍມັນເສຍ
ລູກຊາຍກົກທຸກຄົນຂອງເຈົ້າໃຫ້ໂຖ່ໄວ້ ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດມາເຝົ້າເຮົາໂດຍບໍ່ມີເຄື່ອງຖວາຍ.

²¹ເຈົ້າຈົ່ງເຮັດວຽກແຕ່ໃນຫົກມື້ ສ່ວນມື້ຖ້ວນເຈັດໃຫ້ເຈົ້າຢຸດພັກ ເຖິງຈະຢູ່ໃນລະຫວ່າງໄຖນາ
ແລະກຸ່ງເຂົ້າກໍຕາມ.

²²ຈົ່ງຈັດງານສະຫລອງສັບປະດາ ຄືງານກິນລ້ຽງສະຫລອງໝາກຜົນທຳອິດຂອງລະດູກຸ່ງ
ເຂົ້າບາເລ ແລະງານກິນລ້ຽງສະຫລອງການເກັບກຸ່ງໃນປາຍປີ. ²³ບັນດາຜູ້ຊາຍທັງຫລາຍຂອງ
ພວກເຈົ້າ ໃຫ້ມາຫາເຮົາຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິສຣາເອນປີລະສາມເທື່ອ. ²⁴ຫລັງຈາກເຮົາ
ໄດ້ຂັບໄລ່ຊົນຊາດທັງຫລາຍອອກໄປພົ້ນໜ້າເຈົ້າ ແລະໄດ້ຂະຫຍາຍເຂດແດນຂອງເຈົ້າໃຫ້
ກວ້າງຂວາງອອກໄປແລ້ວ ຈະບໍ່ມີໃຜພະຍາຍາມຍຶດເອົາປະເທດຂອງເຈົ້າ ໃນລະຫວ່າງພວກ
ເຈົ້າໄປຫາເຮົາປີລະສາມເທື່ອນັ້ນ.

²⁵ຢ່າໄດ້ຖວາຍເຂົ້າຈີ່ທີ່ໃສ່ເຊື້ອແປ້ງ ເມື່ອພວກເຈົ້າເຜົາສັດຖວາຍເຮົາ ຢ່າເກັບຊີ້ນສັດທີ່ຂ້າ
ກິນລ້ຽງໃນງານສະຫລອງປັດສະຄາໄວ້ຈົນເຖິງມື້ເຊົ້າ.

²⁶ຈົ່ງນຳເອົາພືດຜົນທຳອິດອັນດີທີ່ສຸດໃນນາຂອງເຈົ້າ ມາຖວາຍໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຜູ້-

ເປັນເຈົ້າ ເຈົ້າຢາຕົ້ມຂຶ້ນລູກແບ້ດ້ວຍນ້ຳນົມແມ່ຂອງມັນ.”

²⁷ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກ ໂມເຊວ່າ, “ຈົ່ງຂຽນຄຳເຫລົ່ານີ້ໄວ້ ເພາະວ່າຄຳໝັ້ນສັນຍາທີ່ເຮົາໄດ້ໃຫ້ໄວ້ກັບເຈົ້າ ແລະພວກອິສຣາເອນມີຢູ່ໃນຄຳເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ.” ²⁸ໂມເຊ ໄດ້ເຝົ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ທີ່ນັ້ນເປັນເວລາສິບສິບສີ່ສິບຄົນ ໂດຍບໍ່ໄດ້ກິນອາຫານ ແລະດື່ມນ້ຳເລີຍ ເພິ່ນໄດ້ຈາລຶກຂໍ້ຄວາມຂອງຄຳໝັ້ນສັນຍາ ຄືພຣະບັນຍັດສືບປະການໄວ້ໃນແຜ່ນຫີນນີ້.

ໂມເຊລົງມາຈາກພູ

²⁹ເມື່ອ ໂມເຊ ຖືແຜ່ນຫີນ ພຣະບັນຍັດສອງແຜ່ນລົງມາຈາກພູ ຊິນາຍນັ້ນ ໂມເຊບໍ່ຮູ້ວ່າຜິວໜ້າຂອງຕົນສ່ອງແສງ ຄືໜ້າຂອງເພິ່ນໄດ້ສ່ອງແສງຍ້ອນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງສົນທະນາກັບເພິ່ນ. ³⁰ເມື່ອອາໂຣນກັບຊາວອິສຣາເອນທັງປວງເຫັນໜ້າໂມເຊສ່ອງແສງ ພວກເຂົາກໍບໍ່ກ້າເຂົ້າໄປໃກ້ເພິ່ນ. ³¹ແຕ່ໂມເຊໄດ້ເອິ້ນພວກເຂົາມາ ແລ້ວອາໂຣນກັບບັນດາຫົວໜ້າຂອງຊຸມນຸມຊົນໄດ້ເຂົ້າມາຫາເພິ່ນ ເພິ່ນຈຶ່ງສົນທະນາກັບເຂົາ. ³²ເມື່ອຊາວອິສຣາເອນເຂົ້າມາໃກ້ແລ້ວ ໂມເຊກໍບອກກັບເຂົາທັງຫລາຍຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກເທິງພູຊິນາຍ. ³³⁻³⁴ເມື່ອ ໂມເຊເວົ້າສຸດກໍເອົາຜ້າປົກໜ້າໄວ້ ເມື່ອໃດເພິ່ນເຂົ້າໄປເຝົ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນຫໍເຕັ້ນສັກສິດ ເພິ່ນກໍເອົາຜ້ານັ້ນອອກຈົນກວ່າຈະກັບອອກມາ ຄັນເພິ່ນອອກມາແລ້ວກໍເລົ່າຂໍ້ຄວາມທັງໝົດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສັ່ງສູ່ຊາວອິສຣາເອນຟັງ. ³⁵ແລະຊາວອິສຣາເອນກໍໄດ້ເຫັນຜິວໜ້າຂອງໂມເຊສ່ອງແສງ ແລ້ວໂມເຊກໍໄດ້ເອົາຜ້າປົກໜ້າໄວ້ຈົນກວ່າຈະໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອີກ.

ບົດທີ 35

ຊົງຫ້າມບໍ່ໃຫ້ດັງໄຟໃນວັນສະບາໂຕ

¹ຝ່າຍ ໂມເຊ ໃຫ້ຊຸມນຸມຊົນອິສຣາເອນທັງໝົດປະຊຸມກັນ ແລ້ວກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ “ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນສິ່ງຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບັນຊາໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍປະຕິບັດຕາມ ²ຈົ່ງເຮັດວຽກໃນກຳນົດຫົກມື້ ແຕ່ມື້ທີ່ເຈັດໃຫ້ເຈົ້າຖືເປັນມື້ບໍລິສຸດ ເປັນວັນສະບາໂຕແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ສຳລັບໃຊ້ພັກ ຜູ້ໃດເຮັດວຽກໃນວັນນັ້ນຕ້ອງຖືກລົງໂທດເຖິງຕາຍ ³ໃນວັນສະບາໂຕນັ້ນຢ່າດັງໄຟ ຕະຫລອດທົ່ວບ່ອນອາໄສຂອງທ່ານ”

⁴ໂມເຊໄດ້ກ່າວແກ່ຊຸມນຸມຊົນອິສຣາເອນທັງໝົດວ່າ “ຕໍ່ໄປນີ້ເປັນສິ່ງຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບັນຊາວ່າ ⁵ທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງນຳຂອງຈາກຂອງທີ່ມີຢູ່ມາຖວາຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຜູ້ໃດມີນ້ຳໃຈກວ້າງຂວາງໃຫ້ຜູ້ນັ້ນນຳຂອງມາຖວາຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຄືທອງຄຳ ເງິນ ແລະທອງສຳລິດ ⁶ຜ້າສີຟ້າ ສີມ່ວງ ສີແດງເຂັ້ມ ຜ້າປ່ານເນື້ອລະອຽດ ແລະຂົນແບ້ ⁷ໜັງແກະໂຕຜູ້ຍ້ອມສີແດງ ໜັງທາຄັດ^[1] ແລະໄມ້ກະຖິນເທດ^[2] ⁸ນ້ຳມັນໂຕ້ຕະກຽງ ເຄື່ອງເທດສຳລັບປະສົມນ້ຳມັນເຈີມ ແລະປຸງເຄື່ອງຫອມສຳລັບການເຜົາຖວາຍ ⁹ພອຍສີນ້ຳເຂົ້າ ແລະພອຍຕ່າງໆສຳລັບຝັງເຮັດ

[1]ໜັງຮິນໃກ້ກັບສີ່ລິດ [2]ທາຄັດແມ່ນສັດທະເລທີ່ມີໜັງລະອຽດດີ ພາສາອັງກິດ sea cow ຫຼື dugong

ເອໂຟດ ແລະທັບຊວງ ¹⁰ຈົ່ງໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ສະຫລຽວສະຫລາດໃນໝູ່ພວກເຈົ້າ ພາກັນມາເຮັດສິ່ງທັງປວງ ຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບັນຊາໃຫ້ເຮັດນັ້ນ ¹¹ຄືທໍ້ເຕັນ ເຕັນ ແລະຜ້າຄຸມທໍ້ເຕັນ ຂໍ້ເກາະ ແລະໄມ້ຂອບ ໄລ ເສົາ ແລະຖານຮອງຮັບເສົາຂອງທໍ້ເຕັນນັ້ນ ¹²ທິບ ແລະໄມ້ຄານຫາມທິບ ພຣະທີ່ນັ່ງກະລຸນາກັບຜັກກັງບັງຕາ ¹³ໂຕະກັບໄມ້ຄານຫາມໂຕະ ເຄື່ອງໃຊ້ທັງປວງສໍາລັບໂຕະ ແລະເຂົ້າຈີ່ໜ້າພຣະພັກ ¹⁴ຄັນຕະກຽງທີ່ໃຫ້ແສງສະຫວ່າງກັບເຄື່ອງອຸປະກອນ ແລະຕະກຽງ ແລະນໍ້າມັນໄຕ້ຕະກຽງ ¹⁵ແທ່ນເຜົາເຄື່ອງຫອມກັບໄມ້ຄານຫາມແທ່ນນັ້ນ ນໍ້າມັນເຈີມ ແລະເຄື່ອງຫອມສໍາລັບເຜົາຖວາຍ ແລະຜ້າກັງບັງຕາສໍາລັບປະຕູຢູ່ປະຕູທໍ້ເຕັນ ¹⁶ແທ່ນເຜົາເຄື່ອງປູ-ຊາກັບຕາຂ່າຍທອງສໍາລິດ ໄມ້ຄານຫາມ ແລະເຄື່ອງໃຊ້ທັງປວງຂອງແທ່ນ ຂັ້ນກັບພານຮອງຂັ້ນນັ້ນ ¹⁷ຜັກກັງສໍາລັບກັນລານທໍ້ເຕັນກັບເສົາ ແລະຖານຮອງຮັບເສົາ ແລະຜ້າກັງສໍາລັບປະຕູລານ ¹⁸ຫລັກໝູດສໍາລັບທໍ້ເຕັນ ແລະຫລັກໝູດສໍາລັບລານທໍ້ເຕັນພ້ອມກັບເຊືອກ ¹⁹ເສື້ອຍົດຫຍິບດ້ວຍຝີມິປະນິດສໍາລັບແຕ່ງເວລາປົວລະບັດໃນຫ້ອງບໍລິສຸດ ຄືເສື້ອຍົດບໍລິສຸດສໍາລັບອາໂຣນປະໂລທິດ ແລະເສື້ອຍົດສໍາລັບລູກຊາຍຂອງລາວ ເພື່ອໃຊ້ປະຕິບັດໃນຕໍາແໜ່ງປະໂລທິດ”

²⁰ແລ້ວຊຸມນຸມຊົນອິສຣາເອນທັງໝົດກໍແຍກຍ້າຍກັນຈາກໂມເຊໄປ ²¹ທຸກຄົນທີ່ມີໃຈປາຖະໜາ ແລະທີ່ມີໃຈສະໝັກກໍນໍາສິ່ງຂອງມາຖວາຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສໍາລັບທໍ້ເຕັນແຫ່ງຊຸມນຸມແລະການປົວລະບັດທັງຫລາຍ ແລະສໍາລັບເຄື່ອງຍົດບໍລິສຸດ ²²ເຂົາຈົ່ງພາກັນມາທັງຊາຍແລະຍິງບັນດາຜູ້ມີນໍ້າໃຈສະໝັກນໍາມາຊຶ່ງເຂັມຄັດ ຕຸ້ມຫູ ແຫວນ ແລະປອກແຂນ ເປັນທອງຮູບປະພັນທັງນັ້ນຄືທຸກຄົນນໍາທອງຄໍາມາແກວ່ງໄປແກວ່ງມາຖວາຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

²³ສ່ວນທຸກຄົນທີ່ມີດ້າຍສີຟ້າ ສີມ່ວງ ສີແດງເຂັ້ມ ຫລືທີ່ມີຜ້າປ່ານເນື້ອລະອຽດ ຂົນແບ້ໜັງ ແກະໂຕຜູ້ຍ້ອມສີແດງ ແລະໜັງທາຄັດ ກໍເອົາຂອງເຫລົ່ານັ້ນມາຖວາຍ ²⁴ທຸກຄົນທີ່ມີເງິນ ຫລືທອງສໍາລິດຈະຖວາຍກໍນໍາມາຖວາຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະທຸກຄົນທີ່ມີໄມ້ກະຖິນເທດໃຊ້ການໄດ້ກໍນໍາໄມ້ນັ້ນມາຖວາຍ ²⁵ສ່ວນຜູ້ຍິງທັງປວງທີ່ຊໍານານກໍປັ້ນດ້າຍດ້ວຍມືຂອງຕົນ ແລ້ວນໍາດ້າຍທີ່ປັ້ນນັ້ນມາຖວາຍທັງສີຟ້າ ສີມ່ວງ ສີແດງເຂັ້ມ ແລະເສັ້ນປ່ານປັ້ນຢ່າງດີ ²⁶ຝ່າຍບັນດາຜູ້ຍິງທີ່ມີໃຈປາຖະໜາກໍປັ້ນຂົນແບ້ດ້ວຍຄວາມຊໍານານ

²⁷ບັນດາຜູ້ນໍາກໍໄດ້ເອົາພອຍສີນໍ້າເຂົ້າ ແລະພອຍຕ່າງໆມາສໍາລັບຝັງເຮັດເອໂຟດ ແລະທັບຊວງ ²⁸ກັບເຄື່ອງເທດ ແລະນໍ້າມັນໄຕ້ຕະກຽງ ນໍ້າມັນເຈີມ ແລະນໍ້າມັນປຸງເຄື່ອງຫອມສໍາລັບເຜົາບູຊາ

²⁹ຄົນອິສຣາເອນທັງຊາຍຍິງທຸກຄົນທີ່ມີໃຈສະໝັກນໍາຂອງຖວາຍສໍາລັບການງານຕ່າງໆ ຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບັນຊາໂມເຊໄວ້ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມນັ້ນ ກໍໄດ້ນໍາຂອງມາ ຕາມໃຈຖວາຍແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

ເບຊາເລນ ແລະໂອໂຣລີອັບເປັນຊ່າງ ແລະຜູ້ສອນ

³⁰ໂມເຊຈົ່ງກ່າວແກ່ຄົນອິສຣາເອນວ່າ “ເບິ່ງກ່ອນທ່ານ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງອອກຊື່ເບຊາເລນ ລູກຊາຍອູຣີ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຮູເຣຕະກຸນຢູດາ ³¹ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຫ້ຜູ້ນັ້ນປະກອບດ້ວຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ມີສະຕິປັນຍາ ແລະຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະຄວາມຮູ້ໃນ

ຊ່າງຝີມີທັງປວງ ³²ເພື່ອຈະຄິດປະດິດລວດລາຍຢ່າງສະຫລາດ ເຮັດດ້ວຍທອງຄຳ ແລະເງິນ ແລະທອງສຳລິດ ³³ແລະເຈຍລະໂນພອຍຕ່າງໆສຳລັບຜັງໃນກະໂບກ ແລະການແກະສະຫລັກໄມ້ ຄືໃຫ້ມີຝີມີດິເລີດທຸກຢ່າງ ³⁴ອີກອັນໜຶ່ງ ພຣະອົງຊົງດົນໃຈໃຫ້ຜູ້ນັ້ນມີນ້ຳໃຈທີ່ຈະສອນຄົນອື່ນໄດ້ດ້ວຍ ພ້ອມດ້ວຍໂອໂຮລຽບລູກຊາຍອາຣິສາມັກຕະກຸນດານ ³⁵ຄົນທັງສອງນີ້ ພຣະອົງຊົງປະທານສະຕິປັນຍາແກ່ຈິດໃຈຂອງເຂົາໃຫ້ມີຄວາມສາມາດໃນການທີ່ຈະເຮັດວຽກໄດ້ທຸກຢ່າງ ເຊັ່ນຊ່າງຝີມີ ຊ່າງອອກແບບ ແລະຊ່າງດ້າຍສີ ຄືສີຟ້າ ສີມ່ວງ ສີແດງເຂັ້ມ ແລະເສັ້ນປ່ານປັນຢ່າງດີ ແລະຊ່າງຖັກ ຄືເຮັດການຊ່າງຝີມີໄດ້ທຸກຢ່າງ ແລະເປັນຊ່າງອອກແບບທີ່ສະຫລາດດ້ວຍ”

ບົດທີ 36

ປະຊາຊົນຖວາຍຢ່າງຫລວງຫລາຍ ແລະການສ້າງຫໍເຕັ້ນກ້າວໜ້າ

¹ຝ່າຍເບຊາເລນ ແລະໂອໂຮລຽບ ກັບຄົນທັງປວງທີ່ສະຫລຽວສະຫລາດ ຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປະທານສະຕິປັນຍາ ແລະຄວາມເຂົ້າໃຈໃຫ້ພໍທີ່ຈະເຮັດການທຸກຢ່າງໃນການສ້າງບໍລິສຸດສະຖານ ຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບັນຊາໄວ້ແລ້ວທຸກປະການ

²ໂມເຊຈຶ່ງເອີ້ນ ເບຊາເລນ ແລະໂອໂຮລຽບກັບຄົນທັງປວງທີ່ສະຫລຽວສະຫລາດ ຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປະທານສະຕິປັນຍາ ແລະຄວາມປາຖະໜາແກ່ຈິດໃຈຂອງເຂົາ ໃຫ້ມາເຮັດວຽກ ³ຄົນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຮັບຂອງຖວາຍທັງໝົດນັ້ນຈາກໂມເຊທີ່ຄົນອິສຣາເອນນຳມາຖວາຍເພື່ອນຳໄປເຮັດບໍລິສຸດສະຖານ ປະຊາຊົນຍັງນຳຂອງທີ່ສະໝັກໃຈຈະຖວາຍມາຖວາຍອີກທຸກໆຕອນເຊົ້າ ⁴ຝ່າຍຄົນທັງປວງທີ່ສະຫລຽວສະຫລາດຊຶ່ງເຮັດວຽກຕ່າງໆຢູ່ບໍລິສຸດສະຖານນັ້ນມາເຖິງແລ້ວຕ່າງກໍຢຸດເຮັດວຽກໜ້າທີ່ຂອງຕົນ ⁵ພາກັນມາບອກໂມເຊວ່າ “ປະຊາຊົນນຳຂອງມາຖວາຍຫລາຍເກີນຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈະໃຊ້ໃນງານນັ້ນໆ ຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບັນຊາໃຫ້ເຮັດ”

⁶ໂມເຊຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ປະກາດໄປທົ່ວຄ້າຍວ່າ “ຢ່າໃຫ້ຊາຍຍິງນຳຂອງສຳລັບເຮັດບໍລິສຸດສະຖານມາຖວາຍອີກເລີຍ” ເຫດສະນັ້ນ ປະຊາຊົນຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ນຳເຄື່ອງຂອງມາຖວາຍອີກ ⁷ເພາະເຄື່ອງຂອງທີ່ພວກເຂົາມີຢູ່ແລ້ວກໍພໍສຳລັບງານທັງປວງນັ້ນ ແລະຍັງມີເຫລືອອີກ

⁸ບັນດາຊ່າງຜູ້ສະຫລຽວສະຫລາດໄດ້ເຮັດຫໍເຕັ້ນດ້ວຍຜ້າກັງສິບຜືນ ດ້ວຍຜ້າປ່ານເນື້ອລະອຽດ ດ້ວຍດ້າຍສີຟ້າ ສີມ່ວງ ສີແດງເຂັ້ມ ມີຮູບເຄຣຸບທີ່ຊ່າງຝີມີອອກແບບໄວ້ ⁹ຜ້າກັງຜືນໜຶ່ງຍາວຊາວແປດສອກ ກວ້າງສີ່ສອກ ຜ້າກັງທຸກຜືນເທົ່າກັນ ¹⁰ຜ້າກັງຫ້າຜືນ ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ເກາະຕິດກັນ ແລະອີກຫ້າຜືນນັ້ນເກາະຕິດກັນດ້ວຍ ¹¹ພວກເຂົາເຮັດຫູດ້ວຍດ້າຍສີຟ້າ ຕິດໄວ້ຕາມຂອບຜ້າກັງດ້ານນອກສຸດຊຸດທິໜຶ່ງ ແລະຕາມຂອບຜ້າກັງດ້ານນອກສຸດຊຸດທິສອງກໍເຮັດຫູໄວ້ຄືກັນ ¹²ຜ້າກັງຜືນໜຶ່ງ ພວກເຂົາເຮັດຫູຫ້າສິບຫູ ແລະຕາມຂອບຜ້າກັງຊຸດທິສອງພວກເຂົາກໍເຮັດຫູຫ້າສິບຫູໃຫ້ຊື່ກັນ ¹³ແລະພວກເຂົາເຮັດຂໍທອງຄຳຫ້າສິບຂໍ ສຳລັບໃຊ້ເກາະຜ້າກັງເພື່ອໃຫ້ຫໍເຕັ້ນເປັນຜືນດຽວກັນ

¹⁴ພວກເຂົາເຮັດຜ້າກັງດ້ວຍຂົນແປ້ສຳລັບເປັນເຕັ້ນຄຸມຫໍເຕັ້ນອີກສິບເອັດຜືນ ¹⁵ຜ້າກັງຜືນໜຶ່ງ

ຍາວສາມສິບສອກ ກວ້າງສີ່ສອກ ທັງສິບເອັດຜືນເທົ່າກັນ ¹⁶ພວກເຂົາເກາະຜ້າກັງທ້າຜືນໃຫ້
 ຕິດກັນຕ່າງຫາກ ແລະຜ້າກັງອີກທຶກຜືນກໍເກາະຕິດກັນອີກຕ່າງຫາກ ¹⁷ແລະພວກເຂົາເຮັດຫູທ້າ
 ສິບຫູຕິດກັບຜ້າກັງດ້ານນອກສຸດຊຸດທິໜຶ່ງ ແລະເຮັດຫູທ້າສິບຫູຕິດກັບຂອບຜ້າກັງດ້ານນອກ
 ສຸດຊຸດທິສອງ ¹⁸ພວກເຂົາເຮັດຂໍທອງສຳລິດທ້າສິບຂໍ ເກາະຂໍໃສ່ຫູໃຫ້ຕິດຕໍ່ເປັນເຕັ້ນຫລັງດຽວ
 ກັນ ¹⁹ພວກເຂົາເຮັດເຄື່ອງດາດເຕັ້ນດ້ວຍໜັງແກະໂຕຜູ້ຍ້ອມສີແດງຊັ້ນໜຶ່ງ ແລະຄຸມທັບດ້ວຍ
 ໜັງທາຄັດອີກຊັ້ນໜຶ່ງ

²⁰ພວກເຂົາເຮັດໄມ້ຂອບສຳລັບທໍເຕັ້ນດ້ວຍໄມ້ກະຖິນເທດຍົກຕັ້ງຂຶ້ນຊື່ໆ ²¹ໄມ້ກອບນັ້ນຍາວ
 ແຜ່ນລະສິບສອກ ກວ້າງສອກຄືບ ²²ມີເດືອຍຂອບລະສອງເດືອຍ ເດືອຍຂອບໜຶ່ງມີໄມ້ຕອກ
 ຕິດກັບເດືອຍອີກຂອບໜຶ່ງ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໄມ້ຂອບທໍເຕັ້ນທັງໝົດຢ່າງນີ້ ²³ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດ
 ໄມ້ຂອບທໍເຕັ້ນດັ່ງນີ້ ທາງທິດໃຕ້ພວກເຂົາໃຊ້ຊາວແຜ່ນ ²⁴ພວກເຂົາເຮັດຖານດ້ວຍເງິນສີ່ສິບ
 ຖານສຳລັບໄມ້ຂອບຊາວແຜ່ນ ກ້ອງໄມ້ຂອບແຜ່ນໜຶ່ງມີຖານຮອງຮັບແຜ່ນລະສອງຖານສຳລັບ
 ສວມໃສ່ເດືອຍສອງອັນ ²⁵ເບື້ອງທຶສອງຂອງທໍເຕັ້ນທາງທິດເໜືອນັ້ນ ພວກເຂົາເຮັດໄມ້ຂອບ
 ຊາວແຜ່ນ ²⁶ພວກເຂົາເຮັດຖານເງິນຮອງຮັບສີ່ສິບຖານ ກ້ອງໄມ້ຂອບມີຖານແຜ່ນລະສອງຖານ
²⁷ສ່ວນເບື້ອງຫລັງທິດຕາເວັນຕົກຂອງທໍເຕັ້ນ ພວກເຂົາເຮັດໄມ້ຂອບທຶກແຜ່ນ ²⁸ພວກເຂົາເຮັດ
 ໄມ້ຂອບອີກສອງແຜ່ນສຳລັບມຸມທໍເຕັ້ນເບື້ອງຫລັງ ²⁹ໄມ້ຂອບນັ້ນ ຂ້າງລຸ່ມໃຫ້ແຍກກັນ ແຕ່
 ຕອນເທິງຍອດຕິດຕໍ່ກັນທັງທ້າອິດ ພວກເຂົາເຮັດຢ່າງນີ້ ເພື່ອໃຫ້ເກີດມຸມສອງມຸມ ³⁰ຄືລວມ
 ເປັນໄມ້ຂອບແປດແຜ່ນນຳກັນ ແລະຖານເງິນສິບທຶກອັນ ກ້ອງໄມ້ຂອບມີຖານແຜ່ນລະສອງ
 ຖານ

³¹ພວກເຂົາເຮັດໄລດ້ວຍໄມ້ກະຖິນເທດທ້າອັນສຳລັບຄັດໄມ້ຂອບຝາທໍເຕັ້ນເບື້ອງໜຶ່ງ ³²ແລະ
 ໄລອີກທ້າອັນສຳລັບຄັດໄມ້ຂອບຝາທໍເຕັ້ນອີກເບື້ອງໜຶ່ງ ແລະໄລອີກທ້າອັນສຳລັບຄັດໄມ້ຂອບ
 ຝາທໍເຕັ້ນທາງທິດຕາເວັນຕົກ ³³ພວກເຂົາເຮັດໄລໂຕກາງໃຫ້ຮ້ອຍຕອນກາງຂອງໄມ້ຂອບສຳ-
 ລັບຄັດຝາຕັ້ງແຕ່ມຸມໜຶ່ງໄປຈຸອີກມຸມໜຶ່ງ ³⁴ພວກເຂົາຫຸ້ມໄມ້ຂອບເທລຳນັ້ນດ້ວຍທອງຄຳ ແລະ
 ເຮັດຫູຂອບດ້ວຍທອງຄຳສຳລັບຕອກໄລ ແລະໄລນັ້ນເຂົາຫຸ້ມດ້ວຍທອງຄຳເຊັ່ນກັນ

³⁵ພວກເຂົາເຮັດຜ້າກັງນັ້ນດ້ວຍດ້າຍສີຟ້າ ສີມ່ວງ ສີແດງເຂັ້ມ ແລະດ້ວຍຜ້າປ່ານເນື້ອລະ-
 ອງດ ມີຮູບເຄຣຣູບທີ່ຊ່າງຝີມືອອກແບບໄວ້ ³⁶ພວກເຂົາເຮັດເສົາໄມ້ກະຖິນເທດສີ່ເສົາຫຸ້ມດ້ວຍ
 ທອງຄຳ ຂໍຕິດເສົານັ້ນກໍເປັນທອງຄຳ ພວກເຂົາໄດ້ຫລໍ່ຖານເງິນສີ່ອັນສຳລັບຮອງຮັບເສົານັ້ນ

³⁷ແລະເຮັດບັງຕາທີ່ປະຕູທໍເຕັ້ນນັ້ນດ້ວຍດ້າຍສີຟ້າ ສີມ່ວງ ສີແດງເຂັ້ມ ແລະຜ້າປ່ານເນື້ອ
 ລະອງດປະກອບດ້ວຍຝີມືຊ່າງຖັກ ³⁸ແລະເຮັດເສົາທ້າຕົ້ນສຳລັບຜ້າກັງນັ້ນພ້ອມດ້ວຍຂໍເກາະ
 ບົວລົ້ມ ແລະຮາວຍິດເສົານັ້ນຫຸ້ມດ້ວຍທອງຄຳ ແຕ່ຖານທ້າຖານສຳລັບຮອງຮັບເສົານັ້ນເຮັດ
 ດ້ວຍທອງສຳລິດ

ບົດທີ 37

ຫົບຄຳໝັ້ນສັນຍາ ແລະພຣະທີ່ນັ່ງກະລຸນາ

¹ເບຊາເລນເຮັດຫົບດ້ວຍໄມ້ກະຖິນເທດ ຍາວສອງສອກຄືບ ກວ້າງສອກຄືບ ແລະສູງສອກຄືບ ²ຫົບນັ້ນຫຸ້ມດ້ວຍທອງຄຳບໍລິສຸດ ທັງຂ້າງໃນແລະຂ້າງນອກ ແລະໄດ້ເຮັດກະຈັງຮອບຫົບນັ້ນດ້ວຍທອງຄຳ ³ພວກເຂົາຫລໍ່ທູທອງຄຳສີ່ຫຼ່ືດໄວ້ທີ່ມຸມທັງສີ່ ເບື້ອງນີ້ສອງທູ ແລະເບື້ອງນັ້ນສອງທູ ⁴ພວກເຂົາເຮັດຄານຫາມດ້ວຍໄມ້ກະຖິນເທດຫຸ້ມດ້ວຍທອງຄຳ ⁵ພວກເຂົາສອດຄານຫາມເຂົ້າທີ່ທູຂ້າງຫົບສຳລັບໃຊ້ຍົກຫົບນັ້ນ

⁶ແລ້ວເຮັດພຣະທີ່ນັ່ງກະລຸນາດ້ວຍທອງຄຳບໍລິສຸດ ຍາວສອງສອກຄືບ ກວ້າງສອກຄືບ ⁷ພວກເຂົາເຮັດເຄຣຸບທອງຄຳສອງຮູບ ໂດຍໃຊ້ຄ້ອນເຮັດ ຕັ້ງໄວ້ທີ່ປາຍພຣະທີ່ນັ່ງກະລຸນາທັງສອງຂ້າງ ⁸ພວກເຂົາເຮັດເຄຣຸບໄວ້ທີ່ປາຍພຣະທີ່ນັ່ງກະລຸນາຂ້າງລະຮູບ ພວກເຂົາເຮັດເຄຣຸບໂດຍໃຫ້ຕອນປາຍທັງສອງຂ້າງເປັນເນື້ອດຽວກັບພຣະທີ່ນັ່ງກະລຸນາ ⁹ໃຫ້ເຄຣຸບກາງປົກອອກເບື້ອງເທິງປົກພຣະທີ່ນັ່ງກະລຸນາໄວ້ດ້ວຍປົກ ແລະໃຫ້ທັນໜ້າເຂົ້າຫາກັນ ຄືໃຫ້ເຄຣຸບທັນໜ້າມາຫາພຣະທີ່ນັ່ງກະລຸນາ

ໂຕະສຳລັບເຂົ້າຈີ່ໜ້າພຣະພັກ ແລະຄັນຕະກຽງ

¹⁰ພວກເຂົາເອົາໄມ້ກະຖິນເທດເຮັດໂຕະໜ່ວຍໜຶ່ງ ຍາວສອງສອກ ກວ້າງໜຶ່ງສອກ ແລະສູງສອກຄືບ ¹¹ພວກເຂົາຫຸ້ມໂຕະນັ້ນດ້ວຍທອງຄຳບໍລິສຸດ ແລະເຮັດກະຈັງທອງຄຳຮອບໂຕະນັ້ນດ້ວຍ ¹²ພວກເຂົາເຮັດຮອບຂອບໂຕະນັ້ນກວ້າງໜຶ່ງຝາມີໂດຍຮອບ ແລ້ວເຮັດກະຈັງທອງຄຳປະກອບຮອບນັ້ນ ¹³ພວກເຂົາຫລໍ່ທູທອງຄຳສີ່ອັນຕິດໄວ້ທີ່ມຸມໂຕະທັງສີ່ຂາໂຕະ ¹⁴ຫູນັ້ນຕິດກັບກະຈັງ ສຳລັບສອດຄານຫາມໂຕະ ¹⁵ພວກເຂົາເຮັດຄານຫາມດ້ວຍໄມ້ກະຖິນເທດຫຸ້ມດ້ວຍທອງຄຳສຳລັບຫາມໂຕະນັ້ນ ¹⁶ແລະເຮັດເຄື່ອງໃຊ້ສຳລັບໂຕະນັ້ນມີ ຖ້ວຍ, ບ່ວງ ກັບຈອກນ້ຳ ແລະໂຖນ້ຳ ທີ່ໃຊ້ລິນເຄື່ອງດື່ມບູຊາຊຶ່ງເຮັດດ້ວຍທອງຄຳບໍລິສຸດທັງໝົດ

¹⁷ພວກເຂົາເຮັດຄັນຕະກຽງອັນໜຶ່ງດ້ວຍທອງຄຳບໍລິສຸດ ພວກເຂົາໃຊ້ຄ້ອນຕິເຮັດຄັນຕະກຽງໃຫ້ທັງລຳຕົວ ກິ່ງ ດອກ ດອກຕູມ ແລະກົບຕິດເປັນເນື້ອດຽວກັນກັບຄັນຕະກຽງນັ້ນ ¹⁸ມີກິ່ງຫົກກິ່ງແຍກອອກຈາກລຳຄັນຕະກຽງນັ້ນຂ້າງລະສາມກິ່ງ ¹⁹ແຕ່ລະກິ່ງມີດອກຄືດອກໄມ້ໝາກບົກສາມດອກ ທຸກໆດອກມີດອກຕູມ ແລະກົບ ເປັນດັ່ງນີ້ທັງຫົກກິ່ງ ຊຶ່ງຍິ່ນອອກຈາກລຳຄັນຕະກຽງ ²⁰ສຳລັບລຳຄັນຕະກຽງນັ້ນມີດອກສີ່ດອກເໝືອນດອກໄມ້ໝາກບົກທັງດອກຈຸມ ແລະກົບ ²¹ກ້ອງກິ່ງທຸກໆຄູ່ທັງຫົກກິ່ງທີ່ລຳຄັນຕະກຽງນັ້ນ ໃຫ້ມີດອກຈຸມເປັນເນື້ອດຽວກັນກັບຄັນຕະກຽງ ²²ດອກຈຸມ ແລະກິ່ງເປັນເນື້ອດຽວກັນກັບຄັນຕະກຽງ ເຮັດທຸກສ່ວນເປັນເນື້ອດຽວກັນດ້ວຍທອງຄຳບໍລິສຸດ ແລະໃຊ້ຄ້ອນເຮັດ ²³ພວກເຂົາເຮັດຕະກຽງເຈັດໜ່ວຍສຳລັບຄັນຕະກຽງນັ້ນ ມີດຕັດໄສ້ຕະກຽງ ແລະຖາດໃສ່ມີດຕັດດ້ວຍທອງຄຳບໍລິສຸດ ²⁴ຄັນຕະກຽງ ແລະເຄື່ອງໃຊ້ທັງໝົດສຳລັບຄັນຕະກຽງນັ້ນ ພວກເຂົາເຮັດດ້ວຍທອງຄຳບໍລິສຸດໜັກໜຶ່ງຕະລົນ

ແທ່ນບູຊາສຳລັບເຜົາເຄື່ອງຫອມ ແລະນ້ຳມັນເຈີມ

²⁵ເຂົາສ້າງແທ່ນບູຊາສຳລັບເຜົາເຄື່ອງຫອມດ້ວຍໄມ້ກະຖິນເທດ ຍາວສອກໜຶ່ງ ກວ້າງສອກ

ໜຶ່ງ ເປັນຮູບສີ່ຫລ່ຽມມົນທົນ ແລະສູງສອງສອກ ຍອດທີ່ມຸມແທ່ນນັ້ນກໍເປັນໄມ້ທ່ອນດຽວກັນ ກັບແທ່ນ ²⁶ພວກເຂົາຫຸ້ມແທ່ນນັ້ນດ້ວຍທອງຄຳບໍລິສຸດ ທັງດ້ານເທິງແລະດ້ານຂ້າງທັງສີ່ດ້ານ ແລະຍອດດ້ວຍ ແລະເຮັດກະຈັງທອງຄຳຮອບແທ່ນນັ້ນ ²⁷ພວກເຂົາເຮັດຫູທອງຄຳສອງຫູຕິດ ໄວ້ກ້ອງກະຈັງທັງສອງຂ້າງ ກົງກັນຂ້າມກັນ ເປັນບ່ອນສຳລັບສອດໃສ່ໄມ້ຄານຫາມ ²⁸ພວກເຂົາເຮັດໄມ້ຄານຫາມນັ້ນດ້ວຍໄມ້ກະຖິນເທດຫຸ້ມດ້ວຍທອງຄຳ

²⁹ພວກເຂົາປຸງນ້ຳມັນເຈີມອັນບໍລິສຸດ ແລະປຸງເຄື່ອງຫອມບໍລິສຸດດ້ວຍເຄື່ອງເທດຕາມສິລະປະຂອງຊ່າງປຸງ

ບົດທີ 38

ແທ່ນເຄື່ອງເຕົ້າບູຊາ ແລະຂັ້ນທອງສຳລິດ

¹ພວກເຂົາເຮັດແທ່ນເຄື່ອງເຕົ້າບູຊາດ້ວຍໄມ້ກະຖິນເທດ ຍາວຫ້າສອກ ກວ້າງຫ້າສອກ ເປັນແທ່ນສີ່ຫລ່ຽມມົນທົນ ສູງສາມສອກ ²ພວກເຂົາເຮັດຍອດຕິດໄວ້ທັງສີ່ມຸມຂອງແທ່ນນັ້ນ ຍອດນັ້ນເປັນໄມ້ເນື້ອດຽວກັນກັບແທ່ນບູຊາ ພວກເຂົາຫຸ້ມແທ່ນດ້ວຍທອງສຳລິດ ³ພວກເຂົາເຮັດເຄື່ອງໃຊ້ເທິງແທ່ນນັ້ນທຸກຢ່າງ ຄື ບັນໝໍ ຊ້ວນ ຊາມ ຂໍເກາະຊັ້ນ ແລະຖາດຮອງໄຟ ເຄື່ອງໃຊ້ສຳລັບແທ່ນທັງໝົດນັ້ນ ພວກເຂົາເຮັດດ້ວຍທອງສຳລິດ ⁴ແລະພວກເຂົາເອົາທອງສຳລິດເຮັດເປັນຕາຂ່າຍປະດັບແທ່ນນັ້ນ ໃຫ້ຢູ່ກ້ອງກະຈັງຂອງແທ່ນ ແລະຫ້ອຍຢູ່ຕັ້ງແຕ່ກາງແທ່ນລົງມາ ⁵ພວກເຂົາຫລໍ່ຫູສີ່ຫູຕິດທີ່ມຸມທັງສີ່ຂອງຕາຂ່າຍທອງສຳລິດສຳລັບສອດໄມ້ຄານຫາມ ⁶ພວກເຂົາເຮັດໄມ້ຄານຫາມດ້ວຍໄມ້ກະຖິນເທດ ແລະຫຸ້ມດ້ວຍທອງສຳລິດ ⁷ພວກເຂົາສອດໄມ້ຄານນັ້ນໄວ້ໃນຫູຢູ່ຂ້າງແທ່ນສຳລັບຫາມ ພວກເຂົາເຮັດແທ່ນນັ້ນດ້ວຍໄມ້ແປ້ນ ໃຫ້ຂ້າງໃນເປັນໄໝ້ທາງກາງ

⁸ພວກເຂົາເຮັດຂັ້ນທອງສຳລິດ ແລະພານຮອງຂັ້ນທອງສຳລິດຈາກແວ່ນແຍງຂອງບັນດາຜູ້ຍິງທີ່ບົວລະບັດ ປະຕູທໍເຕັນແຫ່ງຊຸມນຸມ

ລານ ແລະປະຕູ

⁹ແລະພວກເຂົາເຮັດລານໄວ້ພ້ອມ ໃຫ້ຮົ່ວທາງທິດໃຕ້ມີຜ້າບັງ ເຮັດດ້ວຍຜ້າປ່ານເນື້ອລະອຽດ ຍາວຮ້ອຍສອກ ¹⁰ມີເສົາຊາວຕົ້ນກັບຖານທອງສຳລິດຮອງຮັບເສົາຊາວຖານ ຂໍຕິດເສົາ ແລະຮາວຍິດເສົານັ້ນເຮັດດ້ວຍເງິນ ¹¹ທາງທິດເໜືອມີຜ້າບັງຍາວຮ້ອຍສອກ ກັບເສົາຊາວຕົ້ນແລະຖານທອງສຳລິດຊາວຖານ ຂໍຕິດເສົາ ແລະຮາວຍິດເສົານັ້ນເຮັດດ້ວຍເງິນ ¹²ສ່ວນທາງທິດຕາເວັນຕົກມີຜ້າບັງຍາວຫ້າສິບສອກ ກັບເສົາສິບຕົ້ນ ແລະຖານຮອງຮັບເສົາສິບຖານ ຂໍຕິດເສົາ ແລະຮາວຍິດເສົາເຮັດດ້ວຍເງິນ ¹³ທິດຕາເວັນອອກໃຊ້ຜ້າຍາວຫ້າສິບສອກ ¹⁴ຜ້າບັງຮິມປະຕູຂ້າງໜຶ່ງຍາວສິບຫ້າສອກ ມີເສົາສາມຕົ້ນແລະຖານຮອງຮັບເສົາສາມຖານ ¹⁵ແລະອີກຂ້າງໜຶ່ງຮິມປະຕູຂ້າງນີ້ ແລະຂ້າງນັ້ນ ມີຜ້າບັງຍາວສິບຫ້າສອກ ມີເສົາສາມຕົ້ນ ແລະຖານຮອງຮັບເສົາສາມຖານ ¹⁶ຜ້າບັງລານໂດຍຮອບນັ້ນເຮັດດ້ວຍຜ້າປ່ານເນື້ອລະອຽດ ¹⁷ຖານຮອງຮັບເສົານັ້ນເຮັດດ້ວຍທອງສຳລິດ ຂໍຕິດເສົາແລະຮາວຍິດເສົາເປັນເງິນ ແລະບົວລົ້ມຂອງເສົານັ້ນຫຸ້ມດ້ວຍ

ເງິນ ແລະເສົາທຸກຕົ້ນຂອງລານມີຮາວຍິດເສົາເຮັດດ້ວຍເງິນ ¹⁸ຜ້າກັ້ງຢູ່ປະຕູລານນັ້ນແສວດ້ວຍ ຝີມີຂອງຊ່າງແສວ ເປັນສີຟ້າ ສີມ່ວງ ສີແດງເຂັ້ມ ແລະຜ້າປ່ານ ຍາວຊາວສອກ ສູງທ້າສອກ ເທົ່າກັນກັບຜ້າບັງລານ ¹⁹ມີເສົາສີ່ຕົ້ນກັບຖານຮອງຮັບເສົາສີ່ຖານເປັນທອງສຳລິດ ຂໍຕິດເສົາ ເຮັດດ້ວຍເງິນ ແລະສ່ວນທີ່ຫຸ້ມບົວລົ້ມກັບຮາວຍິດເສົາເປັນເງິນ ²⁰ຫລັກໝູດທຸກຫລັກຂອງຫໍ ເຕັ້ນ ແລະຂອງລານຮອບຫໍເຕັ້ນນັ້ນເຮັດດ້ວຍທອງສຳລິດ

²¹ມີແຫລະ ເປັນບັນຊີສິ່ງຂອງທີ່ໃຊ້ໃນຫໍເຕັ້ນ ຄືຫໍເຕັ້ນພຣະບັນຍັດ ຊຶ່ງພວກເຂົາທັງຫລາຍ ນັບຕາມຄຳສັ່ງຂອງ ໂມເຊ ມີຄົນ ເລວີ ຈັດເຮັດຕາມບັນຊາຂອງ ອິທາມາ ລູກຊາຍອາໂຣນ ປະໂລ- ທິດ ²²ສ່ວນ ເບຊາເລນ ລູກຊາຍອູຣິ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງ ຮູເຣ ແຫ່ງຕະກຸນຢູດາ ເຮັດສິ່ງສາລະ- ພັດຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງບັນຊາ ໂມເຊ ແລ້ວ ²³ຜູ້ຮ່ວມງານກັບລາວຄື ໂອໂຣລຽບ ລູກຊາຍ ອາຣິສາມັກ ແຫ່ງຕະກຸນດານ ເປັນຊ່າງຝີມີ ຊ່າງອອກແບບ ແລະຊ່າງດ້າຍສີໃຊ້ດ້າຍສີຟ້າ ສີ- ມ່ວງ ສີແດງເຂັ້ມ ແລະຜ້າປ່ານເນື້ອລະອຽດ

²⁴ທອງຄຳທັງໝົດຊຶ່ງພວກເຂົາໃຊ້ໃນການສ້າງຫ້ອງບໍລິສຸດນັ້ນ ຄືທອງຄຳທີ່ພວກເຂົານຳມາ ຖວາຍ ມີນ້ຳໜັກຊາວເກົາຕະລັນ ເຈັດຮ້ອຍສາມສິບເຊເຂ ຕາມເຊເຂແຫ່ງບໍລິສຸດສະຖານ

²⁵ເງິນຕາມຈຳນວນຊຸມນຸມຊົນໄດ້ນັບໄວ້ ລວມເປັນໜຶ່ງຮ້ອຍຕະລັນກັບໜຶ່ງພັນເຈັດຮ້ອຍເຈັດ ສິບຫ້າເຊເຂ ຕາມເຊເຂແຫ່ງບໍລິສຸດສະຖານ ²⁶ຄົນລະເບຄາ ຄືເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງເຊເຂຕາມເຊເຂ ຂອງບໍລິສຸດສະຖານ ຊຶ່ງເກັບມາຈາກທຸກຄົນທີ່ໄປຈົດທະບຽນສຳມະໂນຄົວ ຄືນັບຕັ້ງແຕ່ອາຍຸ ຊາວບໍລິສຸດໄປລວມທຶກແສນສາມພັນຫ້າຮ້ອຍຫ້າສິບຄົນ ²⁷ເງິນໜຶ່ງຮ້ອຍຕະລັນນັ້ນ ພວກເຂົາ ໃຊ້ຫລໍ່ເຮັດຖານຮອງຮັບເສົາຂອງບໍລິສຸດສະຖານ ແລະຖານຂອງຜ້າກັ້ງ ຖານຮ້ອຍຖານເປັນ ເງິນໜຶ່ງຮ້ອຍຕະລັນ ຄືຖານລະໜຶ່ງຕະລັນ ²⁸ແຕ່ເງິນໜຶ່ງພັນເຈັດຮ້ອຍເຈັດສິບຫ້າເຊເຂນັ້ນ ພວກເຂົາໃຊ້ເຮັດຂໍສຳລັບເສົາ ແລະຫຸ້ມບົວລົ້ມຂອງເສົານັ້ນ ແລະເຮັດຮາວຍິດເສົາດ້ວຍ

²⁹ທອງສຳລິດທີ່ພວກເຂົານຳມາຖວາຍໜັກເຈັດສິບຕະລັນ ກັບສອງພັນສິ່ຮ້ອຍເຊເຂ ³⁰ທອງ ສຳລິດນັ້ນ ພວກເຂົາໃຊ້ເຮັດຖານປະຕູຫໍເຕັ້ນແຫ່ງຊຸມນຸມແລະເຮັດແທ່ນທອງສຳລິດ ແລະຕາ ຂ່າຍທອງສຳລິດປະດັບແທ່ນ ແລະເຮັດເຄື່ອງໃຊ້ທັງໝົດຂອງແທ່ນນັ້ນ ³¹ເຮັດຖານອ້ອມຮອບ ລານ ແລະຖານຢູ່ປະຕູລານ ຫລັກໝູດທັງໝົດຂອງຫໍເຕັ້ນ ແລະຫລັກໝູດຮອບລານນັ້ນ

ບົດທີ 39

ເຄື່ອງຍົດບໍລິສຸດສຳລັບອາໂຣນ

¹ດ້າຍສີຟ້າ ສີມ່ວງ ສີແດງເຂັ້ມນັ້ນ ພວກເຂົາໃຊ້ເຮັດເສື້ອຍົດຫຍິບດ້ວຍຝີມີປະນີດສຳລັບໃສ່ ເວລາບົວລະບັດໃນຫ້ອງບໍລິສຸດ ແລະໄດ້ເຮັດເຄື່ອງຍົດບໍລິສຸດສຳລັບອາໂຣນ ຕາມທີ່ພຣະຜູ້- ເປັນເຈົ້າຊົງບັນຊາແກ່ໂມເຊ

²ພວກເຂົາເຮັດເອໂຟດດ້ວຍທອງຄຳ ດ້ວຍດ້າຍສີຟ້າ ສີມ່ວງ ສີແດງເຂັ້ມ ແລະຜ້າປ່ານ ເນື້ອລະອຽດ ³ພວກເຂົາຕິຄຳແຜ່ອອກເປັນແຜ່ນບາງໆແລ້ວຕັດເປັນເສັ້ນໆເພື່ອຈະຖັກເຂົ້າກັບ ດ້າຍສີຟ້າ ເຂົ້າກັບດ້າຍສີມ່ວງ ເຂົ້າກັບດ້າຍສີແດງເຂັ້ມ ແລະເຂົ້າກັບເສັ້ນປ່ານຢ່າງດີດ້ວຍຝີມີ

ຊ່າງຊຳນານ ⁴ພວກເຂົາເຮັດແຖບຕິດໄວ້ທີ່ປ່າເພື່ອຍຶດເອໂຟດ ໃຫ້ຕິດກັບຮິມຕອນເທິງທັງສອງ
 ຕ່ອນ ⁵ສາຍຮັດຢ່າງປະນີດສຳລັບຮັດທັບເອໂຟດນັ້ນ ພວກເຂົາເຮັດດ້ວຍວັດຖຸຢ່າງດຽວກັນ
 ແລະຜົມຢ່າງດຽວກັນເອໂຟດ ຄືເຮັດດ້ວຍທອງຄຳ ດ້າຍສີຟ້າ ສີມ່ວງ ສີແດງເຂັ້ມ ແລະຜ້າ
 ປ່ານເນື້ອລະອຽດຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບັນຊາແກ່ໂມເຊ

⁶ພວກເຂົາເອົາພອຍສີນ້ຳເຂົ້າຝັງໄວ້ໃນກະໂບກທອງຄຳຊຶ່ງມີລວດລາຍລະອຽດ ແລະຈາລຶກ
 ເປັນຊື່ລູກອິສຣາເອນ ⁷ແລ້ວຕິດໄວ້ກັບເອໂຟດເທິງແຖບປ່ານນັ້ນເພື່ອໃຫ້ພອຍນັ້ນເປັນທີ່ລະນຶກ
 ເຖິງບັນດາລູກແຫ່ງອິສຣາເອນ ຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບັນຊາແກ່ໂມເຊ

⁸ພວກເຂົາເຮັດທັບຊວງດ້ວຍຜົມຊ່າງອອກແບບໃຫ້ຜົມຄືກັບເຮັດເອໂຟດ ຄືເຮັດດ້ວຍທອງ-
 ຄຳ ດ້າຍສີຟ້າ ສີມ່ວງ ສີແດງເຂັ້ມ ແລະຜ້າປ່ານເນື້ອລະອຽດ ⁹ພວກເຂົາເຮັດທັບຊວງເປັນຮູບ
 ສີ່ຫລ່ຽມມົນທົນ ພັບທົບກາງ ຍາວຄົບໜຶ່ງ ກວ້າງຄົບໜຶ່ງ ເປັນສອງທົບນ່າກັນ ¹⁰ພວກເຂົາຝັງ
 ພອຍສີ່ແຖວເທິງທັບຊວງນັ້ນ ແຖວທີ່ໜຶ່ງຝັງທັບທິມ ລູກລາຄຳ^[1] ແລະພອຍສີ່ແດງເຂັ້ມ
¹¹ແຖວທີ່ສອງຝັງມໍລະກົດ^[2] ໄທທູນ ແລະເພັດ ¹²ແຖວທີ່ສາມຝັງນິນ ໂມລາ ແລະພອຍສີ່ມ່ວງ
¹³ແຖວທີ່ສີ່ຝັງພອຍຊຽວ ພອຍສີນ້ຳເຂົ້າ ແລະພອຍສີນ້ຳຕານ ພອຍທັງໝົດນີ້ ພວກເຂົາໄດ້ຝັງ
 ໃນກະໂບກລວດລາຍລະອຽດເຮັດດ້ວຍທອງຄຳ ¹⁴ພອຍເຫລົ່ານັ້ນມີຊື່ລູກອິສຣາເອນສິບສອງຊື່
 ຈາລຶກໄວ້ ມີຊື່ຕະກູນທຸກຕະກູນຕາມລຳດັບສິບສອງຕະກູນ

¹⁵ພວກເຂົາເຮັດສາຍສ້ອຍຖັກກຽວດ້ວຍທອງຄຳບໍລິສຸດສຳລັບທັບຊວງ ¹⁶ແລະພວກເຂົາທັງ-
 ຫລາຍເຮັດກະໂບກລວດລາຍລະອຽດດ້ວຍທອງຄຳສອງອັນ ແລະທູທອງຄຳສອງຫູ ຕິດໄວ້ທີ່
 ປາຍທັງສອງຂອງທັບຊວງ ¹⁷ພວກເຂົາຫ້ອຍສາຍສ້ອຍທີ່ເຮັດດ້ວຍທອງຄຳນັ້ນໃນຫຼູຢ່າຍທັບ
 ຊວງ ¹⁸ແລະປາຍສາຍສ້ອຍອີກສອງຂ້າງນັ້ນ ພວກເຂົາເຮັດຕິດກັບກະໂບກລວດລາຍລະອຽດ
 ທັງສອງ ໃຫ້ຕິດໄວ້ທາງໜ້າຢູ່ແຖບຍຶດເອໂຟດທັງສອງຂ້າງເທິງປ່າ ¹⁹ພວກເຂົາເຮັດທູທອງຄຳ
 ສອງອັນຕິດໄວ້ທີ່ຂອບທາງລຸ່ມທັງສອງຂອງທັບຊວງດ້ານໃນຕິດເອໂຟດ ²⁰ແລະພວກເຂົາເຮັດ
 ແຫວນຄຳອີກສອງວົງຜູກຕິດກັນກັບທາງລຸ່ມຂອງສາຍຮັດ ທັງສອງຂ້າງທາງໜ້າປ່າໄຫລ່ຂອງ
 ເສື້ອຄຸມຊັ້ນເອໂຟດ. ²¹ແລະພວກເຂົາຜູກທັບຊວງນັ້ນຕິດກັບເອໂຟດດ້ວຍ ໃຊ້ດ້າຍຖັກສີຟ້າ
 ຮ້ອຍຜູກຢູ່ຫູ ໃຫ້ທັບຊວງທັບສາຍຮັດຊຶ່ງຖັກດ້ວຍຜົມປະນີດຂອງເອໂຟດ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ທັບຊວງ
 ຫລຸດໄປຈາກເອໂຟດ ຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບັນຊາແກ່ໂມເຊ

²²ພວກເຂົາເຮັດເສື້ອຄຸມເຂົ້າຊຸດກັບເອໂຟດດ້ວຍດ້າຍສີຟ້າລ້ວນເປັນຜົມຖັກ ²³ແລະຮູກາງ
 ຜືນເສື້ອນັ້ນ ເຂົາເຮັດເປັນຄໍເສື້ອເຊັ່ນດຽວກັບຄໍເສື້ອທະຫານ ແລະມີແຂບຮອບຄໍເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຂາດ
²⁴ຜືນເສື້ອຄຸມ ພວກເຂົາທັງຫລາຍແສ່ວເປັນລູກທັບທິມ ໃຊ້ດ້າຍສີຟ້າ ສີມ່ວງ ສີແດງເຂັ້ມ
 ແລະຜ້າປ່ານເນື້ອລະອຽດ ²⁵ພວກເຂົາເຮັດໝາກຕຸ້ມດ້ວຍທອງຄຳບໍລິສຸດແລ້ວຕິດໝາກຕຸ້ມລະ-
 ຫວ່າງທັບທິມຮອບປາຍເສື້ອຄຸມນັ້ນ ²⁶ຄືໝາກຕຸ້ມໜ່ວຍໜຶ່ງ ກັບທັບທິມໜ່ວຍໜຶ່ງ ແລະໝາກ

[1] ໄມ້ຊະນິດໜຶ່ງ ພາສາອັງກິດ acacia [2] ເພັດພອຍຊະນິດໜຶ່ງ ພາສາອັງກິດ topaz

ຕຸ້ມອີກໜ່ວຍໜຶ່ງ ທັບທິມອີກໜ່ວຍໜຶ່ງປ່ຽນກັນດັ່ງນີ້ ຮອບປາຍເສື້ອຄຸມນັ້ນ ສຳລັບສວມໃສ່ເວລາບົວລະບັດພຣະອົງ ຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບັນຊາແກ່ໂມເຊ

²⁷ພວກເຂົາເຮັດເສື້ອດ້ວຍຜ້າປ່ານເນື້ອລະອຽດຂອງຊ່າງຕ່ຳແຜ່ນສຳລັບອາໂຣນ ແລະສຳລັບລູກຊາຍຂອງລາວ. ²⁸ແລະເຮັດມາລາດ້ວຍຜ້າປ່ານເນື້ອລະອຽດ ແລະມາລາງາມດ້ວຍຜ້າປ່ານເນື້ອລະອຽດ ແລະເຮັດໂສ້ງດ້ວຍຜ້າປ່ານເນື້ອລະອຽດ ²⁹ແລະເຮັດສາຍຮັດດ້ວຍຜ້າປ່ານປັນເນື້ອລະອຽດ ແລະແສວດ້ວຍດ້າຍສີຟ້າ ສີມ່ວງ ສີແດງເຂັ້ມ ດ້ວຍຝີມີຊ່າງປັກແສວ ຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບັນຊາແກ່ໂມເຊ ³⁰ພວກເຂົາເຮັດແຜ່ນມົງກຸດບໍລິສຸດດ້ວຍທອງຄຳບໍລິສຸດ ຈາລຶກຄຳວ່າ “ບໍລິສຸດແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” ໄວ້ຄືກັບແກະຕາປະທັບ ³¹ແລ້ວເອົາດ້າຍຖັກສີຟ້າຜູກແຜ່ນທອງຄຳນັ້ນໄວ້ເທິງມາລາ ຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບັນຊາແກ່ໂມເຊ

³²ດັ່ງນີ້ ແຫລະ ເຂົາເຮັດວຽກສຳລັບຫໍເຕັນຂອງເຕັນ ແຫ່ງຊຸມນຸມໃຫ້ສຳເລັດທຸກປະການພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບັນຊາແກ່ໂມເຊ ໄວ້ຢ່າງໃດ ຄົນອິສຣາເອນກໍເຮັດຢ່າງນັ້ນທຸກປະການ ³³ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ນຳຫໍເຕັນມາມອບໄວ້ກັບໂມເຊ ທັງເຕັນແລະເຄື່ອງໃຊ້ທັງປວງຄື ຂໍ່ ໄມ້ຂອບໄລ ເສົາ ແລະຖານຮອງຮັບເສົາ ³⁴ເຄື່ອງມຸງຫໍເຕັນທາງເທິງເຮັດດ້ວຍໜັງແກະໂຕຜູ້ຍ້ອມສີແດງ ແລະໜັງເທງັນ ແລະຜ້າກັງສຳລັບບັງຕາ ³⁵ທິບພຣະບັນຍັດກັບໄມ້ຄານຫາມຂອງທິບນັ້ນ ແລະພຣະທີ່ນັ່ງກະລຸນາ ³⁶ໂຕະກັບເຄື່ອງໃຊ້ທັງໝົດເທິງໂຕະນັ້ນ ແລະເຂົ້າຈີ່ໜ້າພຣະພັກ ³⁷ຄັນຕະກຽງບໍລິສຸດກັບຕະກຽງ ຄືຕະກຽງຢູ່ທາງເຂົ້າເຕັນແລະເຄື່ອງໃຊ້ທັງໝົດຂອງຄັນຕະກຽງນັ້ນ ແລະນ້ຳມັນສຳລັບໂຕຕະກຽງ ³⁸ແທ່ນທອງຄຳ ນ້ຳມັນເຈີມ ເຄື່ອງຫອມສຳລັບເຜົາບູຊາ ແລະຜ້າບັງຕາສຳລັບປະຕູຫໍເຕັນ ³⁹ແທ່ນບູຊາທອງສຳລິດ ກັບຕາຂ່າຍທອງສຳລິດສຳລັບແທ່ນນັ້ນ ໄມ້ຄານຫາມ ແລະເຄື່ອງໃຊ້ທັງໝົດຂອງແທ່ນ ຂັນກັບພານຮອງຂັນ ⁴⁰ຜ້າກັງບັງລານເສົາກັບຖານຮອງຮັບ ຜ້າບັງຕາປະຕູລານ ເຊືອກ ແລະຫລັກໝຸດສຳລັບລານ ແລະເຄື່ອງໃຊ້ທັງໝົດສຳລັບການບົວລະບັດໃນຫໍເຕັນ ສຳລັບເຕັນແຫ່ງຊຸມນຸມ ⁴¹ເສື້ອຍົດຫຍິບດ້ວຍຝີມີປະນິດສຳລັບສວມໃສ່ໃນເວລາບົວລະບັດໃນຫ້ອງບໍລິສຸດ ເຄື່ອງຍົດບໍລິສຸດສຳລັບອາໂຣນປະໂລຫິດ ເຄື່ອງຍົດສຳລັບລູກຊາຍອາໂຣນ ສຳລັບໃຊ້ສວມໃສ່ໃນເວລາປະຕິບັດຕຳແໜ່ງປະໂລຫິດ

⁴²ສິ່ງສາລະພັດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບັນຊາແກ່ໂມເຊ ແລ້ວ ຊົນຊາດອິສຣາເອນເຮັດໃຫ້ສຳເລັດທຸກປະການ ⁴³ໂມເຊຈຶ່ງກວດເບິ່ງງານທັງປວງ ແລະເບິ່ງແມ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບັນຊາໄວ້ຢ່າງໃດ ພວກເຂົາກໍເຮັດສຳເລັດທຸກຢ່າງ ໂມເຊຈຶ່ງອວຍພອນແກ່ພວກເຂົາ.

ບົດທີ 40 ການຕັ້ງຫໍເຕັນສັກສິດ

¹ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບອກໂມເຊວ່າ, ²“ໃນມື້ທີ່ໜຶ່ງຂອງເດືອນທີ່ໜຶ່ງຈົ່ງຕັ້ງຫໍເຕັນສັກສິດ ³ຈົ່ງເອົາທິບພຣະບັນຍັດໄວ້ໃນທີ່ນັ້ນ ແລະໃຫ້ກາງຜ້າກັງບັງທິບນັ້ນໄວ້. ⁴ຈົ່ງຍົກໂຕະເຂົ້າມາຕັ້ງໄວ້ ແລະຈັດເຄື່ອງເທິງໂຕະໄວ້ຕາມບ່ອນຂອງມັນ ແລ້ວນຳຫລັກຕະກຽງເຂົ້າມາແລະໂຕຕະກຽງເທິງຫລັກຕະກຽງນັ້ນ. ⁵ໃຫ້ຕັ້ງແທ່ນຄຳສຳລັບເຜົາເຄື່ອງຫອມໄວ້ຕໍ່ໜ້າທິບພຣະບັນຍັດ ແລ້ວກາງ

ຜ້າກັງໄວ້ທີ່ປະຕູທີ່ເຕັນສັກສິດ. ⁶ຈົ່ງຕັ້ງແທ່ນເຄື່ອງເຜົາບູຊາໄວ້ຕໍ່ໜ້າທີ່ເຕັນສັກສິດ. ⁷ແລະຕັ້ງຂັ້ນໄວ້ລະຫວ່າງທີ່ເຕັນສັກສິດກັບແທ່ນ ແລ້ວຕັກນ້ຳໃສ່ໄວ້ໃນຂັ້ນນັ້ນ. ⁸ໃຫ້ເຮັດຮົ່ວອ້ອມຮອບແລະກາງຜ້າກັງໄວ້ທີ່ປະຕູຮົ່ວ. ⁹ໃຫ້ເອົານ້ຳມັນຫອມທາທີ່ເຕັນສັກສິດກັບທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນແລະຈົ່ງເຮັດໃຫ້ເຄື່ອງໃຊ້ທັງໝົດສັກສິດ ແລ້ວທີ່ເຕັນນັ້ນຈະເປັນບ່ອນສັກສິດ. ¹⁰ໃຫ້ເຈີມແທ່ນເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະເຄື່ອງໃຊ້ທັງໝົດໃນແທ່ນ ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ແທ່ນນັ້ນສັກສິດດ້ວຍວິທີນີ້ ແລ້ວແທ່ນນັ້ນຈະສັກສິດທີ່ສຸດ. ¹¹ໃຫ້ເຈີມຂັ້ນກັບພານຮອງຂັ້ນ ແລະເຮັດໃຫ້ສັກສິດດ້ວຍ.

¹²ໃຫ້ນຳອາໂຣນກັບພວກລູກຊາຍຂອງລາວມາຍັງປະຕູທີ່ເຕັນສັກສິດ ແລ້ວໃຊ້ນ້ຳລ້າງຊຳລະຕົວລາວ. ¹³ແລະນຸ່ງຫົ່ມເຄື່ອງຍົດໃຫ້ອາໂຣນພ້ອມທັງເຈີມນ້ຳມັນ ແລະເຮັດໃຫ້ລາວບໍລິສຸດເພື່ອລາວຈະໄດ້ເປັນປະໂລຫິດຜູ້ບົວລະບັດເຮົາ. ¹⁴ຈົ່ງນຳພວກລູກຊາຍຂອງອາໂຣນມາ ແລະນຸ່ງເສື້ອຍົດໃຫ້. ¹⁵ແລ້ວເຈີມພວກເຂົາເໝືອນເຈີມບິດາຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ເປັນປະໂລຫິດຜູ້ບົວລະບັດເຮົາ ການເຈີມນັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ເປັນປະໂລຫິດຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.”

¹⁶⁻¹⁷ໂມເຊໄດ້ເຮັດຕາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສັ່ງທຸກຢ່າງ ດັ່ງນັ້ນ ເຕັນສັກສິດຈຶ່ງຖືກຕັ້ງຂຶ້ນໃນມື້ທີ່ໜຶ່ງ ແລະເດືອນທີ່ໜຶ່ງຂອງປີທີສອງ ຫລັງຈາກອອກມາຈາກເອຢິບແລ້ວ. ¹⁸ໂມເຊໄດ້ຕິດຕັ້ງທີ່ເຕັນສັກສິດດັ່ງນີ້ ຄືໄດ້ຕັ້ງຕີນໃສ່ໄມ້ແບ້ນ ສອດຮາວ ແລະຕັ້ງຫລັກຂຶ້ນ ¹⁹ເພິ່ນໄດ້ກາງຜ້າເຕັນເທິງທີ່ເຕັນສັກສິດ ແລະມຸງປົກເຕັນຕາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສັ່ງ. ²⁰ໄດ້ເອົາແຜ່ນທຶນພຣະບັນຍັດໄວ້ໃນທີ່ບໍ່ນັ້ນ ແລະສອດໄມ້ຄານຫາມໄວ້ ແລ້ວຕັ້ງພຣະທີ່ນັ້ງກະລຸນາໄວ້ເທິງທີ່ບໍ່. ²¹ແລະໄດ້ເອົາທຶບພຣະບັນຍັດໄວ້ໃນທີ່ເຕັນສັກສິດ ພ້ອມທັງກາງຜ້າກັງບັງທີ່ບໍ່ໄວ້ຕາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສັ່ງ.

²²ໂມເຊ ໄດ້ຕັ້ງ ໂຕະ ໄວ້ ໃນທີ່ເຕັນສັກສິດ ທາງທິດເໜືອຂອງທີ່ເຕັນສັກສິດ ນອກຜ້າກັງ. ²³ແລ້ວຈັດເຂົ້າຈີ່ສຳລັບຖວາຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄວ້ເທິງໂຕະນັ້ນຕາມພຣະອົງຊົງສັ່ງ.

²⁴ເພິ່ນໄດ້ຕັ້ງຫລັກຕະກຽງໄວ້ໃນທີ່ເຕັນສັກສິດຄືຕັ້ງໄວ້ຕໍ່ໜ້າໂຕະຂ້າງເຕັນເບື້ອງໃຕ້. ²⁵ແລ້ວເອົາຕະກຽງໄວ້ເທິງຄັນຕະກຽງຊ້ອງພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕາມທີ່ພຣະອົງຊົງສັ່ງ.

²⁶ເພິ່ນໄດ້ຕັ້ງແທ່ນຄຳໄວ້ໃນທີ່ເຕັນສັກສິດເບື້ອງໜ້າຜ້າກັງ. ²⁷ໄດ້ເຜົາເຄື່ອງຫອມເທິງແທ່ນຕາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສັ່ງ.

²⁸⁻²⁹ແລະໄດ້ກາງຜ້າກັງໄວ້ທີ່ປະຕູເຂົ້າເຕັນ ໄດ້ຕັ້ງແທ່ນເຜົາເຄື່ອງບູຊາໄວ້ທີ່ປະຕູທີ່ເຕັນສັກສິດ ແລະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ ແລະອາຫານເທິງແທ່ນນັ້ນຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສັ່ງ.

³⁰ເພິ່ນໄດ້ຕັ້ງຂັ້ນໄວ້ລະຫວ່າງເຕັນກັບແທ່ນບູຊາ ແລ້ວເອົານ້ຳໃສ່ຂັ້ນໄວ້ສຳລັບຊຳລະລ້າງ.

³¹ໂມເຊກັບອາໂຣນ ແລະພວກລູກຊາຍຂອງອາໂຣນໄດ້ລ້າງມື ແລະຕີນທີ່ຂັ້ນນັ້ນ. ³²ເມື່ອພວກເຂົາຈະເຂົ້າໄປໃນທີ່ເຕັນສັກສິດ ຫລື ເຂົ້າໄປໃກ້ແທ່ນ ພວກເຂົາກໍຕ້ອງຊຳລະລ້າງເສຍກ່ອນຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສັ່ງ.

³³ໂມເຊໄດ້ເຮັດຮົ່ວອ້ອມຮອບເຕັນກັບແທ່ນນັ້ນ ແລະກາງຜ້າກັງໄວ້ທີ່ປະຕູຮົ່ວ ແລ້ວເພິ່ນກໍສຳເລັດການງານທັງປວງ.

ເມກປົກຄຸມຫໍເຕັນສັກສິດ

³⁴ເມກໄດ້ປົກຄຸມຫໍເຕັນສັກສິດ ແລະມີພຣະລັດສະໝີ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ. ³⁵ເມເຊເຂົ້າໄປໃນຫໍເຕັນສັກສິດບໍ່ໄດ້ ເພາະວ່າມີເມກປົກຄຸມຢູ່ ແລະພຣະລັດສະໝີ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ³⁶ຊາວອິສຣາເອນ ອອກຈາກຄ້າຍນີ້ໄປຍັງຄ້າຍອື່ນໄດ້ ກໍຕໍ່ເມື່ອເມກໄດ້ລອຍຂຶ້ນຈາກຫໍເຕັນສັກສິດແລ້ວເທົ່ານັ້ນ. ³⁷ຖ້າເມກນັ້ນບໍ່ລອຍຂຶ້ນໄປ ພວກເຂົາກໍບໍ່ອອກເດີນທາງໄປຍັງຄ້າຍອື່ນ ພວກເຂົາຈະຕ້ອງຖ້າຢູ່ຈົນເຖິງມື້ທີ່ເມກນັ້ນລອຍຂຶ້ນ. ³⁸ເພາະຕະຫລອດການເດີນທາງໄປມານັ້ນ ໃນກາງເວັນເມກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ເທິງຫໍເຕັນສັກສິດ ແລະຕອນກາງຄືນໄດ້ມີໄຟໃນເມກນັ້ນ ຊາວອິສຣາເອນໄດ້ເຫັນເມກເມື່ອພວກເຂົາຍົກຍ້າຍໄປ.

ຕົວຫຍໍ້

ຊື່ພຣະທຳ	ຕົວຫຍໍ້	ຊື່ພຣະທຳ	ຕົວຫຍໍ້
ປະຖົມມະການ	ປຖກ	ປັນຍາຈານ	ປຍຈ
ອົບພະຍົບ	ອພຍ	ຍອດເພງ	ຍດພ
ລະບຽບພວກເລວີ	ລລວ	ເອຊາຢາ	ອຊຢ
ຈິດເຊັ່ນບັນຊີ	ຈຊບ	ເຢເຣມີຢາ	ພຄຄ
ພຣະບັນຍັດສອງ	ພບຍ	ເພງຄຳຄວນ	ຢຣມ
ໂຢຊວຍ	ຢຊຍ	ເອເຊກີເອນ	ອສກ
ພວກຜູ້ປົກຄອງ	ຜປຄ	ດານີເອນ	ດນອ
ນາງຣຸດ	ນຣດ	ໂຮເຊອາ	ຮຊອ
1 ຊາມູເອນ	1ຊມອ	ໂຢເອນ	ຢອນ
2 ຊາມູເອນ	2ຊມອ	ອາໂມດ	ອມດ
1 ກະສັດ	1ກສດ	ໂອບາດີຢາ	ອບດ
2 ກະສັດ	2ກສດ	ໂຢນາ	ໂຢນ
1 ຂ່າວຄາວ	1ຂຄວ	ມີກາ	ມກາ
2 ຂ່າວຄາວ	2ຂຄວ	ນາຮູມ	ນຮມ
ເອັດຊະຣາ	ອສຣ	ຮາບາກຸກ	ຮບກ
ເນເຮມີຢາ	ນຮຢ	ເຊຟານີຢາ	ສຟຢ
ເອສະເທີ	ອຊທ	ຮັກກາຍ	ຮກຍ
ໂຢບ	ໂຢບ	ເສກາລີຢາ	ສກຢ
ເພງສັນລະເສີນ	ພສສ	ມາລາກີ	ມລກ
ສຸພາສິດ	ສພສ		

This 2010 edition of the Lao Bible has been revised and extended from the 1979 edition of the Lao Shorter Old Testament and 1973 edition of the Lao New Testament, as published by Thailand Bible Society in 1991.